

AUTOR

Promisiuni

ALCRIS

Capitolul 1

Orbită de reflectarea soarelui în geamurile unei ferestre, Maggie nu văzu stratul alunecos de mușchi de pe pavajul cu dale al aleii. Își pierdu echilibrul și, în aceeași clipă, parcă ar fi primit o lovitură de bătă în spatele capului.

Ca prin vis, auzi lângă ureche zgomotul unei respirații. Strâmbându-se de durere, întoarse ușor capul, pentru a descoperi niște ochi aurii în mijlocul unei mase de blană neagră și doi colți imenși, la două degete de fața sa...

Maggie închise ochii, îngrozită. Șocul o proiectase cu câțiva ani în urmă. În fața ei, doi dobermani enormi, mârâiau trăgând de lanțuri. Auzi niște pași care se apropiau. Evident, Eric, ce venea să ațâțe câinii. Nu va întârzia să strige, pentru a-i asmuți și mai mult împotriva ei.

— Culcat, Beau! ordonă o voce.

Maggie deschise ochii. Un chip se aplecă asupra sa. Niște ochi de un cenușiu închis, tiviți cu gene lungi, negre, și părul șaten.

O clipă, lui Maggie i se păru că recunoaște bărbatul, dar această impresie fugitivă dispăru imediat.

Simți o mână trecându-i sub ceafă și, o clipă după aceea, plutea din nou între cer și pământ, dar de data aceasta urca, în loc să cadă. Rezemată cu fermitate de un umăr solid, înțelese că fusese ridicată de la pământ. Cineva o căra ca pe un copil. Așadar, nu era Eric...

Și i se vorbea ca unei copile.

– Să știți că aveți un cucui frumos. Dar la urma urmei, este numai vina dumneavoastră. Oare nu știți să citiți?

Urcă niște trepte, trecu de o ușă care scârțâi slab în balamale și intră într-o casă. Dar nu era vila somptuoasă din Philadelphia... Vocea nu avea duritatea celei a lui Eric. Maggie scoase un oftat de ușurare. Nu, nu se întorsese în timp. Nu se mai numea doamna Eric Carlson-Lewis. N-avea importanță unde se afla și cu cine, nu avea de ce se teme.

Liniștită, își făcu curaj și răspunse cu oarecare proastă dispoziție.

– Dacă faceți aluzie la pancarta „Intrarea interzisă“, nu credeam că mă privește.

– Ceea ce este o greșeală. Țin mai presus de orice la liniștea mea și-mi displace să se vină la mine fără a fi invitat.

În timp ce vorbea, bărbatul o așeză pe Maggie pe un divan, într-o încăpere mare, la stânga intrării.

– Să nu vă mișcați, îi ordonă, mă voi duce să aduc ceva să vă tratez.

– N-am nevoie de nimic, protestă Maggie. Mă simt foarte bine.

Vru să se îndrepte pentru a se așeza, dar o cuprinse o ameteală, obligând-o să rămână întinsă.

– V-am spus să nu vă mișcați! Nu țin să-mi mânjiți toate pernele cu sânge.

Când fu la câțiva pași de ușă, bărbatul se întoarse și adăugă pe un ton mai puțin aspru:

– Doriți o ceașcă de ceai? Vă va face bine.

Fără măcar să încerce să ascundă enervarea pe care i-o provoca, Maggie îi replică tăios:

– Da, mulțumesc. De altfel, este ora.

Uluit, bărbatul își aținti asupra lui Maggie frumoșii ochi cenușii și zâmbi cu ironie.

– Pe scurt, dacă înțeleg bine, vă invitați.

– Nu, dumneavoastră sunteți cel care m-a invitat.

– Eu? Dar în acest caz, sunteți domnișoara Margaret Jones, învățătoarea!

– Evident.

„Încă unul, gândi Maggie, care își imaginează că învățătoarele au toate o vârstă respectabilă. Asta promite!”

– Poate vă așteptați la cineva diferit?

– Nu, hm... Adică, Beau este cel care v-a luat drept poștăriță. Fără îndoială, din cauza hainelor.

Maggie îl fulgeră cu o privire de reproș. Să confunde un taior, bleumarin totuși, dar de firmă, cu uniforma de poștă canadiană!

– De fapt, adăugă bărbatul, ceea ce mi-a putut induce câinele în eroare este sacoșa de pe umăr.

Un zâmbet amuzat îi flutura pe buze, îmblânzindu-i trăsăturile și punând în evidență frumusețea feței.

– Presupun că vreți să vorbiți despre poșeta mea?

– Dumnezeule! Mă întreb ce cărați cu dumneavoastră când plecați în călătorie...

Cât putea fi de enervant acest bărbat! În același timp, Maggie trebuia să recunoască și că nu-i lipsea farmecul. Mai întâi vocea, caldă și melodioasă... Oare cum putuse crede, chiar și o secundă, că îl auzea pe Eric? Și apoi, această siluetă din care se degaja o impresie de forță și de eleganță. Părul des îi încadra fața bine conturată, cu trăsături energice și cu ochii de o mare blândețe!

Tăcerea devenea jenantă.

– Aș bea cu plăcere un ceai, spuse Maggie și apoi, dacă binevoiți, vom trece la treabă.

– De acord, domnișoară Jones. Imediat. Apropo, în cazul în care nu ați ghicit, sunt Bennet Montgomery.

De la sosirea lui Maggie în încăpere, câinele nu încetase să se plimbe prin fața divanului, ca și când stătea de pază. Nu era un doberman, dar era totuși un animal mare, cu blana lungă, neagră. Din câte se putea vedea, nu părea rău. Totuși, Maggie simți o spaimă subită la ideea de a rămâne singură cu el în salon.

– Înainte de a ieși, domnule Montgomery, vă rog, binevoiți să chemați câinele?

– De ce? Este la el acasă și nu vă necăjește.

„Oh! Ba da!“ se gândi Maggie.

- Nu-mi plac câinii, mărturisi cu vocea tremurând.
- Haideți, nu spuneți povești. Toată lumea iubește câinii.
- Eu nu.

Bennet Montgomery reveni spre Maggie și se aplecă spre ea.

- În acest caz, îi spuse, ne vom lovi de o problemă.
- De ce? Am crezut că înțeleg că elevul meu este un copil, nu un câine.

– Exact. Dar Beau îl urmează pe Christopher oriunde unde merge. Va trebui să vă obișnuiți.

Ca și când înțelegea că se vorbea despre el, animalul veni să se așeze în fața lui Maggie, cu urechile ciulite și capul aplecat, cu un aer atent. Apoi, brusc, își puse o labă mare pe brațul său. Tânăra femeie tresări și scoase un ușor țipăt de spaimă.

– Prin urmare, asta este! exclamă Bennet. Vă este teamă de el. De ce nu spuneți?

– Deoarece... începu Maggie.

Imposibil să continue. Nu-i va mărturisi unui necunoscut că trei ani de căsnicie cu Eric făcuseră din ea această femeie terorizată de câine, care era acum. Îi era prea rușine.

– De data aceasta, îl iau cu mine, spuse stăpânul său. Dar trebuie să treceți peste asta, să știți. Altfel, Christopher nu vă va acorda niciodată încredere.

Încredere... Maggie era gata să râdă. Se făcea foarte mult timp de când uitase semnificația acestui cuvânt. Sau mai degrabă nu mai credea în el... Era singurul lux pe care nu și-l putuse oferi în timpul căsniciei cu Eric. Încrederea nu se cumpără... Și tot ceea ce nu avea valoare comercială, nu exista în acea perioadă.

Când ușa se închise în urma lui Bennet și a lui Beau, Maggie simți o imensă ușurare să se afle singură. Încăperea, umbrită de copaci mari care creșteau în fața ferestrei, era răcoroasă și plăcută. În lipsa viitorului patron, tânăra femeie examină mai atent locul. În fața ei se afla un clavecin de fabricație veche, alături de un pian cu coadă, deschis. Între cele două instrumente, pe covorul de Aubusson care acoperea parchetul din stejar, în pătrate, se îngământădeau partituri. Pe pereți erau agățate gravuri vechi, de mare valoare, în rame aurite. Evident, domnul Bennet Montgomery era un muzician, dublat de un colecționar.

Pentru a doua oară de la sosirea sa spectaculoasă, Maggie încerca vagă impresie că-l cunoștea pe bărbatul la care se afla. Cum oare să-și imagineze așa ceva? Biletul pe care-l primise în ajun, absolut impersonal, nu-i permitea să-și închipuie o întâlnire prealabilă.

„Dragă domnișoară Jones,

Mă adresez dumneavoastră la sfaturile lui John Keyes, directorul școlii. Caut pe cineva care să dea lecții, pe timpul verii, unui copil de patru ani. Vreți să veniți la mine miercuri după-amiază la ora trei, pentru a discuta termenii unei eventuale înțelegeri?

Cu mulțumiri,
Bennet Montgomery“

Nimic altceva. Maggie nu cunoștea pe nimeni cu acest nume. Și totuși...

Maggie se îndreptă încet și se așază pe marginea canapelei. Se ridică precaută și rămase o clipă nemișcată. Încăperea nu se mai învârtea. Așa că, înaintă spre clavecinul din lemn de trandafir cu claviatură dublă, a cărui frumusețe o fascina. Își plimbă timid degetele pe clapele din fildeș, amintindu-și o melodie pe care, copil, o cânta când lua lecții de pian. Se numea „Cucul”, sau așa ceva, dar acum, notele simple căpătau la clavecin o tonalitate veche, care amintea cântecul trubadurului pentru doamna iubită.

– Mi-e teamă că nu m-am făcut bine înțeles, domnișoară Jones. Oare trebuie să pun tăblițe de interdicție și în interiorul casei?

Vocea nu avea nimic prietenos. Cu un aer vinovat, Maggie se îndepărtă de instrument și se întoarse. Bennet Montgomery stătea în ușă, cu o tavă în mână.

– Îmi pare rău. Clavecinul acesta este atât de frumos și n-am putut rezista dorinței de a-l atinge. Dar, după cum puteți constata, cânt foarte prost.

– Într-adevăr. Acum, că v-ați satisfăcut curiozitatea, vă veți întoarce pe divan și mă veți lăsa să mă uit la cucuiul acela urât. Apoi, dacă veți vrea să vă ocupați de asta, veți putea servi ceaiul și voi vedea dacă veți corespunde genului de persoană pe care o voi lua la mine în această vară.

De data aceasta, era prea mult. Maggie consideră că era timpul să pună lucrurile la punct.

– Să ne înțelegem bine, domnule Montgomery. Mai întâi, capul meu se simte foarte bine și nu are nevoie să fie îngrijit. Apoi, sunt aici pentru a hotărî și eu dacă sunteți sau nu genul de persoană pentru care aș dori să lucrez. Alegerea nu vă aparține numai dumneavoastră. Sunt învățătoare calificată, nu o servitoare și, în general, dau mai multe ordine decât primesc.

După toate aparențele, Bennet Montgomery nu fusese obișnuit să i se vorbească în acest mod. Cu trăsăturile crispate de nemulțumire, păstră o clipă tăcerea, apoi, spre marea surpriză a lui Maggie, începu să râdă.

– Iertați-mă, domnișoară Jones. Devin atât de dezagreabil îmbătrânind!

Cu cât farmec știa să-și facă uitată lipsa de tact! Maggie îi zâmbi.

– Să uităm asta. Vorbiți-mi mai degrabă despre băiețelul dumneavoastră și spuneți-mi cu ce vă pot ajuta.

– De acord, dar cu condiția să mă lăsați mai întâi să vă examinez capul. Ați căzut urât și mă simt răspunzător.

„Ați face mai bine să curățați mușchiul de pe dale!“ remarcă Maggie în sine a sa.

Bennet veni și se așeză lângă ea.

– Lăsați capul în jos.

Îi desprinsese fularul care-i ținea părul pe ceafă și căută cucuiul. Mângâierea degetelor sale era alinătoare pe pielea care o durea.

– Vreau să mă asigur că nu aveți nevoie de puncte de sutură.

– Dar nu... Nu este decât un cucui mic și nimic mai mult. Nu cred că... Au!

– Este exact ceea ce credeam. Pielea capului este crăpată, dar nimic grav.

Îi curăță cu blândețe plaga, apoi încercă să-i înnoade fularul.

– Aveți un păr frumos, domnișoară Jones. Ce păcat, dacă ar fi trebuit să-l tundeți! Dar vă veți vindeca fără copci și în câteva zile nu se va mai vedea nimic.

Maggie își duse mâna la ceafă și degetele sale le întâlniră pe ale lui Bennet. În același timp, se priviră. Ochii aceștia! De un cenușiu atât de rar și cu genele acelea lungi... Dar unde oare îl putuse vedea deja pe acest bărbat?

Oricum, el părea că n-o recunoaște.

– Vorbiți-mi despre dumneavoastră, domnișoară Jones, îi spuse instalându-se la celălalt capăt al divanului. Sunteți de aici?

– Nu. M-am născut la Niagara Falls, în Ontario. Dar am locuit mai ales la Montreal și mi-am făcut studiile la universitatea McGill.

– În aceste condiții, mi se pare curios că ați venit să vă pierdeți într-un oraș atât de mic cum este Sagepointe, la capătul Columbiei Britanice. Probabil v-ați transferat de la Montreal?

– Nu-mi plac marile orașe.

În ciuda privirii întrebătoare ațintite asupra sa, Maggie refuză să spună mai mult. Și ea ținea să-și păstreze intimitatea. În definitiv, întâlnirea lor nu avea decât un scop profesional.

– Am avut șansa să fiu numită aici, anul trecut.

– Și nu vă lipsește? Vreau să spun, tot ceea ce reprezintă viața unui oraș mare: teatrele, restaurantele, muzeele, ieșirile seara?

– Nu toată lumea are aceleași interese... Zahăr, domnule Montgomery?

– Vă rog. O bucată.

Îi luă ceașca din mâini și-i mulțumi reflex, cu un semn din cap, vizibil preocupat de misterul pe care-l reprezenta Maggie în ochii săi.

– Domnul Keyes nu se oprește din elogii la adresa dumneavoastră, domnișoară Jones. Spune că știți să vă purtați admirabil cu copiii și că la începerea școlii vă veți ocupa de clasa celor mari. Iată de ce voiam să-l pregătiți pe Christopher. Va avea cinci ani în noiembrie. Este un copil foarte inteligent, dar... are câteva mici probleme.

Maggie avea prea multă experiență pentru a nu înțelege jumătățile de cuvinte. Cererea lui Bennet Montgomery o surprinsese deja: în mod obișnuit, nu se dădeau lecții unui copil de patru sau cinci ani, care intra la grădiniță. Dar tonul cu care vorbea despre fiul său, jena și ezităările de a spune anumite lucruri, totul indica faptul că băiețelul prezenta cu siguranță o anomalie serioasă. Așa încât începu să se îndoiască de capacitatea sa de a-i aduce ajutorul care se aștepta de la ea.

– Ce gen de probleme?

– Ar fi mai bine să judecați singură. Vă voi explica mai degrabă ceea ce aștept de la dumneavoastră, în schimbul salariului generos pe care sunt gata să vi-l plătesc.

Mereu aceeași lipsă de tact! Banii... Ca pe timpul lui Eric. Când oare va întâlni Maggie, în sfârșit, bărbați care să nu considere că toate femeile pot fi cumpărate, cu condiția să nimerească prețul?

— Presupunând, domnule Montgomery, că accept slujba, nu uitați asta.

Ignorându-i remarca, Bennet reluă:

— Doresc foarte multă finețe în modul de a vă purta cu micuțul. Pe de-o parte, nu se pune problema să-i stricăm vara. Copilul acesta nu a avut o viață foarte plăcută până acum și vreau să fie fericit. Pe de altă parte, veți constata, cred, că are nevoie, să zicem de... mai mult ajutor. Așadar, veți lucra cinci zile pe săptămână și veți fi plătită în consecință. Ceea ce înseamnă că veți putea locui aici de luni până vineri.

Devansând protestele lui Maggie, Bennet se grăbi să anunțe cifra exorbitantă care reprezenta salariul promis.

— Pentru a înlătura orice ezitare din partea dumneavoastră, adăugă Montgomery, precizez că reputația vă va fi păstrată, în acest aranjament. Am o guvernantă în casă, care locuiește la primul etaj.

— Domnule Montgomery, nu vreau să las să planeze nici o neînțelegere. Nu sunt pedagog la domiciliu și, când dau ore, o fac acasă, unde dispun de tot materialul pedagogic necesar.

— În nici un caz nu se pune problema să vină Christopher la dumneavoastră!

În fața aerului stupefiat al lui Maggie, Bennet reluă mai calm:

– Înțelegeți-mă, domnișoară Jones. Sunt nou-venit aici, ceea ce înseamnă că sunt un obiect de curiozitate, într-un orașel ca Sagepointe. Observat și despre care se vorbește mult, și nu suport asta. Christopher nu vreau să devină subiect de conversație pentru vecinii prea curioși. Iată de ce mă interesează să lucrați aici. De altfel, mă bizui pe discreția dumneavoastră, chiar dacă atitudinea mea vi se va părea ciudată și nu-i veți sesiza motivele. Poate mă considerați un urs, dar pretind ca nimic din ceea ce se petrece în această casă să nu treacă în afară.

– Dumnezeu! exclamă Maggie cu ironie, nu credeam că mă aflu în plin mister...

– Sunteți liberă să râdeți... Sunt pur și simplu o persoană foarte discretă. Nu există aici nici fantome, nici secrete, doar un băiețel care are nevoie să se ocupe cineva de el și să i se dea puțină fericire. A fost atât de mult trimis dintr-o parte în alta, de când s-a născut, încât nu știe nici măcar să facă diferența între familie și necunoscuți. Iată de ce vreau să-l țin cu mine. Vreau să știe că are o casă și asta este aici.

Ce mod ciudat de a vorbi despre fiul său!

– Să știți, domnule Montgomery, locuitorii din Sagepointe formează o mare familie. Oricare ar fi problemele lui Christopher, veți găsi aici oameni gata să-l ajute, fără a impieta deloc viața dumneavoastră personală. Și, oricum, dacă intenționați să-l duceți la grădiniță după vacanță, va trebui să iasă și vecinii să-l vadă, nu?

– Desigur, dar până atunci contez pe dumneavoastră, domnișoară Jones, pentru a-mi respecta voința. Ei bine, ce spuneți? Îmi acceptați oferta?

Oh! Zâmbetul acela... Oricum, ce avea de pierdut? Maggie nu avea încă planuri pentru vară și cazul lui Christopher începuse s-o intereseze. În sinea sa, nu se putea împiedica să creadă că Bennet Montgomery se afla pe un drum greșit. Ascunzând copilul, nu făcea decât să provoace și să activeze acea curiozitate pe care tocmai voia s-o evite. Dar la urma urmei, asta era treaba lui și n-o privea...

– De acord, domnule Montgomery, accept. Dar cu condiția să-mi dați libertatea de a acționa după voința mea. Christopher este fiul dumneavoastră, dar profesoara sunt eu. În timpul slujbei, aici sau la școală, eu stabilesc regulile.

– Christopher nu este fiul meu. Îmi este nepot.

– Ah, da?

O clipă, surpriza o împiedică pe Maggie să articuleze alt sunet.

– Dar în acest caz, spuse în cele din urmă, unde îi sunt părinții?

– Nu sunt aici, răspunse Bennet tăios. Deocamdată, mulțumiți-vă cu această explicație. Acum, înainte de a merge mai departe, poate ar trebui să faceți cunoștință cu Christopher. Cine știe? Poate nu vă veți înțelege și voi reveni asupra propunerii mele. Dumneavoastră înșivă, când îl veți vedea, vă puteți schimba părerea.

Într-adevăr, dacă puștiul dovedea un caracter la fel de dificil ca al unchiului...

– Să mergem, încuviință Maggie.

Îl urmă pe Bennet în celălalt capăt al casei, într-o încăpere în care soarele intra în valuri. Culcat pe mochetă, cu botul pe

labe, câinele nu-l scăpa din ochi pe copilul care se juca alături de el, înconjurat de nenumărate obiecte.

Când ușa se deschise, Christopher înălță capul, apoi, ca orice copil de patru ani, se adânci imediat, din nou, în universul imaginar al jocului. Ceea ce o surprinse pe Maggie fu să-l audă mormăind sunete ciudate și de neînțeles. Alături de el Beau, ciuli urechile, apoi își relua liniștit paza.

În apropierea ferestrelor mari, cu geamuri care dădeau spre grădină, așezată pe un balansoar din ramuri de palmier, tricota o femeie cu părul cărunt. Când îi văzu pe Bennet și pe Maggie sosind, lăsă lucrul, se ridică și-i lăsă singuri cu copilul și câinele.

– Era doamna Marshall, guvernanta. O știu dintotdeauna în serviciul familiei mele și am avut mult noroc că a acceptat să rămână să lucreze în continuare aici. Și iată-l pe Christopher. Chris, ți-am adus pe cineva căruia aș vrea să i te prezint.

Puștiul nu se mișcă și nici măcar nu ridică ochii spre Maggie. Jenat, Bennet se apropie de nepot și, ghemuindu-se în fața lui, încercă să-i ia din mâinile mici mașinile cu care se juca.

– Chris, vino să-i spui bună ziua domnișoarei Jones.

Bennet vorbea cu voce scăzută, pe un ton afectuos. Dar cu cât se străduia mai mult să-l convingă pe copil s-o accepte pe Maggie, cu atât acesta refuza să o privească, concentrându-și atenția asupra circuitului de automobile și se încorda din tot corpul.

„Nu-l forța! ar fi vrut Maggie să-l sfătuiască. Vei compromite totul“. Dar fața crispată a lui Bennet o invita să se țină la distanță de acest conflict...

– Gata acum, Christopher! exclamă brusc Bennet.

În același timp, caută să-i prindă mânuța în care ținea o mică ambulanță albă cu albastru. Ca o săgeată, vehiculul străbătu încăperea și se zdrobi de un geam. În acea clipă, Christopher se întoarse cu un aer satisfăcut și o privi pe Maggie.

Era cel mai frumos copil pe care-l văzuse vreodată. Blond, cu ochii albaștri ca safirul, cu trăsături fine și tenul palid, semăna cu un înger coborât de pe o frescă a lui Botticelli.

Deschise gura. Mânia trecându-i, cu siguranță. Se va hotărî să spună bună ziua. În loc de acest lucru, Christopher începu să scoată strigăte stridente, asemănătoare celor ale unui animal bolnav.

Scuturând din cap cu un aer exasperat, Bennet se ridică și reveni spre Maggie. Ridică din umeri și, fără o vorbă, se întoarse spre ușă. Maggie îl reținu.

– De ce nu m-ați prevenit? strigă pentru a acoperi urletele copilului.

– Și să-mi asum riscul ca să nu acceptați nici măcar să-l vedeți? Domnișoară Jones, aveți în față un om disperat. Măcar înțelegeți asta?

În loc de orice răspuns, Maggie se duse și se postă în fața lui Christopher, dominându-l un timp cu statura sa. Apoi se lăsă în jos și-l privi drept în ochi.

– Încetează imediat, Christopher, mă auzi? Altfel...

Fără să înceteze să urle, puștiul își întoarse privirea spre Maggie, apoi fulgerător, o pălmui cu mînuța. În acea clipă, Maggie îl apucă strâns, îl așează sub braț ca pe un pachet și se duse să-l așeze fără menajamente pe un balansoar.

– Acum, băiatul meu, poți să urli pe săturate, dacă asta îți face plăcere. Dar nu conta pe noi pentru a te asculta și admira. Ai înțeles?

Făcând stînga-mprejur, Maggie se pregătea să i se alăture lui Bennet și să-l ia cu ea afară din îbcăpere. Se impunea o discuție, în liniște... Căinele îi bară trecerea. Era gata să dea înapoi dar, depășindu-și teama, exclamă spre animal:

– Iar tu, urlă cu el dacă vrei, nu mă deranjează. Veniți? adăugă peste umăr, în direcția lui Bennet.

Deschise ușa-fereastră și ieși în grădină. Fără să se întoarcă pentru a vedea dacă Bennet o urma, se duse și se instalează pe un leagăn la umbra unui tei.

– Impresionant! spuse Bennet așezându-se alături.

– De ce oare ne-ați făcut pe amândoi să pierdem timpul cu această comedie, domnule Montgomery?

– Comedie, domnișoară Jones? Mă tem că nu ați înțeles bine.

– În acest caz, sau sunteți prost, sau mă considerați imbecilă.

– Christopher nu este întotdeauna așa, să știți. Doar când nu cunoaște oamenii. Dar veți vedea, se va calma și va merge...

– Domnule Montgomery, articulă încet Maggie, nu lecții îi trebuie lui Christopher, ci o terapie.

– Ei poftim... Să știți că am consultat specialiști! Christopher a făcut un timp câteva ședințe la un ortofonist. Eșec total. Nu, acum sunt convins că trebuie procedat altfel. Dacă veți accepta să încercați, sunt sigur că va merge.

Maggie se ridică și se îndepărtă de leagăn. În ciuda distanței și a geamurilor închise, strigătele copilului continuau să se facă auzite, tânguitoare și sfâșietoare. Iar în spatele ei, vocea unchiului insista, rugătoare:

– Vă rog, domnișoară Jones! Luați-o ca pe o provocare lansată dumneavoastră înșivă, dar ajutați-mă...

– Știți la fel de bine ca și mine, că nu sunt competentă pentru acest gen de problemă.

Cum Bennet nu răspundea, Maggie se întoarce. Câtă durere în ochii cenușii! Dar ce să facă oare, ce să spună?

– În acest caz, domnișoară Jones, cui mă sfătuiți să mă adresez?

– La....

De fapt, cui? Sagepointe nu era decât un orașel și, în afară de școală... Primul oraș mai important, Aumisville, se afla la peste cincizeci de kilometri. Cât despre Vancouver, nici nu trebuia să se gândească.

– Este adevărat, nu există nimeni, cel puțin în zonă.

– Ba da, domnișoară Jones, sunteți dumneavoastră...

Capitolul 2

Vara, în munții care înconjurau Sagepointe, căldura devenea uneori insuportabilă. În schimb diminețile, erau întotdeauna plăcute, cu o ușoară briză răcoroasă care mirosea bine a flori de pădure.

Maggie făcea în mod regulat jogging dimineța devreme. Își strângea părul în coadă de cal, își înnodea un turban în jurul frunții, își încălzea picioarele pe verandă și pleca... Traversa orașul și se ducea s-o ia pe drumul care făcea înconjurul locului, afundându-se imediat în pădurile de foioase sau de brazi.

Anul trecut, la sosirea în Sagepointe, i se propusese îndată să facă parte din echipa locală de volei, apoi din clubul de atletism. Refuzase de fiecare dată. Nu-i plăceau sporturile de echipă, sau de competiție, prea agresive pentru gustul său. Prefera o activitate în care să rivalizeze cu ea însăși și care să-i lase răgazul de a se gândi în același timp.

La început, vecinii stăteau la fereastră pentru a o privi pe această învățătoare excentrică pe care nici ploaia, nici

canicula, n-o țineau în casă. Bineînțeles răsuseră. Până la urmă, făcu parte din peisaj. Era o învățătoare bună, copiii o iubeau mult și pentru oameni, asta conta. Nimeni n-o mai pândea la întoarcerea din plimbările lungi.

Așa că, nu mică îi fu surpriza când, a doua zi după vizita la Bennet Montgomery, văzu că cineva o aștepta în fața ușii.

Cineva care, în plus, era îmbrăcat cu o eleganță neobișnuită la Sagepointe, într-o dimineață de vară. De fapt, din iulie până în septembrie, micul oraș devenea o stațiune balneară, în care nu se mai vedeau decât blugi, șorturi și tricouri pe străzi. Trebuia o nuntă sau o înmormântare pentru ca locuitorii să iasă îmbrăcați de sărbătoare. Copiii umblau desculți și mamele se plângeau de nisipul pe care-l aduceau în casă.

În pantaloni gri perlă și cămașă albastru închis, bărbatul care o aștepta pe Maggie în capul scărilor, la intrarea în căsuța vecină școlii, nu putea decât să atragă atenția vecinilor. De altfel, de cealaltă parte a străzii, Edith Caverley dăduse la o parte perdelele pentru a privi mai bine scena.

– Pentru cineva care nu vrea ca să se clevească pe seama sa, domnule Montgomery... exclamă Maggie gâfâind, această vizită matinală îmi va încânta vecinii.

– Nu aveam altceva de ales decât să vin să vă caut la domiciliu pentru răspunsul pe care nu mi l-ați dat ieri.

– În acest caz, nu m-am făcut bine înțeleasă. Credeam totuși că am fost clară: nu sunt persoana pe care o căutați și nu pot să vă accept propunerea.

– În ceea ce mă privește, credeam de asemenea că am fost foarte limpede: dacă refuzați, nu am pe nimeni altcineva către care să mă îndrept, domnișoară Jones. De ce acest nu categoric? Salariul vi se pare insuficient?

– Oh! pentru Dumnezeu, scutiți-mă de acest gen de discuție. Nu sunt de vânzare, domnule Montgomery.

– Nu v-am făcut ofensa de a gândi asta. Dar rămân convins că vă înșelați asupra cazului lui Christopher.

– După mine, el suferă de o mare problemă de auz. Într-un cuvânt, este surd și îi puteți da oricâte lecții veți dori, nu va schimba nimic. Se pare că așteptați de la mine o minune. Este im-po-si-bil, domnule Montgomery.

Aplecându-se peste balustradă, Bennet începu să examineze straturile de petunii de la baza treptelor.

– Ieri, spuse fără să se întoarcă, prima impresie pe care am avut-o despre dumneavoastră a fost cea a unei tinere femei stângace și timidă. După aceea, v-am descoperit toate calitățile. Ei bine, ar fi același lucru cu Christopher, dacă v-ați da osteneala să-l cunoașteți mai bine.

– Ce vreți să spuneți?

– Christopher aude la fel de bine ca dumneavoastră și ca mine.

– Nu cred o vorbă.

De câte ori trebuise Maggie să lupte pentru a-i face pe părinți să accepte un adevăr pe care nu voiau să-l recunoască despre copilul lor!

– Nu este vorba de a crede sau nu, domnișoară Jones. Este un fapt. Toate examenele dovedesc asta, nepotul meu nu are nici o problemă de auz. Din punct de vedere al vorbirii, în schimb...

– În acest caz, despre ce este vorba?

– Ascultați, nu cer decât să vă răspund la întrebări și să vă explic totul, dar nu aici. Priviți puțin în spatele dumneavoastră...

Pentru a prinde câteva frânturi de conversație, Edith Caverley ieșise din casă și se prefăcea că mătură în fața ușii.

– Este puțin prea târziu să vă preocupați de ceea ce se va spune, nu credeți? În sfârșit, fiți binevenit la mine.

Închizând ușa, Maggie îi adresează un zâmbet larg și un semn din mână Editheii, care se întoarce decepționată în casă.

– Serviți o cafea în timp ce mă schimb, domnule Montgomery.

Maggie își instalează vizitatorul în bucătărie și dispăru să facă un duș, să se pieptene și să îmbrace o rochie încântătoare din bumbac înflorat, care-i dădea aerul unei adolescente.

La întoarcere, Bennet nu mai era în bucătărie. Își bea cafeaua în salon, în timp ce examina cărțile legate pe care le conținea biblioteca superbă din lemn de palisandru.

– Frumoasă piesă! remarcă el.

În același timp, privirea i se oprea asupra unor anumite obiecte, un bronz de Camille Claudel pe șemineu, un mic Rembrandt pe perete, o lampă Gallé pe o masă joasă.

– Incredibil ce poți afla despre o persoană, din decorul în care trăiește!

– Ah da? Și ce ai aflat despre mine?

– Că în mod sigur, există o altă Margaret Jones în spatele celei care se vede.

Maggie începu să râdă nervos.

– Ce vă imaginați oare, domnule Montgomery? Nu este cineva mai simplu, nici mai direct decât mine...

– Să admitem, replică Bennet pe un ton sceptic. În acest caz, să revenim la ceea ce m-a adus aici, iar când mă veți asculta, sunt sigur că veți accepta să-mi ajutați nepotul.

– Mai întâi să ne așezăm.

Maggie luă loc în spatele biroului Empire, cu spatele la grădină, și-i indică un fotoliu în fața sa lui Bennet. Astfel, acesta se va afla în plină lumină, în timp ce ea se va afla contra luminii.

– Vă ascult, domnule Montgomery.

– De unde să încep oare? Christopher este fiul fratelui meu. Singurul său fiu, slavă Domnului. Francis are cu șapte ani mai puțin decât mine. Este un muzician bun și, de asemenea, un bărbat frumos. De unde problema: toate femeile cedează farmecului său, iar el nu poate rezista nici uneia...

– Este pianist?

Întreruperea păru că-l irită pe Bennet.

– Nu, de ce? Cântă la violoncel. Pe scurt, în contradicție cu această viață de Don Juan, acum șase sau șapte ani, Francis s-a căsătorit. Din motive pe care el le știe, a luat o femeie tânără, surdă și mută. După un timp, aceasta a rămas însărcinată dar, înainte chiar de nașterea lui Christopher, Francis...

Bennet tuși, jenat parcă să-i mărturisească unei necunoscute cele mai ascunse secrete ale familiei.

– A părăsit-o, așa este? sugeră Maggie.

– Da. Dar nu viața conjugală a fratelui meu este importantă. Soția sa a murit anul trecut, iar Francis a ales să-și reia obiceiurile de celibatar nepăsător și complet independent. Bănuieți că în acest gen de viață nu este loc pentru un copil de patru ani, pe deasupra și cu probleme mari.

Bennet își încrucișă degetele lungi și își privi mâinile. Mâini frumoase, expresive care probabil știau să spună atât de multe lucruri la pian sau la clavecin!

– Spre marea mea rușine, nu m-am preocupat de nepotul meu când îi trăia mama, și din această cauză mă consider răspunzător pentru dificultățile sale. N-are rost să protestați... În contact cu o femeie surdă și mută, Christopher n-a cunoscut decât tăcerea de-a lungul primilor ani ai copilăriei. Aceasta a fost singura sa lume și n-a învățat niciodată să vorbească. Prima dată când l-am văzut, am crezut, ca și dumneavoastră, că era surd. Din fericire, am descoperit adevărata cauză a handicapului, înainte să fie prea târziu. Înțelegeți acum de ce sunt gata de orice, de orice, mă auziți, pentru a-mi repara greșeala?

– Nu aveți nimic să vă iertați! Aveți propria viață și...

– Nu asta este problema, domnișoară. Nu mă cunoașteți și nu mă puteți înțelege.

Ba da, Maggie îl cunoștea pe Bennet! În timp ce vorbea, imagini fugare îi apărură, precizându-se și organizându-se treptat. Desigur! Impresia aceea din ajun, că-l văzuse deja... Totul se explica.

Violoncelul... Iată ce-i amintise lui Maggie de acea recepție elegantă de la Philadelphia, pe vremea când trebuia să-l însoțească pe Eric. Maggie avea oroare de acele serate unde, din cauza banilor și a situației soțului său, acesta trebuia să fie văzut în mijlocul societății bune locale. Se plictisea de moarte.

În seara aceea, se dădea un concert excepțional, lucrări pentru un instrument mai puțin cunoscut, violoncelul, ale unui compozitor francez recent descoperit, Marin Marais. În plus, dirijorul orchestrei era o celebritate internațională care dirijase cele mai mari orchestre din lume, de la Viena la Londra și de la New York la Paris.

Maggie nu era o admiratoare a muzicii clasice. Dacă ar fi fost liberă să aleagă, ar fi preferat de departe să meargă să-l asculte pe Elton John. Cu toate acestea, păstrase o minunată amintire de la acel concert. Sub farmecul sunetelor melodice ale instrumentului, reușise aproape să uite de bărbatul așezat alături de ea și pe care-l ura atât de tare.

În schimb, recepția care urmasese fusese un infern. Ca întotdeauna, Eric se arătase odios. Înfățișarea, lipsa de a ști să se poarte în lume, falsa sa cultură, o pusese pe Maggie în încurcătură. Se îndepărtase discret de el, pentru a se pierde în mulțime.

– Și dumneavoastră v-ar plăcea să fiți în altă parte, nu-i așa?

Fără violoncel, Maggie nu-l recunoscuse imediat. Un chip de o frumusețe care-ți tăia respirația, un farmec tulburător, o eleganță de prinț: Francis Montgomery, fratele mai mic al dirijorului...

Prezentându-se, se înclinase asupra mâinii pe care i-o întinsese Maggie, apoi îi oferă o cupă de șampanie.

– Ce minune să găsești un trandafir de o asemenea prospețime în mijlocul tuturor acestor plante închise de seră!

Maggie roșise și zâmbise. Tânărul bărbat o condusesse puțin mai departe, pentru a-i vorbi despre muzică și călătorii, transportând-o într-un vis îndepărtat. În acea seară, l-ar fi urmat la capătul lumii...

Pe Bennet Montgomery, celebrul dirijor, nu-l zărise decât în clipa plecării. Din mijlocul unui grup de invitați care flecăreau în picioare, își ațintise asupra fratelui său o privire încărcată de reproș.

– Dragă domnișoară Jones, nu credeam că povestea mea vă va face să visați!

– Nu visam.

– Credeam. Păreați atât de departe... De mine, de problema noastră N-avea strălucirea fratelui său, dar farmecul, deși mai discret, era totuși la fel de redutabil.

– Mă gândeam.

– Și unde v-au condus gândurile?

Maggie nu avea nevoie să mai amâne mult timp răspunsul. Un copil aștepta ajutor – ajutorul său – nu un puști capricios cum crezuse în ajun. Un copil nefericit care cerea ajutor...

– Îl voi face pe nepotul dumneavoastră să lucreze, domnule Montgomery.

Chipul lui Bennet se luminează de un zâmbet de recunoștință. Înainte ca el să vorbească, Maggie ridică mâna.

– Trebuie totuși să te previn că nu garantez rezultatul. Ceea ce vă propun, este o perioadă de probă, să spunem până la sfârșitul lui iulie, de exemplu. Dacă până atunci nu constatăm un progres, va trebui să vă adresați unor oameni mai competenți decât mine.

– Am înțeles.

Considerând întrevederea terminată, Bennet tocmai se ridică atunci când Maggie adăugă:

– Încă un lucru: înainte de a mă angaja definitiv, mi-ar plăcea să mă asigur că într-adevăr Christopher nu suferă de nici o problemă la urechi.

– Cum, Sfinte Thomas? o ironiză cu amabilitate Bennet. De acord! Dacă veți accepta să începeți imediat după-amiază, vă voi putea aduce dovada a ceea ce am spus. Veți vedea...

– Perfect. La ce oră vreți să vin, domnule Montgomery?

– Să spunem ora două. Vă convine? Oh, apropo, mă numesc Bennet.

– Voi fi la dumneavoastră la ora două. Mie mi se spune domnișoara Jones.

Mințea... Toți copiii din oraș și cel puțin jumătate din părinții lor îi spuneau Maggie. De ce oare să păstreze asemenea distanță cu Bennet Montgomery? „Ți-o fi teamă, Maggie?” se întrebă, conducându-și vizitatorul.

Îndată ce Maggie sosi, Bennet o duse în salonul de muzică. Ochii îi străluceau de entuziasm și își freca mâinile, ca cineva care rezerva o mare surpriză.

Christopher era așezat la pian, nemișcat și mut.

– Ne-am gândit că puțină muzică vă va face plăcere, domnișoară Jones, anunță Bennet așezându-se alături de nepot.

Maggie se duse să se așeze pe divan și așteptă. Bennet puse metronomul în funcțiune.

– Acum, Chris, urmezi instrucțiunile dirijorului.

Amândoi își așezară mâinile deasupra clapelor și Bennet atacă primele măsuri ale unei melodii foarte simple, apoi îi făcu semn din cap. Imediat copilul le reluă, o octavă mai sus, urmărind perfect cadența metronomului.

Fără să-l prevină, Bennet schimbă ritmul și introduse variațiuni pe tema inițială. Chris reproduce variațiunile fără nici cea mai mică greșală. Bennet se întoarse și-i aruncă lui Maggie o privire triumfătoare.

– Atenție, Chris! Acum, jazz...

Cei doi pianiști se lansară într-un duet nestăpânit. Maggie era fascinată. Grațiosul cap blond se legăna în măsură, micul om blond părea că face corp comun cu enormul instrument. Exista o armonie perfectă între cele două ființe care vorbeau aceeași limbă la pian.

– Fantastic! nu se putu stăpâni Maggie să exclame.

– Nu-i așa? replică Bennet. Și convingător, nu?

Bennet radia. Dar îndată ce auzi vocea lui Maggie copilul își ascunse ochii în mâini și refuză s-o privească pe tânăra femeie.

– Poate, sugeră Maggie făcând cu ochiul în direcția lui Bennet, ne vom putea cunoaște mai bine, acest tânăr artist și cu mine?

– Cerule! exclamă Bennet, am uitat că trebuia să dau un telefon important.

Se ridică și Chris sări imediat jos de pe taburet. Maggie se aștepta la o izbucnire la fel de violentă ca cea din ajun. Încet, se îndreptă spre pian.

– Mi-ar plăcea și mie să pot cânta, spuse cu o voce tristă.

– Toată lumea poate, domnișoară Jones. Chiar și dumneavoastră.

Maggie se apropie mai mult de pian. Foarte aproape de ea, copilul ținea încă mâinile la ochi, dar nu fugea. Tânăra femeie atinse claviatura și cântă câteva note.

– Într-adevăr, comentă Bennet, este mult de făcut.

– Poate, dacă cineva ar vrea să mă învețe...

Se întoarse spre Chris, așteptând să-l vadă fugind în spatele unchiului. Cu fața de înger ridicată spre ea, puștiul făcea să se

audă un zgomot ușor, care putea semăna cu un râs ironic. În acea clipă, Maggie își încercă norocul... Ridicând copilul, îl instalează alături pe banchetă, în fața pianului.

– Te rog, arată-mi!

Un timp, Chris rămase cu capul plecat și cu mâinile crispate pe genunchi. Maggie începea să-și piardă speranța. Brusc, cum făcuse unchiul său adineaori, el cântă câteva măsuri. Ah! Ți voi spune, mamă? Din fericire, Maggie cunoștea cântecul. Va putea să iasă din încurcătură.

Chris se opri și, îi făcu semn din cap lui Maggie să repete melodia. Aceasta se execută, dar cântă intenționat o notă falsă. Fără o vorbă, copilul o luă de la început și așteptă din nou ca Maggie să repete. De data aceasta, ea cântă corect. Cu un zâmbet fericit pe buze, micuțul trecu la măsurile următoare. Nu-și dădu nici o clipă seama că unchiul său părăsise încăperea.

Lecția dură mult timp. Profesor mut, dar cu o răbdare neclintită, Chris părea că nu-și va abandona vreodată datoria. Maggie ceru îndurare.

– Să ne oprim pentru astăzi, Chris. Nu te mai pot urmări.

Deceționat, puștiul se lasă să alunece de pe banchetă.

– Dar, se grăbi Maggie să adauge înainte ca el să plece, mi-ar plăcea mult să vizitez grădina. Vrei să mi-o arăți?

Chris păru că șovăie.

– Caută! rosti cu o voce guturală.

În același timp, se îndreptă spre ușă. Cum Maggie nu-l urmă, reveni spre ea și-i întinse mâna.

– Caută! repetă el.

– Bine, răspunse Maggie, fără să înțeleagă.

De altfel, n-avea importanță că nu știa ce voia Christopher. Nu fugea și nu urla...

O duse în cealaltă parte a casei, în sala de joacă, unde îl văzuse în ajun. Acolo nu se afla nimeni. Ușa-fereastră era deschisă și Chris ieși în grădină cu Maggie în spatele lui.

O luară pe o alee mărginită de hortensii compacte, care cobora în pantă lină spre lac. Lângă mal, sălcii plângătoare își lăsau ramurile să atârne cu nonșalanță până la pământ.

Aproape ajuns pe marginea apei, Chris lăsă mâna lui Maggie și alergă spre arbori. Dispăru fulgerător la adăpostul frunzișului.

– Ah, ah! exclamă Maggie.

Înțelese în sfârșit sensul lui „caută“.

– Vrei să te joci de-a v-ați ascunselea. De acord.

Maggie se prefăcu că-l caută, îndepărtându-se de ascunzătoarea lui Chris, apoi se apropie periculos de ea. În tot acest timp, vorbea singură, destul de tare pentru ca el s-o audă.

– Oare unde s-a putut duce ștrengarul ăsta? Acum un minut era aici. Totuși, n-a putut să-și ia zborul... Christopher!

Se așează în patru labe pentru a scotoci sub hortensii.

– Nu. Tot nimic. Oh! dar cred că...

Și Maggie se repezi sub ramurile salciei. La dreapta, se auzi un râs înfundat.

– N-ai auzit nimic? îl întrebă tânăra femeie pe un fluture care trecea. Eu da.

Râsul deveni mai clar și mai puternic. Acum, Maggie vedea foarte bine două picioare mici care depășeau o perdea deasă de frunze, lângă un trunchi de pom. Se prefăcu că o ia în direcția opusă.

– Trebuie să fie pe aici, doar dacă...

Și brusc, îndepărtă ramurile. Surprins, copilul scoase un strigăt și o șterse în fugă. Maggie îl urmări cu pași mari, la adăpostul umbros al sălciilor.

Când auzi un mârâit era deja prea târziu și văzu o masă neagră ieșind din umbră și aruncându-se asupra ei...

Capitolul 3

Instinctiv, Maggie se făcu ghem, cu brațele deasupra capului pentru a se apăra și așteptă atacul. Șocul nu veni din față, ci din spate. O mână o prinse violent de umăr și o trase înapoi fără menajamente, în timp ce o voce gravă profera un val de critici.

— Nu-i posibil să aveți atât de puțină minte! Ce v-a apucat oare? Asta este sinucidere...

— Eu... Au! Dați-mi drumul.

Maggie își frecă umărul care o durea, apoi își privi picioarele acoperite de zgârieturi de mă răcini. Dacă măcar n-ar fi tărât-o asemenea unui sac de cartofi!

— Îmi puteți explica? O asemenea prostie!

Maggie se ridică în toată înălțimea ei.

— Sunteți nedrept, domnule Montgomery. Făceam exact treaba pentru care m-ați angajat. Încercam să mă împrietenesc cu nepotul dumneavoastră. Dar, cu animalul acesta, voi ajunge să vă cer o primă de risc!

– Beau este cel mai civilizat animal pe care-l cunosc și cel mai inteligent.

– Nu s-ar spune! A reacționat ca și când voiam să-i fac vreun rău lui Christopher.

– Exact.

– Cum? exclamă Maggie, indignată. Cum puteți spune asta? Ne jucam liniștiți de-a v-ați ascunselea.

– Dragă domnișoară Jones, nu eram departe și vă observam. Păreați o pisică uriașă, gata să se arunce asupra unui sărman șoarece terorizat. Cel puțin pentru Beau. Cum vreți oare ca un câine, conștient de datoria de a apăra un copil, să tolereze acest gen de comportament din partea unei necunoscute?

– Așadar, mă spionați!

Maggie aproape se bâlbâia de furie.

– Pe viitor, domnule Montgomery, aș aprecia dacă veți binevoi să închideți câinele în timpul prezenței mele aici.

Calm, Bennet o luă pe Maggie de braț și coborî cu ea pe malul lacului.

– Înainte de a începe lecțiile cu Christopher, dumneavoastră veți fi eleva. Veți învăța modul în care să vă purtați cu Beau și, vă asigur, nu veți mai avea probleme cu el.

– Aș prefera...

– Nu, domnișoară Jones. Nu se discută. Și vom începe imediat. Beau!

Câinele, care stătea așezat alături de Christopher, cu privirea atentă, se apropie de Maggie, prea mult de piciorul ei, după gustul acesteia.

– Să nu vă fie teamă.

– Nu mă pot stăpâni.

Cum oare să-și justifice această panică de necontrolat, fără să facă să apară din nou un trecut pe care Maggie căuta să-l uite? Bennet nu trebuia să afle.

– Vă promit că nu vă va face nici un rău.

Vocea era blândă, dar și mai liniștitoare era atingerea degetelor sale pe brațul lui Maggie. Treptat, aceasta se calmă. Când Bennet o simți mai relaxată, îi luă mâna.

– Îi veți prezenta mâna și îl veți face s-o adulmece.

Hipnotizată, Maggie îl lăsa pe Bennet să-i conducă brațul până când palma atinse botul lui Beau. În același timp, el vorbea cu voce joasă, încet.

– Foarte bine. Pentru că vă cunoaște mirosul, îl veți mângâia pe cap. Iată... Perfect. Are o blană frumoasă, nu-i așa? La fel de moale ca părul dumneavoastră. Nu, nu vă opriți! Priviți-l cât de fericit este. Oare cine n-ar fi, sub o asemenea mângâiere?

Încrezător, animalul își pusese capul lângă piciorul lui Maggie. În fața unui asemenea calm, tânăra femeie, aproape liniștită, prinse curaj.

– Frumos câine, spuse, atingându-i urechile.

Își regretă imediat gestul. Sărind brusc în picioare, Beau își puse două labe mari pe umerii lui Maggie, cu botul pregătit să-i lingă fața.

– Oh! nu, nu asta! îl rugă Maggie. Așezat, te rog!

Cu gesturi înnebunite, căuta să scape și să respingă animalul.

– Calm! exclamă Bennet cu voce puternică.

Comanda se adresa atât câinelui, cât și lui Maggie, dar nu avu efect decât asupra lui Beau, care se întoarse liniștit să se așeze alături de micul său protejat.

– Ce l-a apucat? întrebă Maggie, gata să plângă.

– Să nu-i vorbiți niciodată unui câine pe un ton rugător. Nu înțelege un cuvânt din ceea ce-i cereți.

– De ce? Mi-ați spus că Beau este inteligent.

– Și eu, Maggie...

În timp ce vorbea, Bennet întinse mâna spre părul lui Maggie și înfășură o șuviță rebelă în jurul degetelor. Apoi se jucă delicat cu ea, lăsând-o să alunece, pentru a relua imediat:

– Dacă te-aș ține în brațe pentru a te săruta și m-ai ruga să mă opresc pe acest ton, aș crede că mă rogi, dimpotrivă, să continuu...

– Și ați înțelege pe dos.

– Crezi?

Mâna i se așază pe gâtul lui Maggie, care nu fu capabilă să murmure altceva decât:

– Domnule Montgomery...

S-ar fi putut îndepărta. Ar fi trebuit s-o facă. Nimic n-o ținea prizonieră, în afară de acea privire cenușie încărcată de mai multă dorință decât văzuse vreodată în ochii lui Eric. Nici la începutul căsniciei lor...

– Lasă-mă să plec.

O mângâiere scurtă, blândă ca o adiere de vânt.

– Cum dorești. Poate cer prea mult. Prea curând... Să ne întoarcem în casă, ai nevoie să-ți revii din emoții.

– Dar, Christopher?

Copilul se juca în apropierea apei și câinele veghea să nu se apropie prea mult de mal.

– Va veni doamna Marshall să-l ia.

– Dar... m-ai angajat să mă ocup de el.

– Nu, ți-am trasat sarcina de a-l învăța să vorbească în mod corect, iar aceasta nu este decât după-amiaza în care ai sosit. Pentru astăzi, lecția s-a terminat.

– Va fi decepționat. Voia să se joace de-a v-ați ascunselea.

Ca pentru a confirma cuvintele lui Maggie, Chris reveni spre ea, cu Beau mergând în pași mărunți și repezi, alături de el.

– Caută!

– Vezi!

Maggie triumfa.

– A spus „caută!“

– Mă tem să nu faci o greșală, domnișoară Jones. N-a spus „caută“ a spus „câine“. Haide, vino.

– Mai am multe de învățat, comentă Maggie, cu un aer decepționat.

– Dar vei reuși, sunt sigur de asta.

Apoi, direct:

– Domnișoară Jones, de unde vine această teamă de câini?

Exact întrebarea de care Maggie se temea mai mult decât orice. Ridică din umeri cu un gest de necunoaștere.

– Ai fost mușcată în copilărie?

– Nu.

O conduse într-un mic salon, din vecinătatea sălii de joacă și care dădea de asemenea spre grădină.

– Este încântător, începu Maggie sperând să schimbe discuția. Dumneata ai ales mobilierul?

– Nu despre mine vreau să vorbim, ci despre dumneata, dragă domnișoară Jones.

– Oh! eu... Viața mea n-are nimic extraordinar.

– Ieri, aș fi putut accepta acest răspuns. Apoi, am descoperit că ți-ai umplut locuința de serviciu cu opere de artă care valorează o mică avere. Că mobilierul n-ar distona într-unul din cele mai frumoase apartamente din Manhattan. Oare ce concluzie trebuie să trag?

– Poate o moștenire. Sunt lucruri care se întâmplă, nu?

– Curios totuși, nu reușesc să te cred. Oare de ce?

Ochii lui Bennet scânteiau de amuzament.

– Pui prea multe întrebări, domnule Montgomery.

– Mă amestec în ceea ce nu mă privește, de acord. Dar, cum vom petrece destul de mult timp împreună în săptămânile viitoare, mi se pare normal să caut să te cunosc mai bine. De exemplu, continuă întorcându-se spre un vraf de compact discuri, ce gen de muzică îți place?

Agasată de atâta insistență, în timp ce el însuși refuza să se destăinuie, Maggie replică tăios:

– Cu siguranță, nu aceeași ca dumitale.
– De unde știi? Împărtășim mai multe gusturi comune decât îți închipui.

– Ah da? Care, de exemplu?

– Ei bine, de exemplu, amândoi suntem obosiți de marile orașe și ne căutăm liniștea. Ne interesăm de Christopher. Suntem perseverenți și integri. Să continuu?

Maggie încuviință, zâmbind.

– Suntem două ființe singure, atrase una spre cealaltă. Așteaptă cel puțin să termin, înainte de a protesta... Dacă nu eram ostil... cum să spun, oricărui angajament, aș fi putut merge până la a mă gândi că suntem făcuți unul pentru altul și...

– Domnule Montgomery, îl întrerupse Maggie, eroarea dumitale nu are egal decât în îngâmfare. Să știi că nu sunt nici singură, nici atrasă de dumneata. Așa că, nu-ți face nici o iluzie și încetează să-ți imaginezi că încerc să te prind în plasa nu știu cărui... angajament!

Roșie de mânie, Maggie înțelese prea târziu, din zâmbetul lui Bennet, că se amuza bine... Refuză paharul pe care i-l propuse și se pregăti să se ridice.

– Dacă vreau să ajung repede la niște rezultate cu Christopher, trebuie să pregătesc puțin ceea ce voi face.

– Uf! Mi-e teamă că te-am supărat. Așadar, nu-ți schimbi părerea?

– Pentru a mărturisi totul, domnule Montgomery, m-a încercat această dorință. Dar ar însemna să-l fac pe micuț să plătească păcatele unchiului...

– În acest caz și înainte de a te fi concentrat asupra studiului, îți propun să mai discutăm puțin despre Christopher. Informațiile date de specialiști, care am văzut că te-ar interesa și poate, te-ar ajuta.

– De acord.

– Perfect. O voi anunța pe doamna Marshall că în această seară va fi o persoană în plus la cină.

– Așteaptă, așteaptă. Am acceptat să rămân să lucrez, nu să cinăm între patru ochi.

– Liniștește-te, domnișoară Jones, vom fi trei. De ce ți-e atât de teamă oare? Că profit de situație pentru...

– Nu mă tem de nimic, domnule Montgomery, în afară de a nu-l pregăti cum trebuie pe Christopher pentru școală. Ai o hârtie, pe care pot face însemnări?

Bennet îi aduse un creion și hârtie de muzică.

– Ei bine, ce te-au învățat specialiștii?

Bennet își încrucișă mâinile în spatele capului și își întinse picioarele lungi în față. Perfect relaxat, începu:

– Mai întâi, când îi vorbești trebuie să te privească. Trebuie să-ți vadă mai ales gura. La început mai ales, va trebui să articulezi fiecare sunet exagerându-l. Ca de exemplu „câine“. Încearcă.

Maggie se pretă jocului.

– Iată! Ce dinți frumoși ai!

– Te rog, domnule Montgomery!

– Ceea ce trebuie evitat, este să-l corectezi neîncetat. Desigur, uneori vei fi obligată. Cum ai putut observa, îndată

ce îl contrariază ceva, regresează. Dar, când va avea încredere în dumneata...

– Vrei să spui că trebuie să nu-i iau în seamă greșelile? Să știi că nu este o metodă pedagogică bună. Asta nu face decât să înrădăcineze obiceiurile proaste.

– În clasă porți ochelari, pentru a avea un aer mai profesoral?

– Întrebare fără interes... Să revenim la oile noastre. Ce altceva trebuie să fac?

– Când nu spune cum trebuie un cuvânt, repetă-l fără încetare în tot ceea ce faci cu el.

– Pare foarte simplu, dar....

– Nu este sigur. De fapt, te vei lovi de două dificultăți: să suprimi obiceiurile proaste din trecut și să le înlocuiești cu cele bune. Ah! uitam ce-i mai important: încurajează-l să facă fraze complete. Are tendința de a nu vorbi decât prin cuvinte izolate, cel mai des unul, două sau trei cel mult.

– Înțeleg, ca bebelușii: „prăjitură“, sau „bomboană“.

– Da, sau cum ar fi „câine“, adineauri. Folosește de asemenea foarte mult mâinile pentru a se exprima: desigur, faptul de a o fi văzut pe mama sa vorbind prin semne. De altfel, cu siguranță se pricepe la asta.

– Bine. Ce altceva?

– Prepozițiile.

– Poftim? Mi-e teamă că te-am înțeles greșit.

– Deloc. Trebuie să învețe să le folosească în mod corect.
– Dar, domnule Montgomery, este mult prea devreme.
Chiar pe elevii mei normali, nu-i învăț...

– Domnișoară Jones! Vă cer, o dată pentru totdeauna, să evitați folosirea cuvântului „normal“ în fața lui Christopher. Crede-mă, este destul de conștient că este diferit de alți copii de vârsta sa!

Ce stângăcie! Maggie și-o reproșa teribil.

– Să-ți spun că-mi pare rău, nu înseamnă mare lucru.
Oricum, să fii sigur că pe viitor voi fi mai atentă.

– Oh! Toată lumea face greșeli, să știi. Eu primul. Să-l ajuți pe Chris să depășească greutățile de vorbire, nu este decât un aspect al problemei. Cel mai important este să-și recapete încrederea în sine. Și uneori mă întreb dacă va reuși asta vreodată.

– Oare, acest copil, este chiar atât de nefericit?

– Mama i-a murit și tatăl l-a lăsat baltă. Nu ajunge oare?

– Desigur... Dar nu este singur pe lume. Te are...

– Să mă ocup de alții, nu este punctul meu tare, domnișoară Jones. Chiar dacă n-o arăt, mă simt mai bine cu mine însumi.

– Și totuși, te dedici unui copil de patru ani și cauți toate mijloacele să-l scoți din dificultăți... Mie mi se pare asta admirabil.

– Da de unde! Nu judeca fără să știi...

– Cu toate acestea, nu toată lumea ar face-o.

Ridicând din umeri, Bennet își părăsi locul și veni să se posteze în fața ferestrei mari, cu geamuri.

– Apune soarele, domnișoară Jones. Te rog, rămâi la cină cu noi. Numește asta o ședință de lucru, așa îți convine? Vei descoperi mai multe despre Chris, văzându-l într-o situație obișnuită, decât din toate cărțile sau toate sfaturile specialiștilor.

Câtă dragoste în modul de a vorbi despre acest copil! Imposibil de rezistat unui sentiment atât de puternic...

– Și, continuă Bennet, când doamna Marshall îl va duce la culcare, vom putea continua această conversație. De acord? Și, în tot cazul, îți promit că vei fi acasă înainte de nouă și treizeci de minute.

– În aceste condiții...

Bennet se întoarse, cu un zâmbet de o infinită blândețe pe buze.

– Ce femeie adorabilă ești, Maggie Jones! Și ce noroc am avut să te găsim...

Capitolul 4

În timpul anilor de căsnicie cu Eric, Maggie fusese obișnuită cu lux la masă. La familia Carlson-Lewis nu se cunoștea decât argint masiv și cristal cizelat, porțelan de Sèvres însemnat cu blazonul familiei în aur fin, fețe de masă albe, brodate de mână. Nu se mâncau decât mâncăruri prețioase și rafinate și nu se beau decât cele mai bune vinuri, totul servit de o armată de servitori stilați.

Nimic asemănător în casa lui Bennet. Fără fast, fără ceremonial. O masă de o eleganță clasică, mâncare simplă și delicioasă: somon proaspăt, fiert, însoțit de cartofi mici, presărați cu pătrunjel și o salată verde.

Dar mai presus de orice, Maggie fu frapată de atmosfera călduroasă a serii. Cu Mozart ca fond muzical, cu un fel de complicitate între unchi și nepot care, uneori, făcea să răsunе răsul limpede al copilului.

Ca pentru a-i contrabalansa dificultățile, natura părea că îl înzestrase pe Christopher cu o grație și o eleganță neașteptată

a manierelor. Când intră în sufragerie, așteptă ca un adevărat gentleman ca Bennet s-o ajute pe Maggie să se așeze, înainte de a se cocota pe scaunul său. Mânua tacâmurile ca un bărbat de lume și mănca fără zgomot și foarte curat, comportament remarcabil la un copil de vârsta asta.

Părea fascinat de prezența lui Maggie în fața sa și își ațintea deseori ochii mari albaștri asupra ei, cu insistență.

– Nu este politicos să privești așa pe cineva, Christopher, făcu remarca Bennet. Chiar când este o doamnă atât de frumoasă ca domnișoara Jones. Nu-i așa că domnișoara Jones este frumoasă?

– Frumoasă, repetă copilul zâmbind.

Apoi lăsa nasul în farfurie și nu mai înălță un timp capul. Când Bennet observă asta, făcu o încercare de a-l face pe copil să vorbească.

– Poate că domnișoara Jones va lua puțină salată. De ce nu-i propui, Christopher?

Puștiul încercă să rostească vorba „salată“, dar nu putu trece de prima silabă. Descurajat, renunță foarte repede și se mulțumi să bâiguie:

– Mai?

– Voi lua cu plăcere puțină salată, articulă distinct Maggie.

Simți privirea lui Bennet ațintită asupra ei, o privire atentă, dar aprobatoare.

– Acum înțelegi ce ți-am explicat despre modul de a vorbi al lui Chris? Întrebă Bennet, când micuțul plecă să se culce.

Trecuseră în salon, să-și bea cafeaua.

– Este adevărat că nivelul său de vorbire corespunde celui al unui copil de doi ani. În schimb, gradul de înțelegere mi se pare superior unui copil de vârsta sa.

– Exact. În plus, Christopher are o mare dorință de a învăța.

– Cu siguranță, asta îl va îndemna să facă rapid progrese. Se uită mult la televizor?

– Nu. De ce întrebi asta?

– Pentru că vorbirea depinde de auz și, în cazul lui Christopher, este bine să audă cât mai multe sunete posibile.

– Ai dreptate, dar cunoști genul de emisiuni pentru cei mici de la televizor? Clovni, marionete, desene animate, doar asta.

– Marionete, exact, sunt extrem de folositoare.

– Nu pentru Chris.

Ei poftim!... Bennet aparținea cu siguranță acelei categorii de părinți care nu voiau pentru copiii lor decât marii clasici, încă de la cea mai fragedă vârstă. Maggie avusese deseori greutăți în a-i convinge să-i lase pe copii să se relaxeze în fața unor lucruri poate neserioase, dar cel puțin la nivelul lor de înțelegere.

– Și de ce oare?

– Gândește-te puțin. O marionetă, sau un animal dintr-un desen animat, o pasăre, o pisică, orice, nu vorbesc asemenea

nouă. Nu deschid și nu închid gura în același fel ca noi. Mai mult, vocea le este deformată. Privindu-le, Chris nu poate învăța nimic și mai ales nu va trebui să caute să le imite. Imaginează-ți, dacă începe să vorbească asemenea lui Donald!

Încă o dată, Maggie trebuia să recunoască faptul că Bennet avea dreptate. Totuși, asta nu-i răspundea la toate întrebările.

– În acest caz, în afară de dumneata și de doamna Marshall, pe cine aude vorbind?

– Și de ce naiba ar trebui să audă și alți oameni?

Maggie rămase cu gura căscată.

– Domnule Montgomery, nu vă vine ideea că, dacă limbajul lui Chris este atât de sărac, este pentru că nu intră în contact decât cu voi doi și nici măcar cu lumea artificială a televiziunii?

O clipă, Bennet păru impresionat. Se ridică și măsură salonul în lung și-n lat, înainte de a se opri în fața șemineului. Simțindu-l mișcat de argumentele sale, Maggie împinse raționamentul mai departe.

– Singur ai admis că izolarea din primii ani este marea cauză a problemelor de astăzi. Ținându-l închis aici, nu faci decât să le agravezi.

– „Închis“, domnișoară Jones! izbucni Bennet. După câte știi, Chris n-are nimic dintr-un prizonier.

– Departe de mine această idee. Dar, chiar dacă reușim să-i îmbunătățim vorbirea, va rămâne o altă dificultate de depășit. Ceea ce ar implica o schimbare importantă în modul de viață.

– Mai departe?

În timp ce vorbea, Bennet aprindea lumânările de pe semineu. Maggie simți tensiunea care pusese stăpânire pe el și pe care i-o trăda vocea tăioasă și dură.

– Ei bine, în câteva săptămâni Chris se va afla în contact cu aproximativ douăzeci de copii între patru și șase ani, mai energici decât ceilalți. Copii care au deja experiența școlii, care se joacă împreună în curte, pe stradă, pe plajă. Ți-l imaginezi pe nepotul dumitale în mijlocul lor, dacă nu-l pregătești pentru asta?

– Absurd! Ca și cum ai spune că un copil mic va întâmpina automat probleme, pentru că nu are nici frați, nici surori.

– Nu neapărat. Norm...

Maggie se opri la timp. Bennet nu părea să fi auzit.

– În general, reluă ea, un copil mic are prieteni.

– Și Chris are prieteni.

– Nu prieteni de vârsta sa. Niște adulți aleși pe sprânceană, în număr foarte limitat, iată oamenii pe care îi cunoaște. Domnule Montgomery, ascultă-mă. Îi ador pe copii, altfel nu aş face meseria asta. Dar crede-mă, între ei nu sunt delicați. Când observă o slăbiciune...

– În acest caz, un profesor bun trebuie să-i protejeze pe cei mai mici și să aibă grijă să-i împiedice pe cei mai puternici să-i supere.

– Cred că sunt o profesoară bună, domnule Montgomery, dar îmi este greu să mă închipui ținându-l pe Christopher de mână în toate recreațiile.

Bennet nu răspunse nimic. Maggie îi văzu maxilarele contractându-se și mâinile i se crispară pe marginea plăcii de deasupra șemineului.

– Așa că, ceea ce propun, reluă Maggie, este ca îndată ce va căpăta încredere în mine, să iasă cu regularitate. În parc, pe plajă, acolo unde se va putea juca împreună cu alți copii de vârsta lui.

– În nici un caz!

Bennet se întoarse brusc.

– Îți interzic să-l arăți pe Chris tuturor înainte... înainte...

– Înainte să ce? izbucni Maggie. Înainte de a fi normal? Nu, mă vei lăsa să vorbesc, domnule Montgomery, fie că îți place, sau nu. Dumneata ești cel care a făcut din Chris un copil aparte, diferit de ceilalți. Intenționezi să-l ascunzi până când devine ca alți puști din oraș, pe scurt „normal“. De ce? Ți-e rușine cu el?

Cu fața impasibilă, Bennet replică pe un ton glacial.

– Acum, faci psihologie?

– Oh! păstrează-ți ironia, te rog.

– Mulțumesc, dar Chris a consultat deja un psiholog.

– Ah! Și... ce a spus?

– Asta nu te privește, replică Bennet, întorcând din nou spatele. Îți depășești drepturile, domnișoară Jones.

Imposibil... Bărbatul acesta era imposibil și-i va face sarcina de neîndeplinit. Trebuia să-l ia altfel... Maggie se ridică și veni să pună prietenește o mână pe umărul lui Bennet, care se încordă imediat.

– Domnule Montgomery, nu crezi că am dreptul să știu? Mi se pare că împărțesc interesul și preocupările dumitale pentru Chris.

– Ah! te rog, nu-mi vorbi despre drepturi.

Cu o mișcare bruscă din umăr, Bennet respinse mâna lui Maggie.

– Mi-am petrecut o jumătate din viață lăsând să treacă drepturile altora înaintea alor mele.

Așadar, asta era! Mai mult decât nepotul lui, viața îi jucase feste lui Bennet, lăsând cicatrice de neșters.

– Povestește-mi, îi ceru Maggie cu voce joasă. Aș vrea să înțeleg.

– Să înțelegi! ricană Bennet.

Oh! cât îi făcea de rău să-l vadă suferind, fără să-l poată ajuta...

– Oare cum ai putea să înțelegi? reluă Bennet după o lungă tăcere. Dumneata n-a trebuit să servești toată viața de exemplu unui frate mai mic. Să te simți răspunzătoare de succesele sau de eșecurile unui frate care nu avea nici talentul, nici rigurozitatea necesare pentru a deveni un mare artist.

– Eu nu am decât o soră mai mare... începu Maggie.

Bennet făcu un gest din mână, care însemna că exclude orice comparație între situațiile lor.

– Cel mai rău, este să te conformezi unei imagini despre tine însuși, fabricată bucată cu bucată și care ți se impune. Dar trebuie să trăiești asta pentru a înțelege.

Dacă ar fi știut! Din cauza asta, printre alte lucruri, cei câțiva ani de căsnicie cu Eric i se păruseră o eternitate.

– Am avut nefericirea să fiu cel mai talentat din familie. Ca și când întâmplarea făcuse risipă de muncă și disciplină pentru a reuși!

Câtă amărăciune la acest bărbat capabil de atâta tandrețe pentru fiul respins de fratele său! În același timp, Maggie simțea o anumită compasiune pentru bietul Francis, căruia i se insuflase probabil, din fragedă copilărie, admirație și respect pentru fratele mai mare. Se feri să facă aluzie la asta. Bennet nu era în dispoziția de a înțelege...

– Dar ai lucrat timp de ani de zile cu Francis. Cum ai reușit să-ți uiți ostilitatea față de el?

– Pe de-o parte, îi purtam o pică teribilă pentru brambureala pe care o făcuse din viața sa și pe care am fost obligat s-o repar, iar pe de altă parte... Ei bine da, ca toată lumea, n-am știut să rezist farmecului său. De fapt, îl iubesc mult, dar nu am nici o stimă pentru el. Este Peter Pan... Un copil răsfățat, care refuză să crească.

– Se vede destul de bine...

În fața aerului uluit al lui Bennet, Maggie se grăbi să adauge:

– Am avut ocazia să-l cunosc.

– Dumneata?

– Oh! doar o clipă. După un concert.

– Credeam că nu-ți place muzica clasică.

– Într-adevăr, nu prea. Atunci n-am putut să scap și, până la urmă, nu mi-a părut rău.

– Pe scurt, dumneata și cu mine ne-am mai întâlnit?

– Nu chiar. Nu i-am fost prezentată decât fratelui dumitale.

– Și, bineînțeles, ai fost impresionată și ai cedat și dumneata?

Roșind ușor, Maggie se refugie în jumătate de minciună.

– Am întâlnit doar un fermecător Peter Pan, atâta tot.

– Nu-i de mirare că nu m-ai remarcat.

– Domnule Montgomery, în acea perioadă și eu eram o copilă. Dumneata erai un bărbat, pe deasupra celebru...

Bennet se apropie de Maggie, dar fără s-o atingă. La lumina lumânărilor, în ochi îi strălucea un mic foc.

– Maggie, mă crezi dacă îți spun că n-am întâlnit niciodată o femeie atât de minunată ca dumneata?

Trecând un deget sub lanțul de aur din jurul gâtului lui Maggie, o atrase ușor pe tânăra femeie, până când fețele li se atinseră. În grădină se înnoptase și greierii începuseră să cânte. Pentru o clipă scurtă, lumea dispăru într-un vis și totul deveni ireal – și posibil...

Numai că seara cu Francis era departe. Maggie crescuse...

– Domnule Montgomery... murmură aceasta înainte ca buzele să li se atingă.

– Da, domnișoară Jones?

Bennet se îndepărtă cu un pas, cu lanțul de aur încă în jurul degetului.

– La treabă... Asta vrei să sugerezi?

– Da, răspunse Maggie cu un oftat.

Ar fi fost atât de încântată să uite, uneori, că este o ființă rezonabilă, cu principii...

– Unde eram? reluă. Ah! da. Spuneam că în calitate de profesoară a lui Christopher, am dreptul...

– Domnișoară Jones, nu uita că ești mai întâi angajata mea și că eu stabilesc drepturile.

– Cum îndrăznești, domnule Montgomery? Acum o clipă, dumneata... dumneata...

– Eram pe punctul să te sărut, într-adevăr.

– Și eram gata să te las s-o faci, pentru că simțeam în dumneata acea blândețe și acea tandrețe pe care le ascunzi atât. Și acum...

– Nu-ți face nici o iluzie despre mine, dragă domnișoară. Ai în fața dumitale un bărbat al cărui cel mai bun prieten este un câine. Și știi de ce? Pentru că Beau este singura ființă din lume care nu pretinde nimic de la mine în schimbul fidelității și loialității sale. Nu cunosc ceea ce numești dumneata „blândețe și tandrețe“.

– În acest caz, cu Christopher, îți faci doar datoria?
Bennet oftă cu un aer obosit.

– Haide, întoarce-te acasă, domnișoară Jones și scutește-mă de comentarii. Este timpul să te culci.

Și cum Maggie nu se mișca, adăugă zâmbind:

– Numai dacă nu mă obligi să te sărut, pentru a te alunga?

– Nu-ți da osteneala, replică Maggie, cu poșeta în mână. Dar să nu crezi că renunț în ceea ce-l privește pe Chris. Nu-l voi lăsa să devină un pustnic, asemenea unchiului!

– Lasă-l pe Chris în afară de toate acestea, vrei?

– Nu spera asta! Pentru dumneata, este prea târziu, dar acest copil are dreptul la fericire și, crede-mă, voi avea grijă să și-o găsească.

- Ai mers prea departe, domnișoară Jones.
- Dimpotrivă! replică Maggie ieșind din salon.

Bennet se grăbi să-i deschidă ușa de la intrare. În trecere, trupurile li se atinseră imperceptibil. Maggie tresări. Totuși, va putea să reziste unchiului cam posesiv și patronului autoritar. Dar bărbatului...

- Noapte bună, domnule Montgomery.
- Noapte bună, domnișoară Jones. Și fii atentă la trepte, de data aceasta!

Nu de trepte trebuia să se teamă Maggie. Ci de ea însăși. Ciudat, dar se temea mai mult de Bennet astăzi, decât de Eric odinioară. Totuși Eric era în stare să insulte și să amenințe.

– Încearcă să mă acuzi de cruzime mentală, îi spusese în ziua în care ea ceruse divorțul și îți jur, frumoaso, că vei regreta. Nimeni nu mă va târî în noroi, mă auzi, și mai ales o mică profesoară canadiană fără importanță care, înainte de a o lua de soție, nu făcea deosebirea între vinul spumos și șampanie!

De aceea era ciudat că Bennet Montgomery i se păruse în seara aceasta, la puțin mai mult de douăzeci și patru de ore de când îl întâlnise, mai periculos decât bruta de soț în trei ani de căsnicie.

Ar trebui să renunțe și să se îndepărteze de el. Departe, cât mai departe posibil... Era complet incapabilă de asta. Nu din cauza lui Christopher. În ciuda atașamentului față de acest copil, nu se considera de neînlocuit.

Nu, asemenea unui fluture, se simțea irezistibil atrasă de o flacără care, într-o zi sau alta, o putea arde. Iar această flacără se numea Bennet Montgomery...

Capitolul 5

Săptămânile următoare îi aduseră lui Maggie cea mai mare satisfacție profesională din noua carieră de profesoară. După câteva zile de observare și de rezervă, Christopher se destinse în relația cu ea. Bineînțeles, nu toate dificultățile dispăruseră ca prin atingerea unei baghete magice. Dar, într-o lună, Chris le depăși în cea mai mare parte, iar progresele deveniseră evidente. Puștiul care la începutul lui iulie nu reușea să pronunțe cuvântul „câine“, cerea acum distinct permisiunea „de a merge să se joace cu Beau“.

— Incredibil! exclamă într-o zi doamna Marshall. Acm, vorbește aproape englezește.

Cu siguranță, Bennet nu ar fi fost de acord, dar Maggie luă remarca drept un formidabil compliment.

În schimb, viața sa personală îi dădu lui Maggie foarte puține motive de a se simți mulțumită. Dezorientată de comportamentul lui Bennet față de ea, simțea un sentiment de jenă, foarte neplăcut.

Permanent în război cu el însuși, părea că transferă responsabilitatea problemelor sale lui Maggie, dându-i uneori impresia că îl deranjează. În alte clipe, în schimb, îi căuta compania și-i plăcea să discute îndelung cu ea.

Ceea ce o irita mai mult pe tânăra femeie, era acea manie de a o urmări când lucra cu Chris, fără însă să se alăture activităților lor. Stătea la disanță, în spatele unei ferestre de la casă, sau la umbra unui copac, iar Maggie nu-i observa prezența decât datorită lui Beau. Când, cu privirea ațintită într-o direcție, câinele ciulea urechile și dădea din coadă, Maggie nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ști unde se află Bennet.

Îndată ce se știa reperat, aceasta dispărea ca cineva prins cu mâta-n sac. Iar Maggie se simțea vinovată. De ce? Nici ea n-ar fi putut spune. Poate pentru că Bennet nu-i acorda încredere...

Și apoi, existau acele ocazii, destul de rare, în care Bennet venea s-o întâlnească, atunci când se odihnea, singură, în timpul siestei sau a gustării lui Chris.

Într-o zi, începu să plouă exact în clipa în care Maggie, terminându-și lecțiile, se pregătea să se întoarcă acasă. Era acel gen de aversă atât de așteptată în zona aceasta de munte, vara. Spăla culmile de voalul de ceață și curăța aerul de căldura înăbușitoare, la limita suportabilului. Picături mari de ploaie desenau cercuri în praf și făceau să se ridice din sol un minunat parfum de pământ ud și de flori încălzite la soare.

În picioare pe platforma de la intrare, în rochie ușoară de vară, Maggie se bucura să se întoarcă pe jos, savurând anticipat ploaia caldută pe fața și brațele sale.

– Așteaptă să se oprească.

În spatele ei, Bennet o prinse cu blândețe de umeri.

– Oh! nu va dura. Nu este decât o aversă.

Maggie nu-și putea desprinde privirea de la degetele lungi puse pe pielea sa goală.

– Cel mai puternic motiv! Nu vei întârzia foarte mult.

Închise ușa de la intrare și Maggie se lăsă condusă în salonul de muzică. Un al șaselea simț îi spunea să înfrunte mai degrabă ploaia de afară, dar nu-l ascultă.

– Bei ceva? Ceai cu gheață sau o limonadă?

Apoi, uitându-și parcă propunerea, Bennet se așează alături de Maggie și reluă imediat:

– Oare ce faci, Maggie, când îți termini ziua aici?

– Mă întorc acasă.

Oare unde voia să ajungă? Maggie nu întârzie să descopere.

– Și îți petreci seara acasă?

– În general, da.

– Singură?

– Desigur. Știi că trăiesc singură.

– Ai putea avea un... prieten.

Maggie era gata să izbucnească în râs.

– Vrei să spui... un bărbat în viața mea, domnule Montgomery?

– Nu văd ce este așa de nostim. Nu-ți plac bărbații?

– Ba da. În sfârșit, cea mai mare parte dintre ei.

– Și eu, îți plac?

Privirea lui Bennet se adânci fără milă în ochii lui Maggie. Tânăra femeie îi susținu privirea fără să clipească.

– Da, îi răspunse cu o voce indiferentă, îmi plac mult. Mă tem chiar că nu este rezonabil.

Înainte de a încheia, mâna lui Bennet i se așeză pe obraz, într-o mângâiere caldă și blândă ca ploaia de vară de afară. Ochii o mistuiau cu focul lor luminos.

– Să nu te temi de nimic, Maggie.

O rază de soare se filtra printre nori și veni să danseze în ochii lui Bennet, împrăștiindu-i în privire scânteii argintii. Jenat, își duse mâna la frunte, scuturând capul ca și când voia să alunge un vis.

– Nu mai plouă, spuse el ridicându-se. Dacă vrei, te poți întoarce acasă.

Oare ce putea răspunde Maggie? Că ar fi preferat să rămână? Că voia s-o ia în brațe, s-o sărute, să...?

– Pe mâine, domnule Montgomery.

– Pe mâine, Maggie.

Cinci kilometri de jogging în jurul lacului, sub niște averse intermitente, nu veniră de hac mâniei și amărăciunii lui Maggie. Se simțea ca într-un balansoar, când foarte aproape de Bennet, când respinsă foarte departe de el.

Nu se putea împiedica să facă o apropiere cu Eric. Bineînțeles, Bennet nu avea nici răceala, nici cruzimea soțului său. Dar și el refuza să privească realitatea în față și Maggie

plătea consecințele orbirii lui în ceea ce-l privea. Ori, Maggie avea de gând să nu mai joace niciodată rolul de victimă.

Explicația avu loc în ziua în care Bennet primi invitația...

În fiecare an, în a doua sâmbătă din august, John Keyes, directorul școlii, organiza un grătar pe malul lacului. Invita tot personalul instituției, ca și toți părinții și locuitorii prezenți în Sagepointe la acea dată. De obicei, la serbare se aflau aproximativ o sută de persoane.

John era originar din regiune și tatăl său avea una din cele mai mari ferme din zonă. Grătarul era evenimentul verii. John Keyes tatăl, dona un ban întreg. Un alt fermier furniza știuleții de porumb care, trecuți foarte calzi prin unt, se topeau în gură. Un altul, oferea cartofii de copt în coajă, sub cenușă. Cât despre Edith Caverley, reputația sa de bună gospodină depășind-o pe cea de țată, se ocupa de patiserie. Fiecare participa în felul său, aducând care roșii pline de soare, care salată încă udă de rouă, care brânză de fermă, care pește pe vergele.

După-amiaza se desfășura în bună dispoziție. Howard Stills, dirigintele poștei, cânta la banjo. Colegul său, Watt Murphy îl acompania la muzicuță. Uitând pentru un timp că se detestau reciproc, de altfel fără motiv, doamna Stills și doamna Murphy sporovăiau cu amabilitate de-a lungul orelor. Și Edith Caverley îi ierta lui John Keyes junior de a-i fi pus un zero la purtare și a-i fi pedepsit nepotul.

Se dansa, se cânta, se organizau întreceri, se făceau băi în lac, iar seara, înainte de despărțire, se cântau în jurul focului cântece locale, care încălzeau inimile.

Cum spunea John Keyes tatăl, era o întoarcere la timpurile bune de altădată, când se știa cum să fii fericit și să te distrezi simplu.

Nou-sosită în Sagepointe cu un an în urmă, Maggie apreciasse foarte mult primirea călduroasă care i se făcuse cu această ocazie. Spera să petreacă o zi la fel de plăcută sâmbăta viitoare.

În marțea care precedă evenimentul, îl văzu pe Bennet venindu-i în întâmpinare în grădină, cu privirea întunecată de semn rău.

– De ce naiba te amesteci? o atacă îndată ce Christopher plecă să-și ia gustarea de dimineață. Ai făcut să fiu invitat la o reuniune la care nu îmi doresc să particip. Știi bine că am oroare de asta.

– N-are rost să ții, domnule Montgomery. Nu am nici un amestec în această invitație. John este liber să facă ce vrea. Dar dacă vrei să știi, și eu aș fi preferat să te fi uitat. Aș fi petrecut clipe cu adevărat minunate, fără dumneata.

– Mulțumesc, totuși! Dar oare ce-am făcut să merit o asemenea primire?

– Oh! nimic...

De fapt, Maggie îl găsea pe Bennet mult prea prezent, prea atent în timpul muncii sale, în timpul meselor la care pândea progresele lui Christopher. Această permanentă supraveghere începu s-o obosească. Știa că, și când își pregătea viitorul concert, se aranja, într-un fel sau altul, să urmărească ce făcea.

În același timp, evita deliberat să se afle singur cu ea, de la acel moment de intimitate, din ziua ploii, în salonul de muzică.

– Maggie...

– Ah! ascultă, domnule Montgomery. Prin tradiție, noul-veniții sunt invitați să participe la această sărbătoare, ceea ce, personal, găsesc foarte simpatic. Dacă îți displace, este problema dumitale. Dar asta nu-ți dă dreptul să-mi faci scene. Ești liber să refuzi. Un telefon prin care să te scuzi și iată-te liniștit.

– N-ar fi foarte politicos.

Acum Bennet părea jenat, căutând să-și facă iertată izbucnirea.

– În tot cazul, reluă el, Chris nu va merge.

Maggie dădu din cap.

– Ce păcat! Și-ar fi putut măcar o dată face prieteni și să se distreze cu ei.

– Și dacă, dimpotrivă, atâta lume îl va înspăimânta probabil și-l va face să regreseze?

– Oricum, va trebui să-ți asumi acest risc în mai puțin de o lună, în ziua începerii școlii. Și fără experiența prealabilă, nu știu ce se va întâmpla. În timp ce acolo, mi se pare ocazia ideală de a pregăti o relație cu ceilalți copii.

Bennet oftă.

– De ce trebuie să ai întotdeauna dreptate?

– N-am întotdeauna dreptate, dar în acest caz...

– În acest caz, nu te înșeli, așa este?

Mereu acea amărăciune din ton... De câțva timp, când discutau despre Christopher, sau chiar despre un subiect atât de banal ca vremea, Bennet devenea agresiv, dușmănos. Dacă privirea nu i-ar fi contrazis vorbele, Maggie ar fi ajuns să creadă că voia s-o vadă detestându-l.

La rândul său, Maggie avea deseori replica puțin cam repezită. Regreta imediat, dar nu se putea stăpâni. Era modul său de a se apăra împotriva acelei emoții pe care o simțea de fiecare dată când se afla în prezența lui Bennet.

Nu putea rămâne oarbă mult timp față de atracția pe care o simțea pentru el. Fără îndoială, din cauza chipului bronzat de soarele munților, îl găsea din ce în ce mai seducător. Dar dacă nu ar fi fost decât asta!

În fiecare zi descoperea o personalitate tot mai atractivă. Oh! cât de complicată... Desigur, era greu de sesizat sub carapacea de singurătate și de principii, de exigență, la fel de dură uneori față de el și față de ceilalți. Dar exista de asemenea atâta blândețe în el, o asemenea capacitate și o atâta nevoie de a iubi! În zadar se apăra, o privire cât de mică îi trăd dragostea pentru Christopher.

Și, de-a lungul zilelor, Maggie observă că în ea se schimbaseră ceva. Divorțul de Eric făcuse să se nască în ea o sete de independență și de libertate pe care nu credea că o va îndepărta pentru alt bărbat. Dar acum... Acum, trebuia să recunoască vidul din viața ei, vid pe care nu-l mai putea umple meseria și prietenii.

Dar ceea ce o supăra mai mult decât descoperirea în sine, era că își dăduse seama de asta, datorită lui Bennet. Oare era pe cale să se îndrăgostească de el? „Dumnezeule! Fă să nu fie așa“. Nu trebuia să fie ușor să iubești un bărbat ca Bennet...

Totuși, uneori noaptea, îi apărea în visuri și, când se trezea, imaginația o purta ore întregi prin zone ireale, în compania sa.

Bennet își dresa vocea.

– Până la urmă, cred că-mi voi face o scurtă apariție sâmbătă. Și apoi, îl voi aduce pe Chris. În fond, este o idee bună să-l fac să-i întâlnească pe oamenii de aici.

„Oamenii de aici!“ Însuși Bennet nu-i văzuse decât prin geamurile ușor colorate ale limuzinei negre, când, sâmbăta, traversa Sagepointe pentru a merge să-și facă în orașul vecin cumpărăturile.

– Te vei amuza, ai să vezi.

– M-ar mira, Maggie. Nu sunt foarte obișnuit cu picnicurile la țară, să știi.

Într-adevăr... Maggie își amintea recepția unde îl zărise pe Bennet pentru prima dată: caviar, somon afumat, șampanie... Sâmbătă nu va fi în nici un caz același stil. Numai că, în loc, Bennet va găsi o veselie sinceră și o căldură umană pe care, cu siguranță, nu le cunoștea. Maggie știa foarte bine către ce se îndreptau preferințele ei.

– Tocmai, trebuie să încerc!

Sâmbătă, de-abia se risipi ceața de pe lac și începură deja pregătirile pentru grătar. La prânz, enorma frigare era la locul ei, pe plajă, deasupra unei gropi pline cu cărbuni de lemn. Patru capre mari cu bazine de aramă, se înălțau sub arbori și așteptau gheața destinată să răcească berea și sucurile de fructe. La ora două după-amiază, boul începea să se învârtă și

să se rumenească deasupra focului, în timp ce societatea sosea, se grupa și se lansa în jocuri sau conversații animate.

Când, la ora cinci, Maggie nu-l văzu nici pe Bennet, nici pe Chris sosind, renunță să-i aștepte și se alătură unui grup care juca volei pe malul lacului. Partida era strânsă și Maggie, poate pentru a-și uita decepția, puna tot sufletul în a-și face echipa să câștige.

Era gata să plonjeze pentru a scoate o minge dificilă, când simți în spate o alintare mai blândă decât razele soarelui în acel sfârșit de după-masă. Se întoarse.

Bennet era acolo, puțin mai departe de spectatorii meciului. De-abia îl recunoscuse. De data aceasta era fără pantaloni de orăș și cămașă de mătase, ci în blugi și un tricou alb. Nu mai era orășeanul cu care oamenii din regiune se obișnuiseră până la urmă; semăna cu oricare din locuitorii din Sagepointe.

Și, măcar o dată, nu plecă atunci când observă că Maggie îl văzuse...

— Ei, Maggie, la ce te gândești?

Plonjase cu o fracțiune de secundă prea târziu. Punctul revenea echipei adverse, care câștigă partida și Maggie suportă glumele și reproșurile prietenești ale coechipierilor.

— Este din vina dumatăle, îi spuse lui Bennet, când grupul se despărți pentru a merge să se răcorească.

— Nu văd de ce. Nu făceam decât să mă inițiez în divertismentele simple ale oamenilor de aici. Trebuia să te ocupi de mingea dumatăle, nu de mine.

Bennet contempla locul. Lumina razantă a serii juca peste apă, trimițând reflexe aurii în părul și în adâncul ochilor săi. Zâmbea. Tulburată de atâta farmec, Maggie se întoarse.

– Aveai un aer atât de firesc...

– Trebuie oare s-o iau ca pe un compliment?

– Mai bine oferă-mi ceva de băut și încetează să mă faci să spun lucruri pe care mâine dimineată le voi regreta. Da, este un compliment. Oricum, ești... foarte... ești foarte bine.

Bennet o învălui pe Maggie într-o privire de cunoscător.

– Nici dumneata nu arăți rău, Maggie.

– Oh! Cu siguranță... Probabil am o înfățișare mândră cu părul ciuflit și cu costumul de baie plin de nisip. De altfel, mă voi duce să mă schimb înainte de cină.

– Să n-o faci. Îmi place să te văd așa.

Cu o mână pusă pe umărul său, Bennet o atrase imperceptibil pe Maggie spre el. Iar Maggie cedase, când, cu coada ochiului, o văzu pe Edith Caverley apropiindu-se, în căutare de bârfe.

– Bennet, băigui fără măcar să-și dea seama că-i spusese pe nume, te rog, nu-ți lăsa mâna acolo. Dacă o va vedea acolo, imediat vecina mea ne va logodi. Astfel, mâine, tot orașul va pălăvrăgi.

Adăugă repede, cu voce joasă:

– Aș vrea și eu... În sfârșit, înțelegi, mi-ar plăcea mai mult...

– Înțeleg, Maggie. Șterge-o și te schimbă, dar întoarce-te repede.

Niciodată vocea lui Bennet nu i se păruse lui Maggie atât de blândă, niciodată ochii nu-i conținuseră un mesaj atât de înflăcărat. Ce fericire că Edith nu-i putea vedea fața!

– În acest timp, îi voi ține companie vecinei tale...

O lăsa să plece și mâna îi alunecă mângâind parcă pielea goală. Cu umărul arzând, Maggie nu se mișcă, vrăjită de această clipă privilegiată pe care căuta s-o prelungească.

– Credeam că trebuia să-l aduci pe Chris...

– Nu se simte foarte bine.

– Nimic grav?

– Nu. Puțină febră, atâta tot. Fără îndoială, soarele.

– Nu mă îngrijorează deloc. Doamna Marshall se ocupă de el și este pe mâini bune. N-aș putea face nimic în plus, în timp ce aici, cu dumneata...

– Cu mine?

– Maggie, spuse Bennet luându-i mâna, să cinăm amândoi. Să mergem să ne așezăm singuri sub un copac, departe de ceilalți. Vrei ca, măcar o dată, să nu ne refuzăm să fim fericiți?

Incapabilă să articuleze vreun sunet, Maggie răspunse doar din privire.

– Haide, pleacă. Te aștept.

Și, cu un zâmbet seducător pe buze, Bennet se întoarse pentru a merge în întâmpinarea Edithe Caverley. Se înclină politicos în fața ei.

– Permiteți-mi să mă prezint, chiar dacă, fără îndoială, știți deja cine sunt. Mă numesc Bennet Montgomery.

Maggie dispăru zâmbind în cortul care servea de vestiar doamnelor. Cu mai puțin de o lună mai înainte, i se prezentase și ei în același mod. O lună... Timpul în care o adolescentă vedea născându-se și murind iubirile de vacanță. Dar Maggie depășise vârsta iubirilor de vacanță...

Capitolul 6

În timp ce discuta amabil cu Edith, Bennet nu se gândea decât la Maggie. Oare va reveni să li se alăture? Părea atât de tulburată. Și el era tulburat. Când o văzuse, foarte bronzată în costumul de baie dintr-o bucată, de culoare albastră ca turcoaza, cu soarele aureolându-i părul blond, își uitase intenția de a nu rămâne decât puțin timp, din cauza lui Chris.

– Este fermecătoare, micuța noastră Maggie, remarcă Edith, urmărind privirea lui Bennet ațintită asupra cortului.

– Absolut.

– Și atât de drăguță cu copii!

– Cu siguranță.

Edith Caverley nu era femeia care să se lase descurajată de răspunsuri evazive.

– Sunteți căsătorit, domnule Montgomery?

– Nu.

– Nici Maggie.

– Ah, da?

– Nu vă întrebați de ce? Este frumoasă, inteligentă și are vârsta să se căsătorească, nu?

– Preferă cu siguranță să se consacre meseriei.

Edith lăsa să-i scape un râs ușor malițios.

– Carieră, aici, la Sagepointe! Nu credeți asta...

Nu, evident. Maggie și Sagepointe nu mergeau împreună. Frumusețea și rafinamentul interiorului său dovedeau mai mult decât un simplu confort material. Asistase la unul din concertele lui Bennet și fusese invitată la recepția care urmase. Știa foarte bine că acele serate erau rezervate unei elite aleasă pe sprânceană, fie pentru cultura sa, fie pentru bani, cu titlu excepțional luându-se în seamă amândouă. Cu toate acestea, Maggie ducea aici o viață foarte simplă, se îmbrăca fără fașoane, dar cu gust. Cât despre bijuterii, Bennet nu-i cunoștea decât lanțul de aur pe care-l purta în jurul gâtului.

– Ei bine, sugeră el, poate este altfel decât o cunoaștem noi.

– Ce vreți să spuneți, domnule Montgomery? insistă Edith, fremătând de curiozitate.

Măcar dacă ar fi știut el însuși! Nu reușea să pătrundă acel mister care-l ținea treaz până la ore mici de dimineață, imaginându-și tot felul de posibilități. Spera să-l rezolve, dar în același timp se temea să descopere adevărul.

Până la treizeci și opt de ani, nu cunoscuse decât femeii sensibile la atracția banilor și a gloriei. Femeii încotoșmănite în blănuri și sclipind de diamante, care și-ar fi vândut și sufletul pentru a poza la brațul său pe coperta unei reviste. Femeii care-l admirau, îl măguleau, îi spuneau că-l iubesc și

care se îndepărtau de el îndată ce trecea prin apropiere cineva mai bogat sau mai celebru.

Maggie nu le putea semăna!

Dacă va reveni vreodată să-l scape de cumătra asta indiscretă, va trebui să afle. În acea seară. Această incertitudine devenise un adevărat chin...

– Spuneți ceva, domnule Montgomery?

– Nimic, dragă doamnă. Frumoasă zi, nu-i așa?

Edith îi aruncă o privire furioasă.

– Deocamdată, da. Dar înainte de seară, va fi furtună.

Și nu se înșelase. În depărtare, nori negri și grei urcaseră deasupra pădurilor și cuprinseseră lacul, promițând un apus de soare feeric, înaintea ploii.

– Asta va face bine pământului. Pe aici este cald și secetă.

– Se vede că nu cunoașteți regiunea noastră, domnule Montgomery. Iernile sunt lungi și reci, cu foarte multă zăpadă.

Noi orizonturi se deschideau curiozității Edithei.

– De fapt, unde locuiți, înainte de a veni aici?

– Oh! puțin cam peste tot. Călătoresc mult.

– Cu băiețelul dumneavoastră?

Bennet scoase un discret oftat de agasare și, sub un pretext lipsit de importanță, se îndepărtă de Edith, după ce o salutase cu o extremă politețe. Nu-i va oferi niciodată imensa bucurie de a afla de la el că micul Chris nu-i era fiu. Că micuțul îi fusese încredințat de tatăl său, ca un bagaj stânjenitor pe care-l depui la un birou de bagaje într-o gară. Deși o va descoperi destul de curând...

Cu un aer încăpățânat, Bennet desena linii pe nisip cu piciorul. Fusese un prost să creadă că va putea trăi incognito într-un mic oraș. Și mai prost încă, să creadă că va putea, fără vreun prejudiciu pentru el, să înnoade o legătură cu profesoara necăsătorită din mica școală.

Trebuia să se protejeze repede de această vrăjitoare care-l făcea să creadă din nou în sinceritate și în fericire.

Oare ce-i putuse povesti Edith lui Bennet de se posomorâse astfel? Cu un coș de picnic în mână, urma fără o vorbă în șirul de invitați care treceau prin fața meselor lungi și alcătuia meniul fără să se preocupe de Maggie din spatele lui.

— Două, vă rog.

Fură singurele cuvinte pe care le auzise rostindu-le Maggie, când ajunseră la sandvișuri. Apoi, sub privirea scandalizată a doamnei Murphy, care milita în liga antialcoolică, luă o sticlă de vin și două pahare și se întoarse în sfârșit spre Maggie.

— Acolo...

Îi arată din cap un loc destul de îndepărtat de plajă pentru a le asigura o liniște absolută. Se instalară confortabil pe un covor de iarbă. În fața lor, soarele care apunea cuprindea lacul până la orizont.

— Edith te-a hărțuit cu întrebări?

— A încercat. N-a obținut mare lucru.

– Să știi că nu este rea.

– Nici țăntarii nu sunt, comentă Bennet, alungându-i cu mâna. Dar ca și ei, te agasează și nu poți scăpa de ea.

Bennet începu să mănânce, gânditor, apoi își puse farfuria alături.

– De adineaori, mă întreb cum vin oamenii să se instaleze într-un loc ca acesta.

– Dumneata însuși l-ai ales în cele din urmă.

– Nu este același lucru. Eu mă ascund.

În privirea cenușie, de nepătruns, Maggie nu reușea să distingă dacă Bennet vorbea serios, sau o tachina.

– Dumneata, Maggie, din ce motiv ai ales să trăiești la Sagepointe?

– Hm... Îmi place această regiune. Oare asta înseamnă că „mă ascund“?

– Mă săturasem de viața publică. Doream puțină liniște. Dar dumitale, de ce îți place să trăiești aici?

– Pentru că aici totul este real.

– Adevărat? Oare ce înțelegi prin asta?

– Că oamenii sunt ceea ce par, simpli și direcți. Că-i acceptă pe ceilalți așa cum sunt, fiecare cu calitățile și defectele sale. Că se preocupă de vecinul lor. Iată, de exemplu, mulți o consideră pe Edith enervantă, dar când s-a întâmplat să cadă pe scară și să-și rupă piciorul, tot orașul a alergat s-o îngrijească și s-o ajute.

– Foarte mișcător, dar nu pot să consider asta un motiv valabil al prezenței dumitale aici.

– Ceea ce încerc să-ți explic, este că la Sagepointe nici măcar bârfele lui Edith nu sperie, pentru că sunt fără răutate. Și oricum, nimeni nu are secrete de ascuns.

– Toată lumea are secrete de ascuns, domnișoară Jones. Eu, dumneata...

– Eu...

– De exemplu, de ce alegi să te dedici copiilor altora, în timp ce la vârsta dumată, marea majoritate a tinerelor femei se ocupă să-și crească proprii copii?

– Dumneata...

– De ce te prefaci că găsești compania acestor oameni interesantă?

Bennet întinse disprețuitor brațul spre invitații avântați într-un îndrăgit dans provensal, în jurul focului. Sunetul banjoului și al muzicutei acompaniau cântecele și râsetele lor.

– Sunt sigur că nu există nici un singur bărbat aici, în stare să vorbească despre altceva decât despre prețul animalelor și al cerealelor.

– Nu există nici măcar un bărbat...

Maggie se opri brusc. Oricum, nu trebuia să-i dezvăluie lui Bennet că bărbații din Sagepointe n-o tulburau atât de mult ca el.

– Continuă, Maggie, insistă Bennet. Ce voiai să spui?

– Nimic important.

– Nu-mi place acest gen de răspuns.

Maggie își puse și ea farfuria în iarbă.

– Ascultă, spuse calmă, dar cu o voce totuși încordată, nu mă amuză acest gen de conversație. Te voi lăsa să meditezi

singur asupra marilor probleme metafizice care par să constituie mica dumitale preocupare. În ceea ce mă privește, prefer să împart cu vecinii mei bucurii simple și să admir cu ei acest superb apus de soare.

Adunându-și lucrurile, Maggie era deja aproape în picioare. Bennet o reținu cu o mână fermă, obligând-o să se așeze din nou.

– Nici vorbă să te duci să te alături celor cu care te jucai adineaori!

Maggie privi cu un dispreț suveran mâna lui Bennet pusă pe brațul său.

– Provinciali? Dar, spre deosebire de dumneata, domnule Montgomery, știu să se comporte ca niște gentlemeni. Vrei să-mi dai drumul?

– Dumnezeule Mare! murmură Bennet, cred că sunt gelos.

Maggie se aștepta la orice, la mânie, la ironie, dar nu la această mărturisire. Dezarmată, se potoli.

– Ei bine! Sunt prieteni...

– Bărbați, Maggie, iar dumneata, ești femeie.

Și o femeie atât de surprinzătoare! Care iubea viața, pur și simplu. Când Bennet o privea la început jucându-se cu Chris, credea că se străduiește să-i facă plăcere copilului. Totuși, își dădu repede seama, din râsul sincer și spontan, că se amuza la fel de bine ca el.

Tocmai se comportase ca un puști. Dar, când o văzuse atât de tânără, atât de puțin îmbrăcată, atât de apropiată de acei tineri care o luau după umeri, sau o sărutau pe obraz...

Dansul provensal se terminase. Acum, oamenii dansau, în timp ce alții cântau cuvintele acelor melodii de dans tradiționale.

– Așadar, Margaret Cecilia Jones, îți place cu adevărat această viață?

– Da.

Magie nu ezitase o secundă.

– Nu numai că-mi place, dar am nevoie de ea. Aici sunt fericită, fericită cum nu credeam să mai pot fi.

– În ciuda... singurătății?

– Faci aluzie la faptul că nu sunt căsătorită?

– Exact.

Maggie își asumă riscul. În definitiv, Bennet tocmai dăduse dovadă de sinceritate în ceea ce-l privea. Oare nu trebuia să-i plătească și ea cu aceeași monedă și să-i demonstreze încrederea, mărturisind puțin? Și cu atât mai rău dacă vechile răni vor sângera probabil din nou...

– Am fost căsătorită.

– Ah!

Surpriză, sau tresărire de gelozie? Bennet păstră o tăcere ursuză timp de câteva secunde. Când se întoarse spre Maggie, aceasta îi citi în adâncul ochilor o profundă tristețe. Se grăbi să precizeze:

– Suntem divorțați de aproximativ trei ani. Aproape timpul cât a durat căsnicia noastră.

– Îl iubești... încă?

Vorbele ieșeau cu greutate din gura lui Bennet.

Maggie ezită cu o secundă prea mult. Nu că acum ar mai fi avut o cât de mică îndoială asupra sentimentelor față de Eric. O făcuse să sufere prea mult. Dar își amintea că îl iubise, chiar dacă lui nu-i trebuise mult timp pentru a transforma acea pasiune de tinerețe în frică și ură.

— Nu.

Bennet notă ezitarea.

— Nu pari foarte sigură.

— Ba da, sunt absolut sigură.

Ochii lui Maggie trădau descumpănirea la amintirea acelor ani triști. Bennet o observă.

— A fost chiar atât de greu, Maggie?

— Nu-ți poți imagina... Viața cu Eric a fost un infern.

Îi luă mâna cu blândețe și o ținu mult timp în a sa.

— Așadar, de aceea ai venit aici?

— Da. Aici m-am vindecat.

Oftând, Maggie își puse capul pe genunchii îndoți. O şuviță de păr blond, aurită de soarele care apunea, îi ascundea profilul. Bennet ar fi vrut să îndepărteze părul acela și să-i mângâie obrazul. Se mulțumi cu o apăsare a degetelor pe mâna pe care o ținea.

Ridicând capul, Maggie citi în ochii lui Bennet toată tandrețea pe care o promitea vocea sa. Îi descoperi în privirea voalată de emoție, nevoia de dragoste pe care o simțea și ea.

În depărtare, răsună surd primul trăsnet. Maggie se cuibări pe umărul lui Bennet, respirându-i parfumul, savurându-i căldura pielii. Își dorea cu ardoare să-i simtă buzele peste ale sale și să răspundă din toată ființa ei acelui sărut. Când Bennet

își puse capul pe părul său, închise ochii, cuprinsă de o dorință de o intensitate necunoscută.

O picătură rece îi căzu pe obraz, o a doua, apoi multe altele, mai puternice și din ce în ce mai dese. Furtuna îi surprinse prin rapiditate și violență. Vântul făcea iarba să suiere, fulgerele brăzdau cerul și tunetele produceau un vuiet continuu și asurzitor.

Bennet sări în picioare și o ajută pe Maggie să se ridice. Plecară în fugă, mână în mână. Părăsind totul pe loc, invitații se grăbiră la adăpostul mașinilor. Rămășițele sărbătorii, siroind de ploaie și măturate de vânt, luaseră o înfățișare dezolantă, ca după o bătălie.

— Ești cu mașina, Maggie?

— Nu, dar dumneata?

— Nici eu.

— Să fugim repede la mine.

Casa profesoarei se învecina cu școala și nu le trebui mult timp să ajungă pe verandă. Erau uzi până la piele.

— Presupun că ne vom ura noapte bună și ne vom duce să ne schimbăm.

— Da, presupun.

— Fii atentă să nu răcești, Maggie.

— Fii liniștit. Și dumneata să ai grijă.

De-abia se auzeau de ropotul ploii și de zgomotul asurzitor al tunetelor. Cuprinzând cerul înainte de vreme, noaptea începuse să-i învâluie.

— Ei bine, bună seara, murmură Maggie, fără să lase mâna lui Bennet.

– Bună seara, răspunse acesta, în timp ce mâinile urcară și se așezară pe umerii lui Maggie.

Nu se puteau vedea în întuneric, dar își simțiră brațele apropiindu-se în mod irezistibil, trupurile atrăgându-se în mod implacabil.

Maggie se abandona, cu capul lăsat pe spate. La lumina unui fulger, Bennet îi citi în ochi o dorință egală cu cea care-l mistuia. O strânse lângă el, cu toată puterea. Buzele înfierbântate se uniră într-un lung sărut.

Fără o vorbă, încă strâns uniți unul cu celălalt, trecură de ușă și o închiseră peste zgomotul și furia de afară...

În întunericul brăzdat de fulgere, camera lui Maggie răspândea o căldură plăcută. Contrastând cu pereții crem, mici străluciri colorate treceau peste barele verticale din aramă ale patului, peste satinul așternutului de pat, peste perne și perdele.

Fără să-și desprindă buzele de cele ale lui Bennet, Maggie își trecu brațele în jurul gâtului său, oferindu-și curba suplă a trupului mângâierilor. Delicat, mâinile lui Bennet se strecurară sub tricou și degetele atinseră ușor pielea înfierbântată de dorință din care se degaja un parfum de soare în amestec cu ploaie.

Îmbrățișați, se rostogoliră îndelung pe pat, murmurându-și numele și cuvinte incoerente. Apoi, timpul se opri în căutarea unei comuniuni pe care nici unul nici celălalt n-o cunoscuse vreodată atât de perfectă.

În ochii lui Maggie apărură lacrimi, lacrimi de fericire, calde și plăcute, pe care Bennet le sorbea cu tandrețe,

șoptindu-i la ureche vorbe pe care nu le mai cunoscuse. O ținea strâns în brațe, ca și când îi era teamă s-o prindă. Iar Maggie nu îndrăznea să se miște atâta timp cât se simțea descumpănită de descoperirea acestei noi beții.

Îl privi și deschise gura pentru a-i spune tot ceea ce voia să-i ofere. Bennet îi puse un deget pe buze.

– Nu, Maggie. Este prea curând.

Oftând, se lăsa să alunece alături și-și puse capul pe sânul ei. Urmărea cu mâna, cu un aer absent, curba gâtului și a umerilor.

– Ar însemna să cerem prea mult, prea repede. Să nu facem promisiuni pe care, mâine, poate nu vom putea să le ținem.

Capitolul 7

A doua zi dimineată, devreme, Maggie primi un telefon de la Wendy Carlson-Lewis, care voia s-o invite la prânz la Vancouver. Imediat, amintirile dureroase se suprapuseră peste încântarea din ajun.

Totuși, Maggie o iubea pe mama lui Eric. Fără intervenția energică a acesteia, cu siguranță s-ar afla încă prizonieră a soțului său, fără speranță de eliberare.

Întâmplarea făcuse ca Wendy să vină să-și vadă fiul într-o zi în care acesta se distra terorizând-o pe Maggie cu cei doi dobermani, care urlau cu balele curgându-le, ca capătul lanțului. Îndată ce avusese ocazia, Wendy o luase pe Maggie la o parte.

– Trebuie să-l părăsești, micuțo. Te rog, nu face ca mine. Altfel, va veni clipa în care nu vei mai avea curajul s-o faci. Îți va fi prea frică, vei deveni prea slabă pentru a rupe relațiile.

În acea zi, în spatele imaginii de soție mereu radiind de fericire a domnului Eric Carlson-Lewis tatăl, Maggie descoperise o fațetă pe care n-o cunoștea a personalității soacrei sale.

– Vezi, tu și cu mine, nu suntem pentru soții noștri decât unul din numeroasele bunuri pe care le posedă.

– Dar, în acest caz, Wendy, de ce ai rămas cu el?

– Pentru că trebuia mai întâi să-mi îndeplinesc misiunea pentru care mă luase de nevastă: să perpetuez neamul Carlson-Lewis. Apoi, cu patru băieți, era prea târziu. Dacă nu ești atentă, vei avea aceeași soartă.

Wendy uita că exista o enormă diferență în cazul lui Maggie: de-a lungul lunilor, tânăra căsătorită nu anunțase totuși că va veni fericitul eveniment. Și cu cât trecea mai mult timp în această așteptare zadarnică, Eric devenea tot mai îngrozitor față de soția sa.

Afecțiunea și susținerea lui Wendy îi permiseseră lui Maggie să supraviețuiască. Din ziua cu dobermanii o prietenie adevărată se născuse între cele două femei, pe care divorțul, departe de a o distruge, nu făcuse decât s-o întărească. Dar această prietenie trebuia ținută secretă. Nici Eric, nici tatăl său n-ar fi tolerat-o vreodată.

Așa că se vedeau rar, iar Maggie mulțumea cerului pentru acest prânz cu soacra sa. Își petrecuse cea mai mare parte din noapte punându-și întrebări fără răspunsuri despre Bennet și despre ei doi. Sentimente contradictorii o răvășeau. Trăiseră un miracol strălucitor de frumusețe și pasiune, peste care, din păcate, Bennet aruncase un voal de îndoială. Acel elan care-i

făcuse să se dăruiască unul altuia cu atâta înflăcărare reprezenta oare un început sau un sfârșit, începutul unei mari călătorii, sau o beție trecătoare? Incapabilă să descurce firele încâlcite ale emoțiilor, Maggie se baza pe bunul-simț și pe experiența lui Wendy, pentru a o ajuta să vadă mai limpede în ea însăși.

La mai puțin de o oră după telefon, era în drum spre Vancouver. Intenționa să se întoarcă în aceeași seară la Sagepointe, pentru a fi punctuală luni dimineată la Bennet.

Destinul hotărâse altfel. Cele două femei își terminaseră liniștite prânzul în camera de hotel a lui Wendy, când, împotriva oricărei așteptări, își făcu intrarea Eric. Descoperind complicitatea celor două femei, provocă o scenă de o asemenea violență, încât inima lui Wendy nu putu să reziste. Trebui să fie internată de urgență și Maggie petrecu o după-amiază și o noapte în care o veghea cu îngrijorare. În zori, medicii o liniștiseră și porni la drum spre Sagepointe.

Ajunse în fața casei lui Bennet la începutul după-amiezii. În căldura toridă de iulie, orașul era amortit sub un cer de plumb. Dalele de pe alee păreau că degajă foc.

Din fericire, interiorul casei păstra toată răcoarea pe care o dădeau copacii care o înconjurau. Descălțându-și sandalele, Maggie de bucura de contactul cu marmura de la intrare și, cu ochii închiși, se lăsă cuprinsă de calmul locului. În aer plutea un parfum de mere și de ghimber. Din birou ajungea până la ea, înăbușită, vocea lui Bennet, cu siguranță la telefon. La primul etaj, cineva mergea de colo-colo, fără grabă. Acum, universul său era aici, în această lume sigură și senină, unde Eric n-o mai putea atinge.

Vocea blândă și melodioasă a doamnei Marshall o scoase din visare.

– În sfârșit... iată-te întoarsă, Maggie!

– Ce se întâmplă, doamnă Marshall? Păreți foarte impresionată.

– Dacă ai ști, sărmana mea micuță! Este ca nebun.

Cu capul, guvernanta arată biroul de unde se auzea vocea lui Bennet.

– Toate acestea, din cauza unui fapt neprevăzut pentru care nu ai fost de dimineată aici, pentru a te ocupa de micuț ca de obicei.

– Oh! nu... Măcar lui Chris nu i s-a întâmplat nimic?

– Nu, nu. Este la mine, cu câinele. Se uită la televizor, chiar dacă domnului Bennet nu-i place asta. Îl ține ocupat în timp ce eu pregătesc totul.

– Pregătiți... Pentru ce?

Se auzi zăngănitul unui telefon care se închidea. Doamna Marshall dispăru pe scară.

– Iată-l! exclamă peste umăr. Așteaptă-te la ce este mai rău...

Înainte ca Maggie să aibă măcar timp să-și încalțe pantofii, Bennet o măsura din cap până în picioare.

– Unde naiba ai fost?

– La Vancouver.

– Cine ți-a permis să-ți iei liber dimineata?

– Am fost reținută împotriva voinței mele.

– Și, desigur, nu exista nici un telefon în apropiere, pentru a mă anunța cel puțin.

Un telefon? Maggie nici măcar nu se gândise la asta. Ziua aceasta cu Wendy, din care își făcuse o bucurie, se transformase repede într-un coșmar. Pentru ele ușoara bătaie în ușă, nu putea anunța decât că erau servite. Maggie revedea furia din ochii lui Eric zăbind-o. Îi auzea încă insultele și acuzațiile. Nu va uita niciodată imaginea lui Wendy întinsă pe mochetă, cu fața ca de ceară și buzele învinețite. Apoi... Apoi, nu mai știa foarte bine.

– Dacă vrei părerea mea, continuă Bennet, te-ai purtat ca o copilă iresponsabilă.

– Nu ți-am cerut părerea, încerc doar să-ți explic de ce nu m-am putut întoarce la timp.

– Trebuia să te gândești la asta ieri, înainte să pleci.

– Ieri era duminică și...

– Știi ce zi a fost ieri! izbucni Bennet.

Epuizată de călătorie, de emoții și de căldură, Maggie nu putu suporta mai mult. Mai ales din partea unui bărbat care, nu cu mult timp în urmă, o ținuse în brațe și-i murmurase cuvinte tandre.

– Ascultă, domnule Montgomery...

– Nu-mi spune „domnule Montgomery”! Mi se pare că am depășit acest stadiu în relațiile noastre...

– Închipuiește-ți că și eu credeam asta. Cum speram și că mă vei lăsa să-ți povestesc că o prietenă a avut o criză cardiacă. Că mi-am petrecut noaptea măsurând în lung și-n lat culoarele unui spital din Vancouver, pe jumătate moartă de teamă. Că...

Nu. Asta nu-i va spune... Se simțea suficient de vinovată de accidentul lui Wendy, fără să menționeze întâlnirea cu Eric.

– Nu-mi pa...

Ca și când înțelese în sfârșit cuvintele lui Maggie, Bennet îi luă mâna.

– Oh! Maggie, îmi pare rău. Sper că prietena ta și-a revenit.

Această bruscă solitudine, făcu să țâșnească din ochii lui Maggie lacrimi pe care și le reținuse încă din ajun.

– Da, spuse printre două suspine, când am plecat, părea puțin mai bine. Medicii cred că se va face bine.

Bennet îi mângâia părul, ștergându-i lacrimile cu mâna.

– Eram atât de îngrijorat!

– N-aveai motiv...

– Dispărusei... Mă întrebam dacă te vei întoarce. Iartă-mă.

Ce Dumnezeu? Această dovadă de dragoste...?

– Spune-mi mai degrabă ce se întâmplă, întreabă Maggie ștergându-și lacrimile. Doamna Marshall m-a lăsat să înțeleg că există o problemă.

– Nimic grav, lasă. Ai și așa destule necazuri.

– Dacă nu mă pui la curent, îmi voi face și mai multe griji. Așa că, mai bine spune-mi adevărul.

– Ei bine, plec îndată la New York. Trebuie să mă întâlnesc cu impresarul pentru a pune la punct detaliile viitorului concert în Europa. De obicei, asta se desfășoară în cele mai bune condiții, dar tocmai am aflat de sosirea în Statele Unite a lui Ivan Sergowski.

Maggie făcu ochii mari de uimire, ceea ce-l făcu pe Bennet să zâmbească.

– Cel mai mare pianist rus al generației sale, Maggie. Nu-l știi?

– Cu riscul de a te dezamăgi, trebuie să admit că nu. Este chiar așa celebru?

– Destul de celebru pentru a face să viseze orice dirijor ca măcar o dată în viață să-l dirijeze. Nu pot rata ocazia de a-l întâlni și de a stabili o dată pentru unul din viitoarele sale concerte.

– Nu văd unde este problema. Acum, că sunt aici, pleacă liniștit. Voi avea grijă de Chris.

– Numai că... Ei bine, când nu te-a văzut de dimineată și când a aflat că plec, Chris a făcut o ușoară criză de nervi. Înțelegi, pentru el când oamenii pleacă, nu se mai întorc. Mai întâi tatăl, apoi mama... A făcut atâtea progrese și n-aș vrea... În sfârșit, pe scurt, am decis să-l iau cu mine. Nu mă mulțumește, dar este cea mai bună soluție pentru el. Perspectiva de a călători cu avionul i-a redat zâmbetul și o ajută pe doamna Marshall să pregătească această mare aventură.

Maggie simți ca o lovitură în inimă. Va pierde în același timp amândouă ființele de care se legase atât de mult. Oare pentru cât timp? Acum, poate pentru totdeauna. Lăsa capul în jos, pentru a-și ascunde durerea. Bennet îi luă bărbia și o privi tandru.

– Nu fi tristă, Maggie, ne vom întoarce repede. Te vei putea întoarce la Vancouver să te ocupi de prietena ta.

Maggie îndepărtă cu un gest brusc mâna lui Bennet.

– Întoarce-te de unde ai venit, Margaret Cecilia îi spusese Eric într-o zi. Nu mai este nevoie de tine aici!

Nici Bennet nu mai avea nevoie de ea.

– Nu cred că mă voi duce la Vancouver. Prietena mea are familie lângă ea.

– Ah! Și... n-ai alte planuri?

– Nu, deocamdată. Dar nu te neliniști pentru mine, voi găsi cu ce să mă ocup.

– Desigur, Maggie. Îmi spuneam doar... Oh! dar nu, cu siguranță ar însemna să-ți cer prea mult.

Oboseala o lipsea pe Maggie de orice răbdare.

– Ascultă, Bennet, dacă ai ceva de spus, dă-i drumul. Să știi că pot să înțeleg orice.

– În definitiv, nu costă nimic să întreb. Iată, oare ai accepta să ne însoțești la New York? Nu-ți imaginezi ce ușurare ar fi pentru mine să-l știu pe Chris cu tine. Te cunoaște, te iubește. În timp ce o baby-sitter... Ar fi de fiecare dată o scenă.

Inima lui Maggie bătea să-i spargă pieptul. New York cu Bennet! Detesta New Yorkul, dar ar fi acceptat să meargă și la capătul lumii, pentru a rămâne lângă el.

– Vara, la New York este o căldură insuportabilă. Nu te temi că va fi greu de suportat pentru Chris?

Trebuia să pară că rezistă...

– Îl vei duce acolo unde să se simtă bine, să facă o plimbare în port cu vaporul, sau în marile magazine din Strada a 5-a, care au aer condiționat. Și apoi, nu ne vom afla în oraș decât trei zile. Apoi, ne vom instala la Long Island. Asociații mei îl invită pe Sergowski în vila lor din Long Beach și acolo trebuie să-l întâlnesc și să vorbesc cu el. Vei vedea, va fi foarte plăcut: marea, plimbări pe plajă.

– Dar nu am bilet de avion...

Bennet aruncă o privire spre ceas.

– Nici o problemă. Dacă, în ceea ce te privește, vei putea fi gata, să spunem într-o oră și jumătate, pentru a lăsa un timp de siguranță, de restul mă ocup eu.

Maggie era la jumătatea treptelor de ieșire, când Bennet o strigă:

– Apropo, Maggie, uitasem. Dacă ai ceva elegant în garderobă, ia-le. Nu că nu mi-ar plăcea așa, adăugă privind fusta de blugi și bluza cu flori, dar la cina familiei Prescott este ținută de seară. În cazul în care nu ai nimic potrivit, nu te frământa. Vei face cumpărături în Manhattan.

– De acord!

Maggie se îndepărtă zâmbind. Ar fi putut deschide un magazin de modă cu toate toaletele, rochiile de seară, blănurile, pantofii din satin și accesoriile care-i rămăseseră de la căsătorie. Apoi, le purtase atât de puțin! Nu, lui Bennet nu-i va fi rușine în fața prietenilor. Se gândi chiar să ia câteva bijuterii care ar putea impresiona mai mult...

La New York era cald și umezeală, așa cum prevăzuse Maggie. Timp de trei zile, practic nu-l văzu pe Bennet. Pleca dimineata devreme și seara se izola pentru a lucra, cu un aer preocupat.

După două sau trei ieșiri cu Chris în New York, Maggie renunță să distreze copilul în acest mod. Zgomotul și mulțimea înnebunitoare, căldura îl epuizaseră. Se întorsese enervat, mâncase puțin și nu dormise bine. Se hotărî să profite de terasa umbrită a camerei lor de la Plaza, pentru a inventa tot felul de activități și de jocuri care-l încântau pe puști, făcându-i de asemenea vacanța plăcută.

În a patra zi, la sfârșitul după-amiezii, părăsiră Manhattanul pentru Long Beach. La începutul căsniciei, Maggie petrecuse ceva timp în această stațiune balneară pentru newyorkezii bogați. Îi cunoștea luxul extravagant. Cu toate acestea, opulența vilei familiei Prescott o impresionă. Construită în mijlocul unui parc de mai multe hectare, pe culmea unei coline, casa își deschidea spre ocean imensa fațadă albă, unde creșteau trandafiri și plante agățătoare ornamentale. De jur-împrejur, chioșcuri cu verdeată și locuri de odihnă se amestecau printre boschete și numeroase flori. Mai în jos, un port artificial adăpostea un iaht și câteva ambarcațiuni cu motor pentru schi nautic, în timp ce, pe plaja particulară, se aliniau o mulțime de papuci zburători. În spatele clădirii, liniile elegante ale piscinei de marmură roz desenau arabescuri pe peluză. Dincolo de ea, terenuri de tenis și de crochet precedau golful și, în depărtare se zăreau grajdurile și manejul.

Interiorul vilei nu era decât în marmură, covoare de mătase, mobile vechi și tablouri de maestri. Ferestrele mari cu geamuri de peste tot, lăsau să pătrundă valuri de lumină și de parfum de trandafiri, ca și mirosul oceanului. Noaptea,

murmurul valurilor care veneau să moară pe plajă, trebuia să fie un cântec de leagăn de o infinită blândete.

Era un loc feeric, un loc în care să visezi, să iubești...

Ospitalitatea familiei Prescott rivaliza cu splendoarea locuinței. James, stăpânul casei, trebuia să se apropie de cincizeci de ani, dar își dădea toată silința să pară de patruzeci. Minunat bronzat, cu câteva șuvițe argintii la tâmples, un zâmbet de actor de cinema pe buze, își întâmpină oaspeții cu o curtoazie amestecată cu simplitate, demnă de un prinț.

Soția sa îi evocă lui Maggie o pasăre din insula mică, mereu în mișcare, toată în culori vii, cu părul colorat de nenumărate zorzoane, ca și rochia care flutura în jurul ei. Nu vorbea, cânta cu triluri în voce.

– Scumpo! Ce bucurie... Spune-mi Pippa.

O sărută pe Maggie cu efuziune, apoi, ținând-o la distanța brațelor, se întoarce spre Bennet.

– Foarte scumpă! unde ai descoperit această bijuterie? Privește părul! Oh! mor de gelozie... Și acest copil!

Se aplecă spre Chris, deschizându-și brațele într-un zornăit de brățări de aur și-i agită pe sub nas degetele cu unghii lungi carmin și acoperite cu diamante.

– Adorabil! Nu există alt cuvânt. Te pot săruta, dragul meu micuț?

– Nu, doamnă, răspunse Chris, cu extremă politete, lipindu-se de fusta lui Maggie.

– Dar bineînțeles! Sărmanul îngerăș probabil pică de somn. Binky! strigă. Arată-i camerele doamnei și ajut-o să-l culce pe acest copil frumos.

Luând-o de braț pe Maggie, Pippa o conduse spre casă.

– Să vii repede să ni te alături, scumpo. Să bem un pahar cu Sergie pe terasă.

– Nu mă așteptați, Pippa. Îl voi instala pe Chris și voi rămâne o clipă cu el. Voi profita să mă odihnesc puțin.

– Cum vrei, draga mea. Simte-te ca acasă. Dorești să-ți trimit manichiurista, esteticiana, maseuza, pentru a te relaxa? Numai să nu uiti: cocteilul la ora opt și cina la nouă. În cazul în care nu preferi să ți se aducă ceva sus în cameră, pentru seara aceasta.

Maggie se simțea cuprinsă de amețeală în acest vârtej de mondenități. Bennet îi veni în ajutor.

– Maggie ni se va alătura imediat, Pippa. În schimb, ar fi o idee bună de a-l face pe Chris să cineze în cameră. Nu este obișnuit cu atâta lume și trebuie să se culce devreme. Nu crezi, Maggie?

În loc de răspuns, Maggie îl luă pe Chris de mână și se duse să se refugieze cu omulețul în liniștea camerelor.

Era o imensă încăpere care se deschidea spre o terasă în fața oceanului. Cea a lui Maggie era o simfonie de mătase roz și sifedie, cea a lui Chris un concert de verde, de la jadul cel mai dulce, la smaraldul cel mai închis. Comunica printr-o baie de culoarea perlei.

– Vezi, Christopher, comentă Maggie, așa bizară cum este, Pippa nu este lipsită de gust.

Întins de-a latul patului mare cu baldachin, copilul dormea buștean...

Pentru această primă seară, Maggie alege o rochie simplă, albă, din muselină de mătase, cu un ornament din stofă în cute bufante la glezne și un decolteu la baza gâtului în față, dar adâncindu-se până la talie în spate. Își lăsa părul desfăcut să cadă pe un umăr și, ca bijuterii, se mulțumi cu câte un inel de aur la fiecare mână. O umbră mov pe pleoape, o strălucire de corai pe buze... Cu siguranță, Bennet va aprecia.

Închidea ușa camerei sale, când auzi un suspin provenind din cea a lui Chris. Găsi copilul așezat pe pat, privind în jur cu un aer rătăcit. Îndată ce Maggie se așeză alături de el, i se agăța de gât.

— Sunt monștrii, Maggie!

Până când îl liniști și adormi din nou, era aproape ora zece, iar Maggie se simțea epuizată. I se păru rezonabil să se schimbe, să îmbrace un neglijeu și să transmită scuze gazdei.

Lăsa aprinsă o veioză pe noptiera lui Chris, ușile de comunicare deschise și se duse să se culce. Zgomotul oceanului o adormi imediat.

O trezi un zgomot ușor. În cămașă de noapte, intră mergând ca o pisică în camera vecină. Bennet stătea la picioarele patului și-l privea pe Chris care dormea. Își scosese smochingul și-l ținea aruncat neglijent pe un umăr. Nodul paionului era desfăcut și partea de sus a cămășii albe de

mătase, descheiată. Dădea impresia unui bărbat abătut și descurajat. Maggie era gata să se repeadă pentru a-l încuraja, a-i mângâia părul, a-l liniști.

– Nu dormi? murmură Bennet întorcând ușor capul.

– Cât este ceasul?

– Aproape două. Ce seară! Să știi că n-ai pierdut nimic.

„În schimb, mi-ai lipsit tu...” Oare Maggie vorbise cu voce tare? Sub acea privire cenușie, profundă și tulburătoare, nu mai știa.

– Îți pot vorbi o clipă? sugeră Bennet.

Indică din cap camera lui Maggie “Nu, Maggie!” îi spunea o voce interioară.

– Dacă vrei... îi răspunse.

Capitolul 8

Prin ușa-fereastră larg deschisă, luna plină inunda camera cu o lumină ireală. În cămașa de noapte vaporeasă fluturând la adierea ușoară, Maggie semăna cu o zână.

– Ce vrei să-mi spui, Bennet?

– Voiam să-ți cer scuze.

– Scuze? Și de ce, Dumnezeuule?

– Pentru că te-am părăsit toată seara cu Chris. Faptul că ne-ai însoțit la New York nu implica să veghezi asupra lui ca o doică.

Maggie ridică din umeri.

– Nu mă deranjează să mă ocup de Chris. Și dacă n-o fac eu, în acest caz cine o va face? Pippa?

– N-o placi prea mult, nu-i așa?

– N-am motive s-o plac, sau să n-o plac. Pur și simplu, nu am mare lucru în comun cu femeii ca ea.

– Despre ce este vorba, Maggie?

Maggie se lasă să alunece într-un fotoliu în fața ferestrei, punând picior peste picior. Sprijinindu-și o mână pe brațul

fotoliului, înclină capul într-o parte, într-o mișcare plină de grație. Luna îi aureola părul într-o lumină diafană.

– Este vorba despre acele femei cărora le place enorm să vorbească despre oamenii pe care îi cunosc, despre locurile pe care le-au vizitat, despre ceea ce au, despre tot ce pot cumpăra cu bani. Ca și când este singurul lucru care contează în viață!

– Pentru unele, este singurul lucru care contează.

Maggie dădu capul pe spate într-un gest de sfidare.

– Mă pui la încercare, Bennet?

Acesta veni și se rezemă de fereastră, cu privirea pierdută la orizont.

– Știi că trebuia să mă căsătoresc cu verișoara Pippei?

– Nu, răspunse Maggie cu voce fermă, în ciuda șocului.

– Acum șase ani. Trebuia să ne căsătorim primăvara. Un eveniment la New York, îți imaginezi! Din nenorocire, în urma unui accident grav de elicopter, întâmplat la începutul iernii, a trebuit să rămân patru luni în corset. Un timp, medicii n-au crezut că voi mai merge.

O auzi pe Maggie scoțând o exclamație înăbușită.

– Am făcut pariu să câștig, dar... logodnica mea a preferat să o ia pe alt drum. Acela al siguranței, presupun. În timp ce mă luptam să-mi pot relua viața normală, ea îmi căuta un înlocuitor, dacă se putea mai bogat și mai celebru decât mine. Ceea ce-i lua probabil tot timpul, pentru că n-a venit niciodată să mă vadă. Mi-a explicat într-o zi, la telefon, că era foarte sensibilă și că nu suporta boala, suferința și atmosfera spitalelor.

Bennet exclamă:

– Pe scurt, când ne-am întors acasă și mi-am reluat activitățile, căsătoria noastră i s-a părut din nou interesantă. Descoperise că nu mai trebuia să facă pe infirmiera pe lângă un infirm. Și apoi, fără să vreau să par îngâmfat, cred că n-a reușit să găsească un Făt-Frumos care să-i convină...

Fu rândul lui Maggie să râdă pe înfundate.

– Și? îl întrebă cu vocea nerăbdătoare de curiozitate.

– Știi, când nu poți face nimic altceva decât să contempli tavanul timp de patru luni, în cele din urmă vezi viața într-un mod foarte diferit. Așadar, când s-a prezentat la mine profund tulburată de jenă și de tandrețe, i-am mulțumit...

– Cum a reacționat?

– Cum era de așteptat. M-a amenințat cu un scandal. Un singur argument a reușit s-o convingă...

– Vrei să spui că...

– Da. A cerut să fie despăgubită.

– Dumnezeu, ce josnicie la anumite ființe! Dar cum ai putut rămâne prieten cu Pippa, după asta?

– Ai înțeles foarte bine cum este Pippa, Maggie. Își însușește oamenii ca pe obiecte. Atâta timp cât numele lor îi permite să facă senzație în lumea sa, îi lingusește. În ziua în care mă voi retrage din scena internațională ca dirijor, nu voi mai conta pentru ea și nu voi mai fi niciodată invitat aici. Dar până atunci, adăugă Bennet cu un zâmbet forțat, mă voi folosi de ea, fără scrupule, cum se folosește și ea de mine.

Maggie oftă cu tristețe.

– Și cu această ocazie, te răzbuni pe verișoara sa. S-ar crede că o iubești încă.

– După șase ani, Maggie? Nu, crede-mă, m-am vindecat de asta și mi-a servit de lecție.

– În acest caz, de ce încă atâta amărăciune acum?

Înainte de a răspunde, Bennet contemplă îndelung luna.

– Amărăciune? Aș spune mai curând realism. M-a scăpat de iluziile romantice.

– Păcat, nu?

– Din contră! Mi-a făcut un imens serviciu. Datorită ei, am descoperit în mine, în spatele persoanei publice, un alt bărbat, mult mai realist. Acela pe care ea nu-l putea cumpăra.

Maggie sări în picioare.

– Detest să te aud vorbind așa! Reduci totul la problema sordidă a banilor...

– Și te șochează? Trebuie să te trezești, draga mea Maggie. Refuz să-mi ascund viața sub amabilități himerice. Logodnica mea m-a scutit de dezamăgiri.

– Nu toate femeile îi seamănă, Bennet.

Maggie se apropiase de fereastră. Își puse o mână răcoroasă și liniștitoare pe obrazul fierbinte al lui Bennet. Acesta o atrase spre el și o îmbrățișă strâns. Buzele i se pierdură prin părul blond și în curba grațioasă a gâtului pe care Maggie îl oferea fără reticențe sărutărilor înflăcărate. Ochii i se aprinseră de dorință.

– Oh! Maggie, fă astfel încât să te pot crede...

Ca un fluture, cămașa de noapte alunecă de pe umerii lui Maggie și se așează delicat pe covor. În acea clipă, în contact cu pielea aceea mângâiată de lună, Bennet se simți înghițit de un hău de flăcări.

Se prăbușiră înfierbântați într-o îmbrățișare frenetică și se pierdură împreună în ardoarea simțurilor stârnite. Valuri de foc îi mistuiau în unde dezlănțuite. Realitatea dispăru într-o strălucire multicoloră...

Cuibăriți unul în brațele celuilalt, își reveniră încet în fire, epuizați, amețiți. Se lăsară îndelung să plutească în tăcere pe apele fericirii lor intense.

Apoi îl auziră pe Chris agitându-se în somn, gemând și chemând-o pe Maggie...

– Semnalul de plecare... murmură Bennet.

Când Maggie se întoarse în cameră, doar urma caldă încă a corpului lui Bennet mai demonstra prezența sa alături în pat...

Se reîntâlniră câteva ore mai târziu, la micul dejun. Maggie se întreba dacă Bennet va arăta din nou acea rezervă care urmase primei lor nopți de dragoste. Dar nu fu nimic asemănător. Dimpotrivă, se arătă grăbit și nerăbdător să i se alăture.

– Sunt ocupat două ore cu Sergowski, îi spuse, apoi sunt al tău. Ce-ai zice dacă ne-am petrece restul zilei împreună?

O zi întreagă, mână în mână pe plaja lungă acoperită cu nisip galben și fin... Micul restaurant pierdut în fundul unui golf, la adăpost de priviri, cu nenumărate scoici răspândite pe malul mării. Și Chris, scoțând strigăte de groază și de

încântare, când valurile care se spărgeau îl obligau să fugă să se refugieze cât mai sus pe plajă. Și mai ales Bennet, cu chipul bronzat de soare, zâmbitor, vesel, cu părul fluturând în vântul din larg.

O zi întreagă fără să-și pună întrebări, ci bucurându-se pur și simplu de recompensa timpului și de beția de a trăi...

Vizibilă de departe în rochia sa de crep de culoarea fucsiei, Pippa îi aștepta pe terasă. Piciorul mic încălțat în auriu bătea nervos pavajul, în ritmul sacadat al brățărilor ce-i arătau nerăbdarea pe balustradă.

– Dragii mei! Este trecut de ora șase... Era gata să trimit paza de coastă în căutarea voastră.

Ei se priviră râzând. Desculți, cu pantalonii suflecați și părul în dezordine și lipit de sare, toți trei semănau cu niște vagabonzi care se întorceau dintr-o escapadă nesăbuită. Bennet era cu bustul gol, cămașa servind pentru a căra sandalele și costumele de baie ude. Chris strângea cu dragoste la piept o gălețușă cu scoici. Iar Maggie trăgea după ea o algă lungă, pe care i-o încredințase puștiul.

Pippa îi măsură din cap până în picioare, cu buzele strânse.

– Binky te va ajuta să-l culci pe acest îngerăș, Maggie. Apoi, dacă ne vei face plăcerea să ni te alături...

– În seara asta, Maggie va fi cu noi, Pippa, o întrerupse Bennet.

– Ce plăcere, draga mea! Am invitat câțiva prieteni la cină, ca și vecinii noștri. Oameni foarte bine. Oh! Fără fasoane... Dar, Maggie, găsește ceva suficient de elegant. Înțelegeți, draga mea, Paula nu poartă decât ultimele creații ale celor mai mari croitori francezi. N-aș vrea...

– Să dăunez frumuseții seratei? Liniștește-te, scumpo.

Fără nici o umbră de jenă, Pippa îi adresă lui Maggie un zâmbet radios.

– Ce adorabilă ești, draga mea! Plec. Această cină cu Sergie și cu vecinii noștri, este pentru mine punctul de atracție al sezonului. Trebuie ca totul să fie perfect...

Amețit de soare și de aer, Chris nu se lăsa legănat prea mult timp. Înainte chiar de a se termina povestea obișnuită, Maggie îl putu lăsa viselor și să se consacre în liniște pregătirii sale pentru serată.

Pippa voia să-și epateze invitații? Nu va fi dezamăgită...

Maggie alege o rochie cu bretele din mătase neagră, pe care o purtase într-un an la festivalul de la Cannes și garnitura din safire pe care i-o făcuse Wendy cadou la a douăzeci și cincea aniversare a sa. Își strânse părul într-o cascadă de bucle blonde care cădea ca prin farmec pe umeri, apoi adăugă liniile finale ale machiajului și puțin parfum.

În timp ce cobora scara sub lustrele mari de cristal, mătasea făcea ape pe trupul său, descoperind la fiecare pas picioarele lungi și bronzate. Pe pieptul strălucitor, safirele sclipeau în montura de platină și diamante. Cerceii aruncau jerbe de foc.

Invitații erau adunați pe terasă. Se lăsase seara, scăldând depărtările într-un abur pastelat. Sute de luminițe multicolore agățate de ramuri, dădeau parcului o irealitate feerică. Jos, marea își desfășura sclipirea covorului de argint.

Când o zări pe Maggie, Pippa rămase fără grai, cu siguranță pentru prima dată în seara aceea. Fascinată, cu ochii măriți de surpriză, o privea apropiindu-se, neîncrezătoare în fața minunii înfăptuite. Ca o gazdă perfectă, își reveni foarte repede. Înaintând spre Maggie, o luă după umeri.

– Scumpo! Vino să te prezint. Prieteni, iată adorabila ființă pe care ne-o ascundea Bennet. Bennet, dragule! În loc să stai cu gura căscată, ca în fața unei apariții, ocupă-te de Maggie...

Capetele se întoarseră, privirile femeilor se ațintiră asupra safirelor, iar cele ale bărbaților asupra siluetei mulate în negru. Murmură voci, apărură zâmbete, se întinseră mâini. Maggie trecu încercarea în mod strălucit...

Bennet îi veni în întâmpinare, cu o cupă de șampanie în mână.

– Hotărât lucru, îi murmură oferindu-i-o, vei rămâne mereu o enigmă...

Sosiră noi invitați, și Pippa solicită atenția asistentei, cu un tremur în glas.

– Bunii mei prieteni, iată-i pe noii noștri vecini, Paula și Kyle Fielding.

Maggie se întoarce. Privirea sa o întâlnește pe a nou-venitei. Fulgerător, totul se dădu peste cap...

– Margaret Carlson-Lewis! exclamă Paula Fielding.

Se grăbea deja pentru a o strânge în brațe pe Maggie.

– Nu este posibil! Ești chiar tu?

Conștientă că atrăsese toate privirile, Maggie se strădui să calmeze acea exuberanță zgomotoasă.

– Bună seara, Paula, răspunse cu voce joasă. Sunt încântată să te revăd.

– Cum, vă cunoașteți? se lamentă Pippa, în culmea emoției.

– Desigur, scumpo! Kyle, dragule, îți amintești de Margaret? Da, iată! Balul guvernatorului din Philadelphia, sezonul de la Newport...

Paula îi adresă un zâmbet lui Bennet.

– Sunteți Bennet Montgomery, minunatul dirijor, nu-i așa? Surpriza de a o descoperi pe Maggie aici... Nu v-am recunoscut imediat.

Bennet se înclină asupra mâinii Paulei, apoi o strânse pe cea a lui Kyle.

– Eu însumi sunt stupefiat de descoperirile pe care le fac în această seară, comentă Bennet, ațintindu-și asupra lui Maggie o privire încărcată de subînțelesuri.

Kyle se aplecă spre Maggie.

– Ai dispărut după divorț, draga mea. Mă întrebam ce ți s-a întâmplat?

– M-am întors în Canada. Sunt în curând trei ani de când trăiesc în Columbia Britanică.

Familia Fielding aparținea lumii strălucitoare a familiei Carlson-Lewis. Maggie nu căutase să rămână în legătură cu ei. Dar aceștia continuaseră cu siguranță să întrețină relații cu Eric.

– Dar în acest caz, Margaret, reluă Paula, ai auzit probabil vorbindu-se despre accidentul lui Wendy Carlson-Lewis? Sărmana, a avut o criză cardiacă la Vancouver. Se pare că o fostă cunoștință venise să-i facă o scenă îngrozitoare la hotel. Ce fericire că Eric se afla acolo, altfel Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla. Tatăl său a fost foarte tulburat.

Maggie zâmbi discret. După cum trebuia să se aștepte, Eric nu ratase să aranjeze povestea în felul său...

– Eu sunt cea care mă aflu în camera lui Wendy.

– Dumnezeule! Nu știam, draga mea, că ai rămas în legătură cu familia Carlson-Lewis. Eric a lăsat să se înțeleagă că, pentru a nu mai auzi vorbindu-se de tine, te-a... în sfârșit...

– Despăgubit, așa este? sugeră Maggie pe un ton foarte demn.

Kyle Fielding se grăbi să intervină.

– Bineînțeles că nu! Nu este deloc ceea ce a vrut Paula să spună, nu-i așa, dragă? Iart-o pe soția mea, Margaret, uneori se exprimă cu atâta stângăcie... Știi cum se simte Wendy?

– Am telefonat de dimineață la spital. Va ieși curând. Intenționează să se ducă să se odihnească la sora sa, în Arizona.

– Kyle, interveni Paula, ar trebui să mergem să-i salutăm și pe ceilalți invitați ai Pippei.

Ușurată, Maggie se pregătea să se amestece și ea în mulțimea adunată pe terasă. Dar Bennet, care nu pierduse nimic din scenă, o prinse de încheietura mâinii, antrenând-o spre parc.

– Mi se pare că se impune o mică explicație în particular, Margaret Carlson-Lewis! Mi-ar plăcea să cunosc anumite amănunte din biografia pe care ai neglijat să le menționezi, precum și motivele acestei uitări.

– Pentru asta nu este nevoie să mă brutalizezi. Încetează, Bennet! Se uită oamenii la noi!

– Îți voi da drumul când vom ajunge într-un colț liniștit, în care îmi vei povesti totul. Deoarece, crede-mă, nu țin deloc să fim ascultați. Nu știu ce vei avea să-mi spui, dar ceea ce am eu să-ți aduc la cunoștință, nu trebuie să auzi decât tu, scumpo...

Capitolul 9

Ajuns într-un chioșc mic ascuns vederii de un grup de rododendroni uriași, Bennet se opri și dădu drumul mâinii lui Maggie.

— Așadar, fosta soție a unuia dintre cei mai bogați moștenitori din America de Nord, se dă drept o oarecare domnișoară Jones și crede că poate înșela lumea.

În penumbră, Bennet își plimba asupra lui Maggie o privire grea de dispreț.

— Ah! frumos ți-ai bătut joc de mine, Margaret Carlson-Lewis, cu aerele tale nevinovate. Doar dacă... Dar desigur! Ai văzut probabil în mine un alt soț bogat, care să-l înlocuiască pe cel care tocmai îl pierdusei. Pentru că-l regreți, nu-i așa, pe acel soț pe care pretinzi că-l urăști?

Maggie își stăpâni cu greu un râs batjocoritor.

— Ești ridicol, Bennet. Viața cu Eric...

— A fost un infern, știu. Cel puțin așa mi-ai spus. Oare cum explici în acest caz, că ai alergat să-l întâlnești îndată ce ai aflat

că se afla la Vancouver? Ai încercat să-l farmeci și pe el cu ochii mari și candizi? L-ai făcut să creadă în puritatea ta desăvârșită? Poate l-ai ademenit și pe el cu un umăr gol, ca pe mine...

Maggie de-abia își stăpânea lacrimile. De umilință, dar și de furie și disperare în fața unei asemenea cruzimi.

– Cum îndrăznești, Bennet Montgomery? Cum îndrăznești să murdărești tot ceea ce ne leagă pe mine și pe tine? Insinuările nu-ți sunt numai jignitoare, sunt și grotești. Nu mă cunoști și...

– Într-adevăr, nu te cunosc, Margaret Carlson-Lewis. Ești falsă. De altfel, asta am crezut și despre bijuteriile tale, când te-am văzut sosind în seara asta. Dar ele sunt autentice. Mă înșel oare?

– Exact. Sunt safire veritabile. Asta pare să te surprindă. De ce? O mică profesoară n-ar trebui să poarte asemenea bijuterii?

Din nou râsul jalnic.

– Numai elita căreia crezi că aparții ar trebuie să și le permită? În acest caz, dragul meu, și tu ești un fals, deoarece nu te credeam atât de snob.

Lovitura avu un efect mai mare decât sperase Maggie. Bennet se înfurie brusc, măsura chioșcul în lung și-n lat, dând din mâini în timp ce vorbea.

– N-are rost să încerci să schimbi subiectul, izbucni el. Cum! Săptămâni întregi te-ai prefăcut, trecând drept ceea ce nu ești, m-ai amuzat cu vorbe amăgitoare despre bucuriile unei vieți simple, despre oameni adevărați. În timp ce de fapt erai o altă femeie... Am crezut chiar și despre divorțul tău.

Ți-am acceptat poveștile despre Eric și m-am înduioșat de nenorocirile tale. Acum, pe el îl plâng. Sărmanul! Presupun că a trebuit să te plătească foarte scump, pentru a-l lăsa liniștit.

– Nu este adevărat!

– Ah, da! Și bijuteriile astea? Mobilele și operele de artă, atât de puțin potrivite cu locuința ta de serviciu... Oare nu acesta era prețul pe care l-ai cerut, domnișoară Jones? În cazul în care nu preferi să-ți spun doamnă Carlson-Lewis...

Contrastând cu violența lui Bennet, vocea lui Maggie răsună blândă și calmă în noaptea care-i învăluia acum.

– Mai întâi, mă numesc Maggie Jones. Iar tu, Bennet Montgomery, nu ești pe cale să dirijezi filarmonica din New York. Așa că încetează să țiți și să gesticulezi ca un cabotin... Să știi că nu mă impresionezi. Apoi, nu-mi place deloc să fiu tratată ca o mincinoasă. În sfârșit, referitor la o eventuală despăgubire, cum insinuezi, să știi că mobilele și obiectele de artă îmi aparțin exclusiv. Dacă vrei să știi, mi-au fost făcute cadou.

– Poate și safirele?

– Exact. Sunt cadou de la o prietenă pe care o iubesc foarte mult, Wendy Carlson-Lewis. Se întâmplă să-mi fi fost în același timp și soacră.

– Asta pică bine! Și toaletele sunt de asemenea cadouri?

Mâna lui Bennet evalua materialul rochiei pe care o purta Maggie.

– Știi la fel de bine ca mine prețul acestui veșmânt. Nu-mi spune că salariul tău de profesoară îți permite să-l plătești.

– Într-adevăr. Mi-am păstrat câteva piese din garderobă. Este oare o crimă? Și dacă nu le cunoșteai, este pentru că nu se potriveau absolut deloc, cred, cu plaja din Sagepointe, ca de altfel nici cu grădina ta.

– Le-ai păstrat mai curând pentru cazul în care ți se va prezenta ocazia să...

– Nu mă întrerupe. Cred că-mi amintesc de faptul că mi-ai cerut să iau cu mine câteva toalete și că Pippa, cu delicatețea obișnuită, a insistat să mă îmbrac elegant în seara asta. Nu văd decât o explicație a mâniei tale: sperai să te joci cu mine de-a Pygmalion, să mă ajuți să urc la brațul tău treptele scării sociale. Și nu suporti să descoperi că am fost căsătorită cu cineva mai important decât tine din punct de vedere social. Iată ce te indispuce!

– Mă indispuce!

Ricanarea lui Bennet sună nepotrivit în liniștea serii.

– Dacă ai ști în ce măsură îmi este indiferentă relația cu tine... Oare ce te-a făcut să crezi că m-ai interesa?

– Ne-am iubit, Bennet...

Bennet se învârti în jurul lui, cu un zâmbet caustic pe buze.

– Într-adevăr. Și ce-i cu asta, domnișoară Jones?

– Credeam că... asta contează.

– Domnișoară Jones! Nu sunt un sfânt. Nu voi pierde o ocazie, când mi se oferă. De altfel, nici tu. Păcat pentru timpul pe care l-ai pierdut la Vancouver.

Sub lună, trăsăturile lui Bennet aveau paloarea și duritatea marmurei. Consternată, Maggie nu-și putea desprinde ochii de la masca de gheață pe care doar un tremur ușor al buzelor trăda o emoție cu greu ascunsă.

– Numai că iată, domnișoară Jones! Eu nu adun niciodată resturile altora. În aceste condiții...

– Într-adevăr, n-are rost să continuăm această întrevedere, domnule Montgomery. Binevoiește și-mi acceptă demisia.

– Nici nu se pune problema! Nu te-am angajat pentru mine, ci pentru Christopher. Iar Chris face progrese enorme. Să-l despart de tine în acest stadiu, l-ar da înapoi cu săptămâni de zile. Te iubește mult și are încredere în tine. N-ai dreptul să-l trădezi. În plus, nu este momentul. Pentru mine, sezonul se reia curând și programul de concerte este făcut pentru viitorii doi ani.

– Îl vei lăsa pe Christopher complet singur?

– Da, uneori mai multe săptămâni la rând.

– Asta este o catastrofă!

– Știu, dar nu pot face altfel. Va avea doamna Marshall grijă de el. O consideră un fel de bunică. Un timp, adăugă Bennet oftând, am crezut că poate, tu și cu mine... Dar n-a fost decât o clipă de rătăcire. În cel mai bun caz, n-ar fi fost decât un contract.

– Despre ce vorbești?

– Despre nimic.

Cu un gest energic, Bennet îndepărtă manșeta de la încheietura mâinii stângi și luminează cadranul ceasului.

– Pentru seara asta, am pierdut destul timp cu vorbe inutile. Și gazdele noastre se întreabă probabil ce facem.

– O clipă, Bennet. N-am terminat.

– Eu, da.

Și, fără să se întoarcă, porni pe alea care ducea spre vilă. Strângându-și trena rochiei, Maggie se repezi în urma lui. În

această clipă, n-avea nici o importanță că se umilea și se ruga. Ceva prea frumos era în joc și amenințat cu moartea. Era gata de orice pentru a-l salva...

– Ascultă-mă, Bennet. Nu putem pleca așa!

Vocea îi tremura. Simțea în ochi căldura lacrimilor. Îl prinse pe Bennet de braț și-l obligă să se oprească.

– Lasă-mă, cel puțin, să-ți spun versiunea mea despre aceste lucruri.

– Vine prea târziu. Nu mă interesează.

– Bennet, îți jur că puțin îmi pasă de Eric și de banii lui. Tot ce contează pentru mine, ești tu. Tu și ceea ce ne leagă unul de celălalt. Vrei să mă crezi?

Bennet închise ochii. Maggie se gândi că, în sfârșit, îl impresionase. Dar, pentru Bennet Montgomery, lumea era albă, sau neagră. Nu era loc pentru nuanțe. Când deschise ochii, senzația căzu ca o ghilotină.

– Nu, domnișoară Jones, nu pot. Cât despre cele două nopți pe care le-am petrecut împreună, să nu vezi în ele nimic altceva decât...

– Decât ce?

– O regretabilă impulsivitate a simțurilor.

– Fără nici cel mai mic sentiment?

– Nici cel mai mic. Mă mir că o femeie cu experiența ta nu și-a dat seama.

Maggie lăsă brațul lui Bennet. Totul se terminase... Chiar și cea mai plăpândă licărire de speranță pe care o păstrase în adâncul sufletului tocmai se stinsese. Lăsă capul în jos și înaintă încet spre casă.

Brusc, jenat parcă de propria cruzime, Bennet o strigă. Vocea i se făcuse mai blândă.

– Ar fi trebuit să te ascult, Maggie. Nu voiai să amesteci munca și viața particulară și aveai dreptate. Sunt de neiertat. Când în seara furtunii, te-am sărutat în fața casei tale, știam că voi regreta, mai devreme sau mai târziu. Iată, a venit mai devreme decât prevăzusem și poate este mai bine așa. Prejudiciile sunt încă limitate și vom suferi mai puțin.

Ridică mâna, ca pentru a mângâia obrazul lui Maggie. Dar gestul îi era suspendat în aer, inutil și lipsit de sens.

– Erai fericită înainte de a mă întâlni, Maggie. Uită-mă și întoarce-te lângă acei oameni cumsecade din Sagepointe.

– Nu te înșeli, Bennet Montgomery. Acei „oameni cumsecade” cum spui, sunt poate pentru tine niște provinciali incuți. Dar nu știi două lucruri despre ei. Unu, sub aparențele lor neșlefuite, unii sunt mult mai bogați decât tine și, dacă mă interesau banii, reprezentau pentru mine partide foarte bune. Doi, au destul bun-simț pentru a nu se opri la aparențe, ci dimpotrivă, pentru a se atașa de adevărata fire a ființelor. Și aici, scumpule, ești departe în urma lor...

Cu aceste cuvinte, Maggie se întoarce, lăsându-l pe Bennet postat în mijlocul aleii, stupefiat...

În modul cel mai firesc, Maggie și Bennet reușiră să-și inducă gazdele în eroare încă două zile. Când sosi clipa să-și ia rămas-bun, familia Prescott încă nu bănuia furtuna care-i îndepărtase pe invitații săi.

Bennet anunțase că nu se întoarce la Sagepointe. Trebuia să se ducă la Viena pentru înregistrările concertului televizat de Anul Nou. Maggie se întoarce singură cu Chris.

Sosiră epuizați de călătorie și de căldură, într-o seară a lunii august, în care se simțea deja sfârșitul verii. Maggie i-l încredință pe Chris doamnei Marshall și se duse să facă o plimbare prin parc, în spatele casei. Coborî până la mare, merse un timp pe malul apei, apoi se întoarce și se așează pe platforma treptelor de la intrare, în ultimele raze ale soarelui. Nuanțele arămii ale peisajului îi amintiră un alt apus de soare... Incapabilă să-și rețină mult timp lacrimile, lăsă capul în jos pe genunchi și plânse ca o copilă.

Primul care o găsi fu Beau. Se culcă fără zgomot alături de ea și-i puse botul pe umăr. Maggie îi trecu brațul în jurul gâtului și, cu fața afundată în blana deasă neagră, plânse și mai puternic. Câinele o lăsă, apoi ridică ochii spre ea și-i linse fața șiroind de lacrimi. Maggie îi zâmbi.

– Cel puțin tu nu mă lași baltă...

Se apropie și doamna Marshall și se așează alături. Luă mâna lui Maggie și o bătu ușor pe spate.

– Bennet, nu-i așa?

Maggie dădu din cap.

– Era de așteptat, micuț. Te-ai îndrăgostit de el și acum...

Maggie scutură din cap cu înverșunare.

– Ce? Poate nu ești îndrăgostită de el? Fii atentă, micuță Maggie, îți vor frânge inima amândoi.

În fața ochilor mari uluiți ai lui Maggie, doamna Marshall adăugă, ridicându-se încet:

– Exact, amândoi. Bennet și micuțul...

În acea clipă, Maggie măsură amploarea prejudiciilor. În ciuda oricărei prudențe pe care și-o jurase după divorț, lăsase garda jos prea curând. Acum era legată de Bennet și de Chris prin legături care nu mai aveau nimic de-a face cu contractul de la început. Domnișoara Jones, profesoara, avea pentru Chris sentimentele unei mame și pentru Bennet...

Din nefericire, Bennet n-o urmasse pe acest drum primejdios. În pofida celor două nopți de dragoste, nu se lăsase condus decât de rațiune, nu de inimă. Dar până la urmă se hotărâse să-și pună viața sa pe prim-plan și pur și simplu o făcuse.

Ei bine, și Maggie își va pune ordine în viață. Munca... Iată soluția. O salvase deja o dată. I se va consacra trup și suflet. Tot ceea ce i se părea imposibil, va reuși. Începând cu Christopher. În ciuda tuturor greutăților, în cele două sau trei săptămâni care îi rămâneau, va face din acest copil un elev care să se simtă în largul său, în pofida plecării ei...

Deoarece Maggie nu vedea altă ieșire decât să-i înmâneze lui John Keyes demisia sa și să plece din Sagepointe îndată ce-i va găsi o înlocuitoare. Până atunci, n-o va refuza să-i încredințeze o altă clasă decât aceea în care se va afla Christopher. Astfel, va fi scutită să-l întâlnească pe Bennet.

Capitolul 10

John Keyes puse pe birou scrisoarea lui Maggie pe care tocmai o citise în tăcere.

– Refuz, Maggie.

– Nu poți, John.

– Oh! ba da. Ai semnat un contract de angajare de un an în mai și nu te voi lăsa să pleci așa. Mi-a fost deja destul de greu să găsesc profesori pentru acest loc îndepărtat, așa că nu mă voi despărți de cea mai bună profesoară. Pe deasupra, pentru „motive personale“! Îmi pare rău, Maggie. În schimb, accept să treci la clasa lui Sally Best. Nici ea nu vrea altceva. Este mult timp de când vrea să treacă la grădiniță, copiii insuportabili din cursul mediu o epuizează. Este tot ce pot face pentru tine.

– John, te las până la Crăciun, sunt aproape patru luni, pentru a te răzgândi! Dacă eram bolnavă, nici nu s-ar mai fi pus problema!

– Dar nu ești bolnavă. Ce se întâmplă? adăugă John, aplecându-se spre Maggie. De când lucrezi la Montgomery nu mai ești aceeași. Îți face mizerii?

- Nu, deloc. Dar nu avem același punct de vedere.
- Cum asta?
- Este o problemă personală, John, asta chiar nu prezintă interes.

Dar John nu era genul să se lase descumpănit. Avea o tenacitate care rezista la orice și obținea întotdeauna ceea ce voia de la oameni. Cum avea o inimă de aur, nimeni nu-i lua insistența drept indiscreție și toți știau că nu se gândea decât la binele lor și la cel al școlii.

- Pe mine mă interesează, Maggie. Explică-mi.
- Nu pot, John. Fii amabil, nu mă întreba nimic. Să spunem că ar fi mai bine pentru toată lumea să plec din Sagepointe. Ți convine asta?
- În nici un caz! Haide, Maggie, ești destul de inteligentă pentru a ști că fuga n-a rezolvat niciodată nimic. Poți pleca la celălalt capăt al Canadei și să te duci să te îngropi într-o văgăună mai mică decât asta, îți vei lua problemele cu tine. Oricare ar fi. Și, într-o zi sau alta, va trebui să te privești în față. În fața tăcerii încăpățănate a lui Maggie, John adăugă:

- Oricum, el a plecat.
- Maggie tresări, dar nu spuse nimic. Refuza să vorbească despre Bennet. O costa destul de mult că nu și-l putea scoate din minte.

John se ridică și se duse la fereastră. Terenurile acoperite cu gazon ale școlii coborau în pantă lină până la lac, oferindu-le copiilor tot felul de posibilități să se joace și să se zbenguie în deplină libertate.

– Și puștiul, Maggie, te-ai gândit la el? Cum va reacționa dacă pleci?

– Se va simți bine. Guvernanta este cea care reprezintă reperul de permanență în viața sa. Eu nu-l văd decât ziua.

– Știi la fel de bine ca mine că, pentru el, contezi mai mult decât bătrâna doamnă. Crezi oare că va suporta șocul unei noi despărțiri, fără să se închidă din nou în cochilia lui?

Maggie își puna de zile întregi aceeași întrebare și încă nu cunoștea răspunsul. Mai ales dacă Bennet trebuia să lipsească perioade lungi. Dacă fugea și ea de acolo...

– Domnul Montgomery îți va răspunde cu siguranță că este singurul abilitat să rezolve problemele nepotului său. Mi-a specificat-o limpede încă de la început.

– În acest caz, domnul Montgomery este chiar mai stupid decât credeam. În sfârșit, Maggie! Nu-mi spune că doi adulți responsabili nu pot să găsească un teren de înțelegere.

Ceea ce nu vedea John, era că orice posibilitate de înțelegere dispăruse. Ceva se rupsese între Bennet și Maggie, pentru totdeauna...

– Din păcate nu, John

– Dacă pleci, nu se va mai putea face nimic. Totuși, mă surprinzi Maggie, să știi. Te credeam mai bățăioasă.

John se apropie de Maggie și-și puse încurajator mâna pe umărul său.

– Haide, Maggie, trebuie să reacționezi. Aici, oamenii te iubesc, ți-ai făcut prieteni, ai locul tău. Nu te lăsa alungată dintr-un oraș care are nevoie de tine și unde te simți bine.

Montgomery nu va rămâne mult timp la noi. La sosirea sa, m-a lăsat să înțeleg că avea nevoie doar să răsuflă puțin. După mine, va pleca înainte de încheierea anului școlar. Poate chiar înainte de Crăciun și demisia ta nu va mai folosi la nimic.

Împăturind cu grijă scrisoarea, John o puse în plic și i-o dădu înapoi lui Maggie.

— Ia asta și...

— John, nu! Te rog...

— Păstrează-o, deocamdată. Vom vedea mai târziu. Câteva săptămâni în plus sau în minus, nu vor ucide pe nimeni. Îmi datorezi un preaviz de trei luni, iar asta ne dă timp.

— Nu-mi voi schimba...

— Știu, nu-ți vei schimba părerea. Soția mea îmi spune asta mereu. Ce fericire că n-o asculta niciodată!

Trecându-și cu afecțiune un braț în jurul gâtului lui Maggie, o conduse la ușă.

— Haide, micuț, noaptea este un sfetnic bun. Termină ceea ce ai început cu puștiul, este o treabă bună. Îndată ce va începe școala, nu vei mai avea de-a face cu Montgomery și totul va merge de minune, vei vedea.

Seara târziu, Maggie mai medită încă la sfaturile lui John. Evident, avea dreptate.

— În regulă, le spuse petuniilor pe care le stropea înainte de a se culca. Aleg ce este mai greu. Rămân...

Într-un fel, lucrurile se prezentară mai bine decât se temuse Maggie. Chris o ajută foarte mult să depășească această perioadă critică. Oare puștiul îi simțea tristețea, în ciuda eforturilor ei de a nu lăsa să se vadă nimic? Își sporise energia cu care lucra și își dădea neîncetat osteneala să-i facă plăcere lui Maggie. În câteva zile, făcu noi progrese spectaculoase.

În schimb, nu întârzie să apară o altă problemă. Stârnindu-i-se curiozitatea printr-o mai bună folosire a vorbirii și în special prin marea aventură la New York, în timpul anumitor activități, Chris începu să dea semne de plictiseală. Devenea evident că universul grădinii i se părea acum limitat și că avea nevoie de orizonturi mai largi.

Schimbarea n-o surprinse absolut deloc pe Maggie. Încă de la început, știuse că va veni o zi în care Chris trebuia să iasă din coconul său și să dea piept cu lumea exterioară. Singura dificultate era în a-l convinge pe Bennet de asta...

Acesta se întoarse la Sagepointe la o săptămână după revenirea lui Maggie și a lui Chris, dar Maggie făcuse în așa fel încât să nu-l întâlnească niciodată, sau aproape. Ascunzându-se în spatele pretextului căldurii de la acel sfârșit de august, își petrecea zilele cu Chris pe malul lacului, unde era puțin mai răcoare. Doamna Marshall le pregătea un coș cu mâncare din care mâncau la adăpostul sălciilor plângătoare, sub privirea protectoare a lui Beau.

Bineînțeles, nu se puna problema să-l evite total pe Bennet. Dar Maggie limita întrevederile cu el la subiecte strict profesionale și făcea în așa fel încât să le scurteze la maximum.

O asemenea atitudine îl dezorientă pe Bennet.

– Pentru Dumnezeu, Maggie, exclamase acesta într-o zi, s-ar crede că fugi de mine. Spune-mi măcar ce mai faci.

– Extraordinar de bine!

Și Maggie dispăruse pentru tot restul zilei.

Acum, trebuia să-l întâlnească pentru a încerca, încă o dată, să-l convingă. Chris trebuia să iasă în Sagepointe, să se amestece printre copiii de vârsta lui, să se joace cu ei pe plajă. Trebuia mai ales, în mod indispensabil, să ia contact cu școala și să facă de asemenea cunoștință cu viitoarea lui profesoară, Sally Best.

Maggie cunoștea dinainte răspunsul lui Bennet.

– N-are rost să insiști, îi va spune. Chris merge în fiecare sâmbătă cu mine la cumpărături, la Annisville, este un contact suficient cu exteriorul. Cunoaște New Yorkul și Long Island, ceea ce îi dă un mare avantaj asupra tuturor copiilor din Sagepointe.

Maggie se temea de această conversație inevitabilă cu Bennet. Mai întâi, din cauza incertitudinii în privința rezultatului, dar mai ales pentru că fiecare întâlnire cu Bennet reprezenta o încercare dureroasă. Atâta timp cât nu se afla în apropierea lui, reușea să-și uite rănila. Dar în fața sa, toată suferința ieșea la suprafață...

Întâmplarea fu de partea ei. Foarte hotărâtă să-l facă să asculte de rațiune, Maggie începu să-l caute pe Bennet într-o luni dimineață, în timp ce Chris își lua gustarea. Negăsindu-l nicăieri, i se alătură doamnei Marshall în bucătărie.

– Nu-l vei vedea înainte de câteva zile, Maggie. A plecat în zori la Vancouver, de unde trebuie să ia primul avion spre Toronto. Niște înregistrări, după cum am înțeles. Dacă totul va merge bine, se va întoarce pentru weekend. Dar a spus să nu ne bazăm prea mult pe asta. Una dintre prietenele sale locuiește pe coasta Marilor Lacuri și petrece întotdeauna câteva zile la ea, când se află în regiune.

Așadar, exista „o prietenă” în viața lui Bennet! Totul se explica... Ezitarea de a se angaja mai înainte cu Maggie, apoi faptul că o respinsese atât de brutal.

Doamna Marshall lăsa ruloul de patiserie, își șterse degetele pe șorț și luă în mâini fața tulburată a lui Maggie.

– Haide, micuțo, întreabă-mă cine este, în loc să te consumi așa în tăcere.

– Oh! dar nu vreau să știu nimic. Nu mă privește viața personală a domnului Montgomery.

– Taratata! Ei bine, îți voi spune totuși, pentru că-mi faci milă, iată. Este o mare pianistă care a cântat în primul concert pe care l-a dirijat el. Acum este o bătrână doamnă, pentru care are o mare admirație și foarte multă recunoștință.

Maggie își stăpâni un oftat de ușurare și schimbă subiectul de discuției.

– Înainte de a pleca, domnul Montgomery nu a lăsat instrucțiuni speciale referitoare la Chris?

– Nu, ți-a acordat încredere, ca de obicei.

– În acest caz, doamnă Marshall, voi trece la activități mai târziu. Astăzi nu vom lua masa de prânz acasă. Vom ieși.

Fu rândul guvernantei să pălească.

– Ah! asta este altceva, micuțo. N-a spus nimic, dar îi cunoști poziția referitor la această problemă.

– Îmi asum întreaga responsabilitate, doamnă Marshall. Intenționez chiar să-l duc pe Chris până la școală, să se obișnuiască puțin cu ea. Domnul Montgomery și cu mine am discutat despre asta și știe că făcea parte din planurile mele.

Guvernanta ridică brațele spre cer, dar Maggie o ștersese înainte de a putea adăuga vreun cuvânt.

Maggie trecu o zgardă și o lăsă după gâtul lui Beau, îl luă pe Chris de mână și toți trei trecură grilajul casei.

– Este o surpriză, îl anunță pe Chris care ardea de curiozitate. Pentru a te recompensa că ai lucrat atât de bine.

Petrecură o dimineață formidabilă. În parc, puștiul trecu de la leagăn la tobogan. Vizită școala, rămase un timp în clasa

sa să deseneze pe tablă cu cretă colorată. Mâncară de prânz în singurul fast-food din oraș și Chris descoperi hamburgerii, ketchupul și plăcerea de a bea cu paiul.

A doua zi făcu câteva desene pentru a-i povesti ieșirea sa doamnei Marshall. Părul lui Maggie era de un galben provocator, iar Beau semăna mai mult cu un cal decât cu un câine, dar puștiul avea, evident, o capacitate de observație și de creație remarcabilă. Foarte impresionată, guvernanta îl expuse pe ușa frigiderului, ceea ce-l făcu pe Christopher să se îmbujoreze de mândrie. Cât despre Maggie, estimează că experiența era concludentă și merita continuată în zilele următoare.

Joi, Chris cunoștea drumul spre școală și știa să meargă singur în clasa sa. În ajun, Sally Best petrecuse cu el o oră și, pe drumul de întoarcere, Chris nu înceta să-i aducă laude profesoarei. Făcuse de asemenea cunoștință mai bine cu câțiva copii de vârsta lui, cu care se pare că se înțelegea bine.

Vineri, totul se dădu peste cap. Plouă toată dimineața, ceea ce o obligă pe Maggie să amâne ieșirea până după-amiază. Pentru a face o schimbare, se hotărî s-o ia pe drumul care mergea de-a lungul lacului, în loc să treacă pe strada care traversa Sagenpointe.

În tufișuri, agudele foarte negre luceau încă de la ploaie. În foarte puțin timp, gura, mâinile și tricoul alb ale lui Chris erau murdare de suc violet. Cu ochii strălucind de plăcere, copilul se distra nebunește în această nouă aventură. Câinele, scăpat

și el de leasă, alerga după păsări pe malul lacului, urmărindu-le uneori până în apă.

Când ajunseră la școală, Maggie îl legă ca întotdeauna pe Beau de grilajul garajului pentru biciclete. Îl lăsă pe Chris să se distreze în spațiul de joc din curte și intră în clădire. Voia să profite să caute niște documente la bibliotecă, pentru a-și pregăti cursurile. Calculatorul era acum liber și trebuia să profite de asta.

Maggie nu credea că va avea nevoie de prea mult timp, cel mult un sfert de oră. Din locul său în fața ecranului, îl putea observa pe Chris. În acea zi, nu mai era alt copil în curte, iar membrii personalului de serviciu erau într-un permanent du-te-vino. Îl cunoșteau pe Chris și Maggie îl simțea în perfectă siguranță.

Întârzie mai mult decât prevăzuse. Concentrată în cercetarea fișierului, nu-și dădu seama cum trecuse timpul și mai ales, încetase să-l supravegheze pe Chris prin fereastră.

Ceea ce o alarmă, fu liniștea din curte. Oare de cât timp plecaseră angajații? De cât timp se afla Chris singur?

Lăsându-și imediat munca, Maggie se repezi afară. Lumina de la sfârșitul după amiezii dădea o simfonie de culori. Dar terenul de joacă și curtea erau îngrozitor de goale. Trăgând de leasă, Beau cu urechile ciulite, privea fix drumul care cobora spre lac. Nu era nici o îndoială, Chris plecase pe acolo.

– Liniștește-te, îi spuse câinelui dezlegându-l, îl vom găsi. Se joacă liniștit în nisip, jos, sau adună agude.

Dar nu găsiră decât bascheții lui Chris, uzi și abandonăți pe malul apei.

Frica puse stăpânire pe Maggie. Se avântă în lac până la jumătatea coapselor, strigând numele lui Chris, pe care ecoul i-l înapoia batjocoritor. Alături, Beau înota înnebunit în toate direcțiile.

Din când în când, Maggie se apleca în apă, explorând fundul cu mâinile, în căutarea unui trup mic. Gândea cu voce tare, fără să știe dacă își vorbea ei însăși sau dacă i se adresa câinelui.

— Nu poate să fie aici. Apa este limpede, l-aș vedea. Mai ales că șortul lui roșu... Nu s-a putut îneca, imposibil... Nu este atât de adânc.

Dar Maggie știa de asemenea că un copilăș se putea îneca foarte bine în câțiva centimetri de apă...

Se întoarse pe mal. Și dacă se agita o mânăuță în depărtare? O va vedea mai bine de pe margine. Dar reflectarea soarelui pe suprafața lacului o împiedica să distingă ceva.

Se prăbuși pe nisip, distrusă. Oare ce putea face? Lacul, pădurea înconjurătoare, erau prea mari pentru a le putea scotoci înaintea de a se înnopta.

— Oh! nu, își repeta ca pe o litanie.

Ca singurul mod de a exorciza destinul...

Beau o trăgea de mâneca bluzei. Maggie sări în picioare. Cu ochii săi pătrunzători, câinele detectase cu siguranță ceva.

– Ce este, Beau? Repede...

Dar câinele o privea scâncind și, cu urechile plecate, o luă pe drumul spre casă. Maggie îl urmă.

Ușa-fereastră a salonului era larg deschisă spre parc. De foarte departe, Maggie auzi voci, o voce de femeie mai stridentă, care se amesteca printre accentele grave ale uneia de bărbat.

Pe platforma scărilor de la intrare, în ușă, se afla Bennet, cu brațele încrucișate.

– Bennet! Chris... Nu știu... Cred... Nu este foarte adânc. Oh! am căutat...

Cuvintele i se înghesuiau, fără înțeles, întrerupte de suspine și sughițuri. Maggie se agățase de Bennet, îl scutura pentru a-l mișca să facă ceva. Acesta părea că nu aude, că nu înțelege. Îi luase mâinile și vorbea peste umărul său.

În încăpere era cineva. Nu doamna Marshall. Edith Caverley. Va povesti la toată lumea că Maggie sosise ca o nebună, că micuțul se înecase din cauza ei...

Maggie simți pământul fugindu-i de sub picioare. Se trezi întinsă pe un divan cu perne de mătase, pe care picura apă din fusta sa udă. Edith se aplecă asupra ei.

– ... Agude pentru dulceață. Micuțul singur... Am crezut că nu știai...

Bennet reveni, se apropie de divan și o făcu pe Maggie să bea ceva tare.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, doamnă Caverley, spuse fără să se întoarcă. Vă las să găsiți drumul singură. Trebuie să mă ocup de domnișoara Jones.

Îi va scoate ochii, asta este ceea ce merita...

Dar în loc de asta, mâna lui Bennet mângâie delicat părul lui Maggie, dând la o parte șuvițele rebele de pe frunte și de pe tâmpilele umede. Vorbi cu voce calmă:

– Ușor... Bea încet... Iată... Îți revin culorile.

În acea clipă, Maggie plângea. Lacrimi calde șiroiau de-a lungul obrazilor. Strângând-o foarte puternic în brațe, Bennet o lăsa s-o facă, punându-și capul pe fruntea lui Maggie. Murmura cuvinte liniștitoare.

– Chris este aici, Maggie. Doamna Marshall l-a luat să-și schimbe hainele. Era plin de nisip și de pete.

– Cum?

– Vecina ta l-a găsit complet singur, în timp ce aduna agude de-a lungul drumului, pe malul lacului. S-a gândit că s-a îndepărtat de casă și l-a adus.

– I-am găsit încălțăminte. Am crezut...

– Edith se întreba unde o putuse lăsa. Probabil a udat-o și a preferat s-o scoată.

– De ce nu l-a adus mai degrabă la școală?

– Nu știa că erai acolo. Și știi cum este Chris cu străinii. Dacă se hotărăște să nu deschidă gura...

Maggie ar fi preferat de departe să sufere mânia lui Bennet, să-l audă că o concediază. Această îmbrățișare tandră nu făcea decât să-i agraveze sentimentul de vinovăție.

– Îmi pare rău, Bennet, sincer.

– Sst!

I se păru că simte buzele lui Bennet pe părul său. Se cuibări lângă el. Auzea în ureche bătăile regulate ale inimii sale. Ce impresie de siguranță pe acest umăr! Ar fi rămas acolo pentru vecie...

– Bun, începu Maggie îndepărtându-se încet de Bennet, presupun că-ți datorez o explicație.

Se îndepărtă și își șterse lacrimile cu dosul mâinii.

– Crede-mă, nesocotindu-ți directivele, nu căutam să te contrariez din plăcere.

– Știu, Maggie.

– Credeam într-adevăr că era timpul. Școala începe peste zece zile, înțelegi?

– Încetează să te învinovățești, Maggie. Sunt la fel de vinovat ca tine, poate mai mult.

– Cum asta?

– Încă de la început, am refuzat să privesc realitatea în față. Chris nu-și poate petrece toată viața păzit de Beau. Trebuie să învețe să se descurce singur, iar eu trebuie să-l ajut, în loc să-l țin, cum am făcut, la adăpost de lumea exterioară.

– Dar mi l-ai încredințat! Și eu l-am lăsat singur... S-ar fi putut îneca, Bennet, din vina mea!

La amintirea suprafetei netede și pustii a lacului, Maggie își acoperi fața cu amândouă mâinile. Bennet i le îndepărtă cu blândețe și o strânse din nou pe Maggie în brațe.

– Aș fi fost la fel de răspunzător de asta, ca și tine. Casa este construită pe malul lacului, ca și școala și tot orașul. M-am

comportat ca și când pericolul nu exista și din cauza propriei mele orbiri, am refuzat să-l pregătesc pe Chris pentru asta. A fost o nesăbuiță! Lumea nu este perfectă cum o doresc, iată ceea ce trebuie să accept.

Bennet păstră tăcerea îndelung, apoi adăugă dând din cap:

– Dacă ceilalți copii din Sagepointe învață să se descurce, trebuie să reușească și Chris.

– Pentru Chris este altceva!

– De ce? Eu am făcut din el un copil diferit. Este ca toți ceilalți, doar cu o pornire mai dificilă în viață. În câteva zile, va alerga cu prietenii, se va rostogoli pe jos, se va bate poate și se va întoarce de la școală cu genunchii zdreliți și hainele în stare jalnică. Trebuie să acceptăm asta, Maggie, altfel am suferi prea mult.

„Am“? Maggie nu-l mai recunoștea pe Bennet, cel sigur de el, tranșant, pe care-l lăsase la Long Beach. Unghiurile se tociseră, cenușiul ochilor se îmblânzise, vocea îi vibra de emoție. Îi mângâia părul, fața, cu o mână tandră și iubitoare. Buzele îi atinseră ușor tâmpile.

– Maggie... am avut foarte mult timp să mă gândesc. Cred... În sfârșit, dacă...

Fu întrerupt de soneria telefonului care răsună o dată, de două, de trei ori...

Capitolul 11

— La naiba! Uitasem că trebuie să mă sune. Este impresarul meu. Cu atât mai rău, nu răspund. Va crede că nu m-am întors încă și va suna mai târziu.

Maggie se strânse și mai mult lângă Bennet și își trecu mâna prin frumosul său păr șaten. Măcar de s-ar opri telefonul ăla...

Dar soneria continua insistentă, obsedantă. Împotriva voinței sale, Bennet se ridică în cele din urmă. Luă receptorul cu un gest brusc.

— Da, Norman, încep pe un ton nervant, dă-mi noile date de concert.

Maggie văzu chipul lui Bennet întunecându-se deodată.

— Da, repetă acesta.

Dar, de data asta, era mai mult decât iritare în voce. Bennet o privea pe Maggie cu un aer stupefiat.

— Este aici.

Bennet întinse aparatul lui Maggie. Părea brusc contrariat.

- Este fostul tău soț. Vrea să-ți vorbească.
- Este imposibil! bâigui Maggie. Nu... Nu știa numărul ăsta.
- Trebuie să cred că da.

Bennet agita telefonul sub nasul lui Maggie. Aceasta se resemnă și-l luă. Bennet se îndepărtă spre ușă.

– Nu pleca! îi ceru Maggie, cu mâna pe aparat. Nu am nimic secret să-i spun lui Eric.

Bennet se postă în fața ușii-fereastră, cu fața la grădină. Maggie îi văzu mâinile încrucișate la spate, contractându-se nervos.

– Ce s-a întâmplat, Eric? Și de unde ai avut acest număr?

– Îmi pare rău, dragă Margaret, cred că pic prost...

Maggie îi ghicea perfect zâmbetul ironic care-i însoțea probabil sarcasmul.

- Răspunde-mi la întrebare, vrei?
- Mama a făcut un nou infarct.
- Cum?

Maggie strângea telefonul atât de puternic încât o dureau articulațiile degetelor. Era imposibil! Wendy se simțea mai bine, trebuia să iasă din spital...

- Este grav?
- Medicii nu se pronunță, dar nu dau prea multe speranțe. Are inima slăbită. Dacă mai face o altă criză...
- Dar cum...?

– Nu mă întreba mai mult. Sunt însărcinat doar să te informez. Și de asemenea să-ți spun că te cheamă. De ce? Nu știi, pentru că-i are alături pe soțul și pe fiul său.

– Sosesc îndată ce este posibil. Spune-i, și mai spune-i că o îmbrățișez foarte tare.

Maggie închise și se prăbuși pe un scaun. Se simțea strivită de un fel de fatalitate. I se luase o greutate de pe umeri, de-abia apăruse o licărire de speranță și iată, destinul se înverșuna din nou asupra ei.

– Am înțeles despre ce este vorba, spuse Bennet, venind spre ea.

– Trebuie să mă duc, Bennet. Aș fi vrut să nu plec, să rămân aici, dar...

– Știu, Maggie. Du-te și te schimbă.

Vârî mâna în buzunarul pantalonilor și scoase cheile de la mașină.

– Te duc acasă, va merge mai repede.

– Mulțumesc.

Când ajunseră în fața casei lui Maggie, Bennet o lăsa să plece fără un gest de a o reține.

– Să fii gata într-o jumătate de oră, spuse simplu. Haide, repede.

Gata pentru ce? Maggie nu mai înțelegea nimic. Îl simțise atât de apropiat... Măcar dacă ar fi adăugat un cuvânt, unul singur, pentru a-i reda încrederea, curajul, speranța...

Făcu un duș, aruncă în grabă câteva lucruri într-o geantă de călătorie, își luă corespondența și fără s-o deschidă, o puse în buzunarul vestei. Închise ușa și începu să coboare treptele de la intrare, când mașina lui Bennet se opri la baza scării.

– Urcă, îi spuse deschizând portiera fără să coboare.

Luând geanta din mâna lui Maggie, o aruncă pe scaunul din spate

– Nu era nevoie să mă însoțești, Bennet. Intenționez să iau mașina mea.

– Binevoiești măcar o dată să mă lași să te însoțesc, Maggie? Nu se pune problema să conduci în starea în care ești. Te duc la spital și îți găsesc un hotel. Ai și așa destule griji, fără să te mai ocupi de chestiuni materiale.

Kilometri treceau, iar Maggie se lăsa cuprinsă de o dulce toropeală. Nu făcea decât să se bucure de liniștea de a-l simți pe Bennet alături de ea în această încercare.

Totuși, apropiindu-se de Vancouver, o nouă neliniște puse stăpânire pe ea. Eric... Oare cum va reacționa zăbind-o în compania lui Bennet?

– Știi, Bennet, mă întreb de fapt... Poate nu este o idee foarte bună.

– Care anume?

– Să rămâi acolo, cu mine.

– Nu rămân decât o noapte. Măine dimineață, la drum. De acolo, la Londra. Am neglijat foarte multe lucruri în vara asta și acum trebuie să recuperez totul. Audiții, repetiții, interviuri cu ziariștii. Toate astea nu mai pot aștepta.

Se înnoptase când ajunseră la spital. Bennet opri mașina, îi deschise lui Maggie portiera și, luând-o de braț, intră cu ea în hol. Maggie simți ridicându-se cortina tragediei...

– Nu te voi ierta niciodată, îi spusese Eric în camera de hotel a lui Wendy. Ai avut îndrăzneala să ceri divorțul, să mă respingi în ochii lumii, dar, mai devreme sau mai târziu, te voi face să plătești, micuțo.

În ascensor, Maggie făcu o ultimă încercare.

– Ne vom întâlni cu Eric. Va fi mai bine să nu ne vadă împreună.

– Tot ceea ce poate gândi acest domn, nu mă interesează. Prietenia ta pentru mama sa este cea care-mi justifică prezența lângă tine.

Și brusc, în pofida mâinii care-i ținea brațul, Maggie se simți foarte departe de Bennet...

Ajungând la urgențele cardiologice, prima persoană pe care o întâlnește fu Eric. Tras la față, în costumul puțin mototolit, cu părul în dezordine, care lăsa să apară un început de calviție. O întâmpină pe Maggie cu duritate.

– N-ai pierdut timpul!

Bennet intervine pe un ton tăios.

– Am făcut tot ce-am putut noi mai bine. Cum se simte mama dumneavoastră?

Ochii de culoare deschisă ai lui Eric se ațintiră neglijent asupra lui Bennet.

– Cine este acest domn, Margaret?

Numai Eric știa să pună atâta insolență și dispreț într-o întrebare așa de banală. În tăcerea grea, Maggie îl auzi pe Bennet respirând mai repede. Trebuia să evite incidentul cu orice preț. Își dresă vocea și răspunse calm, pe un ton detașat:

– Ți-l prezint pe domnul Bennet Montgomery, patronul meu.

Imediat, maxilarele lui Eric se crispară și ochii îi străluciră de furie. Făcu un pas spre Maggie, cu un aer amenințător.

– Oare cum îndrăznești? exclamă cu o strâmbătură pe buze. Viața mamei mele nu atârnă decât de un fir de ață, te cheamă înaintea să moară și tu ai tupeul...

Întinse mâna și degetele i se strânsură ca o menhină pe încheietura mâinii lui Maggie.

– ... să te prezinți aici în compania... amantului tău!

– Nu! strigă Maggie.

– Luați-vă labele de pe Maggie, vă rog.

În ciuda violenței cuvintelor, ordinul lui Bennet părea un murmur, atât îi era vocea de calmă și de joasă. Eric se întoarse încet spre el.

– Și dacă refuz?

– Vă voi rupe brațul.

Exista o asemenea fermitate în tonul său și o asemenea hotărâre în privire, încât Eric se execută. Căutând totuși să-și salveze demnitatea, se îndreptă în toată înălțimea sa, pentru a adăuga:

– Probabil nu știți pe cine amenințați astfel.

– Probabil nu știți cât de puțin îmi pasă.

Cu aceste cuvinte, Bennet puse o mână pe umărul lui Maggie, invitând-o să înainteze spre camera lui Wendy.

– Du-te să-ți vezi prietena, Maggie. Te aștept jos, în hol.

Maggie nu avea experiența morții. Dar, intrând în încăpere, știu că Wendy va muri. Chipul îi era deja o mască, pe pernă. Doar ochii erau vii.

– Draga mea! Te așteptam, să știi.

Maggie se aplecă peste fruntea deja rece.

– Am venit cât am putut de repede. Voi rămâne lângă tine până vei fi vindecată.

– Nu va fi nici o vindecare, micuțo, nu de data aceasta.

Cuvintele ieșeau slab, încet, printre respirații. Maggie trebui să ciulească urechile pentru a prinde tot.

– Nu spune asta, Wendy. Astăzi se fac minuni. N-ai dreptul să renunți.

Wendy ridică mâna așezată pe cearșaf cu greu, într-un gest de resemnare.

– Acum, pentru mine, viața... Nu mai doresc să lupt, Maggie.

Întoarse privirea spre fereastra care se deschidea peste o mică terasă cu flori. Lămpile ascunse la baza tufișurilor din grădină, dădeau peisajului un aspect ireal. Un zâmbet slab flutură pe buzele palide ale lui Wendy.

– Nu mai am putere. Dar tu... Voiam să-ți spun, pentru mine vei rămâne fiica pe care nu am avut-o. Să fii fericită, Maggie.

Wendy reuși să-și pună mâna pe obrazul lui Maggie. Pe acesta, lacrimile șiroiau în tăcere.

– Nu plânge, draga mea.

Maggie apăsă mâna aceea înghețată pe obrazul său înfierbântat.

– Oh! Wendy, nu mă lăsa, te implor...

Vocea lui Eric îi șuieră la ureche.

– Ieși și să nu mai pui piciorul aici, pentru că nu știi să te controlezi. Mama nu mai are nevoie de tine.

Maggie ajunse în hol ca o somnambulă. Fidel promisiunii, Bennet o aștepta acolo. Îndată ce o zări, înaintă spre ea și o luă tandru de umeri. Apăsarea degetelor sale spunea mai mult decât orice cuvinte de îmbărbătare pe care le-ar fi putut rosti.

– Mi-a interzis s-o mai văd, Bennet.

Acum, Maggie dădu liber suspinelor.

– Distruge totul, murdărește totul.

– Fă ca și când n-ar exista, Maggie.

Dar Maggie nu-și putea alunga din minte imaginile și cuvintele. Revedea sala tribunalului, îl auzea pe Eric aruncându-i în față:

– Îți doresc toată nenorocirea posibilă. Sper că vei suferi toată viața!

Bennet scrâșni din dinți.

– Ar fi trebuit să te aștept acolo sus, Maggie. În fața mea, individul acesta nu și-ar fi permis să-ți interzică indiferent ce. Sau atunci... Să notezi că a fost mai bine pentru el. Haide, să plecăm de aici.

Maggie îl urmă pe Bennet ca în vis. Solul nu mai avea consistență, pereții holului, ușile-fereastră, treptele scării, păreau că se ondulează în jurul și în fața ei.

– Maggie, n-ai să leșini?

– Nu, nu. Dar nu pot pleca, Bennet. Vreau să fiu aici dacă Wendy...

– Vei fi aici, liniștește-te. Și îți promit că îți vei revedea prietena de câte ori vei dori.

– Unde mergem?

– Ți-am rezervat o cameră la hotelul meu obișnuit. Este la cinci minute de aici, te vei simți bine.

Bennet își plimbă un deget pe obrazul și sub ochii lui Maggie.

– Cu cât timp în urmă ai luat ultima masă?

– Nu știu.

Degetul i se agită muștrător lui Maggie pe sub nas.

– Domnișoară Jones! Într-adevăr, nu ești rezonabilă.

Hotelul era luxos. Camera lui Maggie, de la etajul al zecelea, dădea spre un lac care înconjura grădinile. Dincolo de ele, se zărea coasta și ziua se putea ghici probabil în depărtare, insula.

Bennet puse jos geanta lui Maggie și lăsă cheia pe televizor.

– Dacă ai nevoie de ceva, camera mea este exact în față. Fă-ți puțin toaleta și ne întâlnim jos, în zece minute. La restaurant, de acord?

Maggie se gândi că în nici un caz nu va putea înghiți ceva, atât se simțea de epuizată și de tristă. Încă de dimineață, evenimentele o asaltaseră ca o tornadă, într-o spirală infernală. Nu mai controla nimic.

Temperatura moderată din sala restaurantului și prezența liniștitoare a lui Bennet o ajută să se destindă. Se lăsa tentată de sortimentul de aperitive așezate pe masă: somon afumat, calmar marinat, stridii, salată. Feliile de pâine prăjită și calde miroseau bine, măslinile uriașe păreau că strânseseră în ele tot soarele Greciei. Treptat, o senzație de bine o cuprinse pe Maggie.

Bennet se dovedi un tovarăș de masă fermecător. Nu se oprea din povestiri pasionante despre călătorii, despre munca sa cu interpreți din lumea întreagă. Maggie îl asculta, fascinată, zâmbitoare, ea care nu crezuse că-și va mai descreți fruntea în acea zi.

Spre sfârșitul mesei, Bennet își puse mâna peste cea a lui Maggie.

– În sfârșit, te regălesc! Te așteaptă zile negre, Maggie. Vei avea nevoie de tot curajul și de toată energia ta.

– Știu. Cu toate acestea, după o matură chibzuință, mă voi întoarce. N-am nici un interes să rămân aici, dacă nu pot s-o mai văd pe Wendy.

– Dacă te cheamă, nu te va putea împiedica.

– Nu-l cunoști bine.

– Și crede-mă, mă bucur. Dar nici măcar el nu se va opune ultimelor dorințe ale mamei sale. Presupun că din cauza prieteniei sale pentru tine îți poartă asemenea pică? Oarecum, un fel de gelozie.

– În parte, dar nu numai. Altfel spus, poate face situația într-adevăr îngrozitoare, mai ales dacă trebuie să cedez...

– Nu-ți va face necazuri decât dacă îl vei lăsa să ți le facă. Și nu-l vei lăsa, decât dacă mai contează încă pentru tine. Maggie, oare mai contează pentru tine?

– Nu, Bennet, în nici un caz. Și asta de mult timp. Vezi, dacă Wendy...

Își mușcă buza pentru a le împiedica să tremure.

– Dacă Wendy moare, voi pierde cea mai dragă prietenă, aproape o a doua mamă. Îmi va trebui foarte mult timp să-mi revin. Dar voi avea consolarea că nu-l voi mai întâlni niciodată pe Eric, în nici o împrejurare.

– Atât de mult îl urăști?

– Nici măcar. Ura este un mod de a te mai interesa de cineva. Nu, dacă mai simt ceva față de Eric, ar fi...

Lăsa ideea în suspensie, visătoare.

– Ce oare, Maggie? Nu-ți termini niciodată frazele.

– Ar fi un imens regret.

Bennet se posomorî imediat. Maggie își dădu seama cât de mult se pretau cuvintele ei la confuzii. În ciuda scenei de la spital, ele nu puteau decât să semene în mintea lui Bennet îndoiala asupra sincerității lui Maggie.

– Regretul că nu ești tu primul bărbat din viața mea. Când mă gândesc că m-a atins, mă simt murdărită.

Degetele lui Bennet strânsesă mai puternic mâna lui Maggie. Lăsă șervețelul și împinse scaunul.

– Vino. Nu vreau să discut asta aici. Ne vom plimba puțin.

Ajunseră în grădinile interioare ale hotelului. La cotiturile aleilor, fântânile murmurau, apa lor scurgându-se în cascadă până la lacul artificial. Pretutindeni, plante ornamentale se agățau de bolte de verdeată care adăposteau bănci din marmură roz. În noapte, totul nu era decât liniște, gingășie și parfum.

Bennet se opri lângă un bazin și o invită pe Maggie să se așeze pe margine, lângă el. Apoi luă fața însoțitoarei sale în mâini și o sărută pe buze.

Maggie simți urcând în ea valuri de dorință și tot trupul lui Bennet îi spunea că vibra la unison. Erau ca închiși ermetic de același foc. Ce tentație să se topească în acele flăcări mistuitoare, să dispară în ameteala plăcerii! Pentru viața întreagă...

Dar sub înflăcărarea elanului care-i proiecta unul spre celălalt ca un torent, Maggie ghicea amenințarea curenților ascunși. Un fel de fragilitate, îndoieli, teama de zilele următoare de singurătate.

– Maggie, spuse Bennet ca și când îi înțelegea ezitățile, nu mai știu încotro merg. Sunt un bărbat obișnuit să trăiască singur, în fond, un egoist. Nu știu să-mi împart viața cu alții. Întotdeauna am pus muzica înainte de orice. Dacă am acceptat să-l fac pe Chris să intre în viața mea, este pentru că, datorită ție și doamnei Marshall, asta rămânea compatibil cu cariera mea.

O privi tandru.

– Tu, dimpotrivă... Din când în când, visez să abandonez totul, să-mi găsesc portul de înregistrare și să-ți ofer tot ce ai dreptul, un soț, un cămin, copii. Dar mi-e teamă că nu sunt capabil de asta, fără să-mi pierd identitatea. Îmi va trebui timp să descopăr dacă este sau nu posibil. Maggie, vei avea oare răbdarea și curajul să aștepți?

– Nu știu, Bennet. Cu toată sinceritatea, nu știu.

Ar fi fost sigură că poate să-l aștepte ani întregi, iubindu-l în fiecare zi mai mult, dacă n-ar fi fost acea amenințare permanentă de a-l simți îndepărtându-se de ea.

Bennet o strânse mai puternic în brațe.

– Oh! Maggie... Când te simt așa, toată lângă mine, mi-aș vinde sufletul diavolului pentru tine. Sunt gata de orice, puțin îmi pasă de întâlnirile mele, de ziua de mâine. Numai că, știm bine amândoi că asta nu va duce departe.

– Să ne dăm timp, Bennet, pentru a vedea mai clar. Nu se construiește pe nisip și acum, viața ne alunecă printre degete ca nisipul.

Bennet o însoți până la cameră. Rezemat de ușă, se juca prin părul lui Maggie, pe care o strângea lângă el.

– Mâine dimineață plec foarte devreme, nu te voi vedea. Rămâi aici atât de mult timp cât dorești și nu te neliniști pentru Chris. Oh! Maggie, aș vrea atât de mult să nu te părăsesc.

– Trebuie, Bennet. Munca este prea importantă pentru tine. Oricum, acest timp, pentru mine...

Desigur, îi va lipsi, dar avea nevoie de asemenea să se îndepărteze pentru a vedea lucrurile mai bine. Să grăbească

lucrurile, nu va rezolva nimic, dimpotrivă. Dacă trebuia să existe un viitor comun pentru amândoi, va fi bazat pe nevoia unul de celălalt, pe un angajament reciproc. Iar acum, el nu simțea suficient nevoia s-o aibă pe Maggie alături. Cel puțin, nu în permanență...

– Maggie, visam de asemenea să-ți spun că țin să mă scuz. Te-am judecat greșit și te-am rănit...

– Oh! Bennet, să nu mai vorbim despre asta...

– Ba da, lasă-mă să termin. A fost atât de stupid! Niciodată nu mă voi mai lăsa să merg atât de departe. Acum, nu știu cât timp va trebui să lipsesc, dar la întoarcere, îți promit...

Maggie îi puse un deget pe buze.

– Nu. Nu face promisiuni pe care, poate, mâine nu le vei putea ține. Chiar tu ai spus-o, amintește-ți.

Trupurile li se lipiră și se sărutară. În culmea dorinței, Bennet reuși să murmure:

– Alungă-mă, Maggie, te implor...

Aceasta se agăță de el într-o îmbrățișare disperată.

– Pleacă Bennet, înainte să fie prea târziu.

Întoarse cheia în broască, se strecură în grabă în cameră și împinse ușa. O ultimă mângâiere pe obraz, un ultim sărut pe mână...

– Noapte bună, Maggie.

– Noapte Bună, Bennet. Drum bun.

Încă de a doua zi, Maggie se întoarce la spital. Puse lucrurile la punct cu Eric și, în acea zi, ca și în zilele următoare, petrecu mult timp lângă Wendy. Maggie îi ținea mâna în tăcere și asista neputincioasă la acea agonie care o chinuia.

O săptămână mai târziu, Wendy muri. Maggie participă la funeralii, indiferentă la privirile ostile ale domnilor Eric Carlson-Lewis, tată și fiu. Pentru ea, acei oameni nu existau...

Se întoarce la Sagepointe în ajunul începerii școlii. Imediat ce sosi, se duse să-l vadă pe Chris și pe doamna Marshall. Beau îi recunoscuseră pașii și veni să-o întâmpine. Chris îi arătă ghiozdanul, hainele care le va îmbrăca a doua zi pentru prima zi de școală, noua șapcă. Doamna Marshall o anunță că Bennet își va prelungi sejurul în Europa. Cu două săptămâni cel puțin, spusese la ultimul telefon...

Capitolul 12

Bennet trimitea cărți poștale din orașe îndepărtate, Atena, Sofia, Istanbul. Reprezentau imagini minunate cu monumente vechi sau săli de concert în stil baroc. Spunea puține lucruri, vorbea despre vreme și despre munca sa. Nimic personal.

Într-o zi, telefonă. Legătura era îngrozitoare. L-ai fi putut crede la marginea lumii, într-un loc în care nu ajunsese încă civilizația.

Numele său era în ziare. „Bennet Montgomery, dirijorul de renume mondial... Acest ambasador internațional al muzicii... Acest descoperitor de tinere talente pe care le dezvăluie publicului occidental...”

Două săptămâni deveniră trei. Trecu o lună.

Maggie se cufundă cu înverșunare în munca sa. De luni până vineri, cei douăzeci și cinci de năzdrăvani de nouă ani îi consumau toată energia, ceea ce-i permitea să uite frământările inimii.

În weekend, își obosea timpul prin jogging sau cu antrenamentul echipei de juniori. Își umplea cel mai mic gol al zilelor prin tot felul de activități, cum ar fi confecționarea costumelor și a decorurilor pentru procesiunea de Crăciun.

Petrecea cât mai mult timp posibil cu Chris. Începutul scolii se prezenta pentru el mai puțin bine decât sperase Maggie. Nu pe planul învățării, unde dimpotrivă, dovedea aptitudini puțin peste medie. Ci pe planul integrării în viața școlară. De mai multe ori, Sally își exprimă față de Maggie îngrijorarea referitoare la comportamentul lui Chris. În clasă era agitat și încerca mereu să atragă atenția asupra lui. În recreațiilor dădea dovadă de o agresivitate îngrijorătoare față de colegi, căutând să se încaiere cu ei pentru nimica toată.

Absența lui Bennet reprezenta o foarte mare schimbare pentru el, în clipa în care avea nevoie acasă de stabilitate și siguranță. Se agăța de Maggie, pentru a-și regăsi echilibrul compromis. Cu inima frântă Maggie se străduia să-l facă mai puțin dependent de ea. Îi reproșa teribil lui Bennet inconștienta cu care îi neglija pe Chris și pe ea.

Curând, septembrie ajunse la sfârșit. În octombrie, zilele începură să se micșoreze. Când se făcu frig, lacul se tivi cu o bordură de gheață și pomii se desfrunziră.

Maggie evita, pe cât posibil, să aprofundeze relațiile sociale cu locuitorii din Sagepointe. Acum, când aceștia descoperiseră celebritatea lui Bennet, erau avizi de amănunte despre el și se bazau pe Maggie să afle ceea ce nu găseau în ziare. Dacă ar fi știut cât de lipsită era de vești! Și apoi,

curiozitatea lor în legătură cu Bennet îi amintea prea mult de golul lăsat de absența sa. Oare i se întâmpla să se gândească la ea?

John Keyes dezaproba noul comportament al lui Maggie și nu ascundea asta. Într-o zi în care o găsi pregătindu-se să lucreze în bibliotecă, la ora în care toată lumea se relaxa în fața unei cafele în cancelarie, o dojeni direct.

– Cât timp crezi că vei putea rezista așa, Maggie?

– Cum, așa?

Cu o mână, John închise cartea pe care o citea Maggie, în timp ce cu cealaltă făcu să se rotească scaunul pe care era așezată. Se instalează în fața ei.

– Știi foarte bine despre ce vreau să vorbesc. Despre acest ritm dement de muncă pe care ți-l impui și despre modul de a fugi de noi toți. Maggie, nu mai ești aici.

– Ba da, John, în sfârșit! Mă vezi în fiecare zi.

– Nu face pe neștiutoarea.

Cu bunul său simț solid, John ghicise încă o dată. Bineînțeles că nu mai era la Sagepointe decât fizic. Minte și sufletul îi erau în altă parte, cu Bennet, undeva la celălalt capăt al lumii.

Se despărțiseră cu o speranță, dar existau de asemenea între ei atâtea îndoieli și ezitări! Și fiecare zi care trecea slăbea licărirea de speranță și întărea incertitudinile. Cu cât absența se prelungea mai mult, cu atât Maggie își pierdea încrederea. Nu se va mai întoarce niciodată. O uitase. În viața lui nu exista loc pentru ea...

– Am avut multe griji în ultimul timp. Moartea soacrei mele...

– Maggie, ăsta este trecutul. Acum trebuie să te gândești la tine. Dacă vei continua așa, vei face o adevărată depresie.

John avea darul de a-i trezi pe oameni la realitate. Obligată să admită adevărul despre starea sa, Maggie privi, în sfârșit, lucrurile în față.

Necazurile și munca îi închiseseră ochii la anumite semne care, totuși, nu ar fi putut să-i înșele instinctul. Nu mai avea nevoie de un medic pentru a afla răspunsul la întrebarea pe care și-o punea de câteva săptămâni.

Bennet greșise în acea seară la Long Beach, în care minimalizase consecințele nopților lor de dragoste. Copilul lui, al lor, trăia deja în ea.

La această descoperire, Maggie reacționează mai întâi lăsându-și bucuria să izbucnească. Încântarea de a da viață, beția de a simți în ea dragostea lui Bennet, o trezea noaptea cu lacrimi de fericire pe obraji.

Apoi își dădu seama de o evidență mai puțin îmbucurătoare. Profesoară necăsătorită într-un mic oraș de provincie, va trebui să părăsească școala și Sagepointe, înainte ca sarcina să devină vizibilă tuturor. În ciuda unei liberalizări a moravurilor, în calitate de notabilitate locală, trebuia să dea exemplu. Lipsa tatălui n-ar fi fost văzută cu ochi buni în acest mediu, în fond foarte puritan.

Să-l anunțe pe Bennet nu se punea problema. Se va întoarce în grabă să se căsătorească și ea nu-l voia în aceste condiții, sau... Va fi regretabil, dar cu atât mai rău.

Îi înmână pentru a doua oară demisia lui John, precizând clar că, de data aceasta, orice ar putea spune sau face, nu-și va schimba deloc părerea. Cu sau fără acordul său, de Crăciun va pleca.

John o privi cu ochii lui buni, triști, dădu din cap cu un aer disperat, apoi vârî scrisoarea în buzunarul interior al hainei.

La începutul lui noiembrie avură loc reuniunile obișnuite ale claselor, după primul trimestru. Părinții erau convocați la școală la ora șase seara.

Fusese foarte frig toată săptămâna. De la ora patru, începuse să ningă și, în foarte puțin timp, Sagepointe se afla acoperit cu un strat alb, spre marea încântare a tuturor copiilor.

Maggie era încântată să vadă iarna venind. Asta îi permitea să se îmbrace cu pulovere mai lungi și mai groase, care să-i ascundă formele. Anunțul plecării sale dăduse deja naștere la destule flecăreli, nu ținea să mai ofere și alte ocazii de cleveteală.

De obicei, lui Maggie îi plăceau aceste întâlniri dintre părinți și profesori, care se desfășurau într-o atmosferă de prietenie și înțelegere reciprocă. Totuși, anul acesta inima nu-i era acolo. Pe deasupra, de câțva timp, deseori seara era copleșită de un fel de toropeală, absolut normală în starea sa.

Își lăsa așadar colegii și familiile să se întâlnească în sala de gimnastică, pentru tradiționalul aperitiv. Ea făcu rapid ordine în clasă și se pregătea să se întoarcă acasă.

Nu auzi ușa deschizându-se. Ocupată să scrie pe tablă data și titlul lecției de a doua zi, nu descoperi imediat că nu mai era singură în încăpere. Nu observă o prezență decât după o ușoară tuse în spatele său.

Apoi, el vorbi. O voce caldă și gravă. Creta alunecă pe tablă și se rostogoli la picioarele vizitatorului...

– Domnișoară Jones, spuse acesta, nu avem întâlnire, dar poate totuși accepti să-mi acorzi o întrevvedere de o clipă?

În filmele vechi, romantice, care-i plăceau enorm lui Maggie să le vadă în adolescență, un crescendo de viori însoțea inevitabil asemenea clipe. Scena se desfășura mereu în același fel. Eroul se afla în ușă, cu brațele deschise, iar eroina alerga să se cuibărească în ele, cu rochia fluturând în jurul său, ca un voal diafan sub clar de lună.

Evident, realitatea se dovedea mai puțin poetică. Cu picioarele grele ca plumbul, Maggie rămase paralizată pe loc, rezemată de spătarul scaunului, pentru a nu cădea.

– Ah! te-ai întors, reuși să articuleze.

Bennet înaintă, cu mâinile întinse într-un gest de rugămintă.

– Maggie, am nevoie de tine.

– Pentru ce? îl întreabă cu voce tremurândă...

– Pentru că m-ai mai salvat deja o dată și pentru că ești singura persoană care mă poate salva și acum.

– Cum ai știut că sunt aici?

Stupidă întrebare! Ca și când avea vreo importanță...

– Datorită vecinei tale. Când a văzut o mașină în fața casei și a auzit că ți se bate la ușă, Edith n-a rezistat plăcerii de a interveni.

În noaptea canadiană de iarnă, Bennet aducea parfumul soarelui din Orient. Câțiva fulgi de zăpadă i se opriră în mod nepotrivit în păr și pe gulerul mantoului negru. Părea mai înalt, mai elegant, mai frumos decât și-l amintea Maggie. Și farmecul acela al ochilor și al buzelor! Nu-și amintea să fi fost atât de irezistibil...

– Ceva nu este în ordine, Maggie?

Vocea era pentru ea ca o mângâiere, când îi rosti numele.

– Ba da, ba da. Ce vrea să însemne oare „am nevoie de tine“? Bennet scoase un oftat profund, ca un strigăt de durere.

– Sunt disperat, Maggie și dacă mă respingi, nu știu ce se va întâmpla cu mine.

Aproape aceleași cuvinte ca în acea zi, la începutul verii, în care o întâlnise pentru prima oară. Și câte lucruri s-au schimbat apoi!

– Christopher?

Măcar de ar răspunde nu! Măcar de ar avea nevoie de ea pentru el singur...

– Oh! Christopher... Da, într-un sens. Regretă atât de mult că nu te are profesoară. Îi lipsești, asta este sigur. Dar nu doar pentru atât îmi lipsești, Maggie.

Bennet era acum foarte aproape de Maggie, cu trăsăturile brusc trase și cu privirea rugătoare.

– Maggie, știu, am lipsit mult, prea mult timp. Dar nu mă pedepsi, sufăr și așa destul.

Două luni! Oare își dădea seama ce îndurase ea, în timpul acestor opt săptămâni? Fuseseră cele mai lungi și mai cumplite din viața sa.

– Bennet, ce aștepti de la mine?

– Tot ceea ce-mi poți da, Maggie. Tot ceea ce vei binevoi să-mi dai.

Un copil? Maggie se întrebă când va fi suficient de sigură de Bennet, pentru a-l anunța că va fi tată. Acum, avea nevoie să iasă din această încăpere sufocantă și prea luminată. Avea nevoie să meargă prin noapte, să respire aer rece cu toată gura, pentru a-și pune ordine în minte și în inimă.

Își luă mantoul și se îndreptă spre ușă.

– Să mergem să discutăm în altă parte.

– De acord. Să facem înconjurul lacului cu mașina.

– Nu.

Maggie se temea prea mult de frumusețea romantică a lacului și a pădurii sub zăpadă. În fața feeriei unui asemenea decor, nu va putea niciodată să pună întrebări serioase, să asculte răspunsuri serioase...

– Prefer să mergem pe jos.

Încă ninge. Fulgii se așezau ca puful pe ramurile care scânteiau sub lampadare. Mașinile care staționau începuseră să semene cu plușuri mari albe. O luară în direcția parcului, opusă școlii, casei lui Maggie și privirii curioase a lui Edith. Maggie se opri în întunericul unui boschet.

– Acum, Bennet, spune-mi adevărat de ce te-ai întors,
– Am nevoie de lecții, Maggie. De lecții de la cineva suficient de răbdător cu un elev în mare dificultate. Ținând cont de performanțele anterioare, m-am gândit la tine, domnișoară Jones...

Noaptea îi ascundea lui Bennet dezamăgirea lui Maggie. Sperase cuvinte de dragoste ca: „te iubesc“, „te vreau de soție“, „nu pot trăi fără tine“. În locul acestora, crezu că se află cu mai multe luni în urmă.

– Accepi să-ți iei această răspundere, Maggie?

Stătea postat acolo, cu mâinile în buzunarele mantoului, cu un zâmbet malițios pe buze. Dar, în întuneric, Maggie nu putea vedea nici zâmbetul, nici ochii poznași și alintători pe care Bennet îi ațintise asupra ei.

– Dacă ți-aș spune, Bennet, că absența ta a durat atât de mult încât am încetat să aștept și să sper?

– În acest caz, te-aș întreba ce trebuie să fac pentru a-ți schimba părerea.

– Nu știu. Cu toată sinceritatea, mă simt puțin detașată de toate. Wendy a murit...

În sfârșit, un motiv pentru a plânge! Deoarece Maggie nu se mai putea stăpâni mult timp. Începu să suspine ca o copilă părăsită.

– Oh! Maggie, îmi pare rău. Ar fi trebuit să te întreb imediat...
Căută să o atragă spre el, dar Maggie îl ținu cu mâna la distanță.

– Mi-a lăsat niște bani. Doream să-mi schimb activitatea, să fac altceva...

– Înțeleg...

Bennet se întoarse, jucându-se cu vârful pantofului în zăpadă, cu capul plecat pentru a privi liniile pe care le trasa.

– Munca la care mă gândesc, spuse Bennet în cele din urmă, va fi cu totul diferită. Caut pe cineva care să binevoiască să mă educe, să mă învețe să râd, să nu-mi fie frică de fericire. Dacă nu, voi muri fără să fi învățat să trăiesc. Maggie, m-am săturat să alerg prin lume, să fug. Vreau să mă așez undeva cu tine. Vreau să trăiesc cu tine, Maggie!

De data aceasta, când o luă în brațe, aceasta nu-l mai respinse. Bennet își strecură o mână în gulerul de blană și-i mângâie gâtul. Cu cealaltă, apropie fața lui Maggie de buzele sale.

– De ce mă alegi pe mine? Mi se pare că deseori n-am fost de acord.

– Evident, draga mea. Mi-ai deranjat certitudinile, mi-ai zdruncinat frumoasa mea siguranță de a avea întotdeauna dreptate. Din cauza ta, am început să-mi pun întrebări. Nu mai eram foarte sigur că lumea pe care mi-am clădit-o este cea mai bună posibilă. Viitorul pe care mi l-am conturat mi se pare foarte gol.

Cu delicatetea unui fluture, buzele sale atinseră ușor pleoapele, obrajii și buzele lui Maggie.

– Acest bărbat care credea că știe toate răspunsurile la întrebările vieții, a descoperit brusc, că este incapabil să facă un pas fără mâna domnișoarei Jones. Și voiai să accept asta fără să mă revolt?

– Cine-mi spune oare că nu vei pleca iar, că nu mă vei lăsa din nou?

– Descoperirea pe care am făcut-o: miile de kilometri pe care i-am pus între noi, n-au schimbat nimic. Te-am luat cu mine și, în fiecare clipă, ai fost prezentă lângă mine. Noaptea în vise, ziua în timpul repetițiilor, concertelor, înregistrărilor. Pentru prima dată în viață, munca a trecut pe planul doi.

O mușcă tandru de ureche. În căutarea unei ultime certitudini, Maggie se făcu încă o dată avocatul diavolului.

– Și Chris, în toate astea?

– Chris are tot atâta nevoie de tine ca și mine. Numai că el o știa de la început. Când am sosit în această după-amiază, practic m-a dat afară. N-am avut parte nici pe departe de primirea obișnuită „salut, unchiule Bennet, îmi pare bine că te vâd!“ Nu, am avut dreptul doar la „Du-te și caut-o pe Maggie!“

Bennet înlătură zăpada de pe banca de lângă ei. Se așezară și Bennet își puse fruntea pe părul lui Maggie.

– Draga mea, îi murmură, dacă nu vrei să te căsătorești cu mine din dragoste, ia-mă de soț din milă!

– Să te iau de soț? repetă automat Maggie.

– Desigur, credeam că ai înțeles.

Dar unde erau oare cuvintele de dragoste pe care le așteptase Maggie și fără de care căsătoria nu putea fi decât un aranjament reciproc? Bennet îi simți reținerea.

– Cred că n-am spus ceea ce trebuia. Cu toate astea, am repetat toată săptămâna... Singura mea scuză este că nu cer asemenea lucru foarte des.

– În acest caz, de ce în seara asta, Bennet?

– Pentru că, acum, sunt sigur că nu mai pot trăi fără tine. Știu că m-am comportat ca un idiot, că am fost gata să stric totul, dar aș vrea să-mi dai o șansă să mă fac iertat.

Luă mâinile lui Maggie în ale sale și le ținu strâns lângă inimă.

– Te rog, spune că vrei să te căsătorești cu mine!

Decorul, cuvintele, corespundeau cu ceea ce aștepta Maggie. Oare de ce ezita încă, în timp ce totul striga în ea să accepte?

– Bennet, îți amintești ce ne-a despărțit în această vară? Poate aștepti prea mult de la mine, poate mă vezi așa cum mă vrei. Nu știi dacă sunt în măsură să-ți ofer acea perfecțiune pe care o cauți. Iar dacă te dezamăgesc, vei pleca.

– Nu, draga mea. Țsta este trecutul. Nu pot să-l șterg, dar de atunci, am descoperit esențialul. Te iubesc așa cum ești și te voi iubi toată viața, împotriva tuturor greutăților. N-are importanță dacă nu sunt prima ta dragoste, cu condiția să...

Puse stăpânire pe buzele sale cu o nerăbdare și o pasiune tinerească. Maggie gemu de plăcere sub acel sărut înflăcărat. O iubea! Și i-o spusese. Un val de căldură o copleși, vindecându-i toate rănilor din trecut.

– Cu condiția să...?

– Cu condiția să fiu ultima. Așadar, răspunsul tău?

– Aici, imediat?

– Desigur! Și așa am pierdut destul timp. Trebuia să fim deja căsătoriți și să ne fi fondat o familie.

Maggie tuși slab. Venise clipa...

– Ei bine, în legătură cu familia... este în curs.

Timp de o secundă, Bennet păru că nu înțelege. Apoi se dădu înapoi, la capătul băncii și o examinează pe Maggie din cap până în picioare.

– Maggie?

Aceasta dădu din cap și, luând mâna lui Bennet, o strecură sub mantoul său, punând-o pe pântec.

– Copilul nostru este aici, Bennet.

– Ești sigură?

Vorbea foarte încet, ca și cum îi era teamă să nu trezească un bebeluș adormit.

– Da, am văzut un medic la Annisville.

Bennet se gândi câteva secunde.

– Pentru asta accepți?

Dar încă nu acceptase.

– Dacă ar fi așa, te-ar supăra?

– Enorm. Vreau să rămân cel care contează cel mai mult pentru tine.

Hotărât lucru, era imposibil și așa va fi mereu. Dar cu atât de mult farmec! Râsul lor răsună, limpede și ușor în liniștea nopții.

– De altfel, adăugă Bennet, nu mi-ai spus încă dacă mă iubești.

– Te iubesc, Bennet.

– Nici dacă vrei să te căsătorești cu mine.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Bennet.

– Imediat?

Bennet îndepărtă poalele mantoului și o înfășură pe Maggie în el. Aceasta simțea copilul lor, cald în ea și apărat de forța brațelor lui Bennet.

– Cerule! spuse Bennet la sfârșitul unui lung sărut. Iată o veste care va ocupa serile de iarnă la Sagepointe. Vei accepta oare să mergem să ne stabilim într-un oraș, să zicem, mai puțin primitiv?

– N-are importanță unde, numai să fim împreună.

– M-am gândit la un loc nu prea departe de un aeroport internațional. Toronto, de exemplu. Astfel, mă vei putea însoți în turnee sau, în cazul în care preferi să rămâi cu micuții, mă voi putea întoarce mai des și mai ușor.

În timp ce vorbea, ținea mâna peste copilul lor care urma să se nască.

– Vom cumpăra o casă spațioasă, cu o grădină mare și mulți copaci, încât să te crezi la țară.

– Și foarte mult loc în care să se joace copiii cu Beau. Dar, te rog, fără lac în apropiere...

– Te gândești la toate, dragostea mea. Nu-i de mirare că te iubesc atât de mult!

Sfârșit